

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 3: Cơn Thịnh Nộ

Contents

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 3: Cơn Thịnh Nộ	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	16
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	19
20. Chương 20	20
21. Chương 21	21
22. Chương 22	22
23. Chương 23	22
24. Chương 24	23
25. Chương 25	24
26. Chương 26	25
27. Chương 27	26
28. Chương 28	26
29. Chương 29	27
30. Chương 30	28
31. Chương 31	29
32. Chương 32	30
33. Chương 33	31
34. Chương 34	31
35. Chương 35	32
36. Chương 36	33
37. Chương 37	34
38. Chương 38	35
39. Chương 39	36
40. Chương 40	36
41. Chương 41	37

42. Chương 42	38
43. Chương 43	39
44. Chương 44	40
45. Chương 45	41
46. Chương 46	42
47. Chương 47	42
48. Chương 48	43
49. Chương 49	44
50. Chương 50	45
51. Chương 51	46
52. Chương 52	47
53. Chương 53	47
54. Chương 54	48
55. Chương 55	49
56. Chương 56	50
57. Chương 57	51
58. Chương 58	51
59. Chương 59	52
60. Chương 60	53
61. Chương 61	54
62. Chương 62	55
63. Chương 63	56
64. Chương 64	56
65. Chương 65	57
66. Chương 66	58
67. Chương 67	59
68. Chương 68	60
69. Chương 69	61
70. Chương 70	61
71. Chương 71	62
72. Chương 72	63
73. Chương 73	64
74. Chương 74	65
75. Chương 75	66
76. Chương 76	67
77. Chương 77	67
78. Chương 78	68
79. Chương 79	69
80. Chương 80	70
81. Chương 81	71
82. Chương 82	72
83. Chương 83	72
84. Chương 84	73
85. Chương 85	74
86. Chương 86	75
87. Chương 87	76
88. Chương 88	77
89. Chương 89	78
90. Chương 90	78
91. Chương 91	79
92. Chương 92	80
93. Chương 93	81
94. Chương 94	82
95. Chương 95	83

96. Chương 96	84
97. Chương 97	85
98. Chương 98	85
99. Chương 99	86
100. Chương 100	87
101. Chương 101	88
102. Chương 102	89
103. Chương 103	90
104. Chương 104	90
105. Chương 105	91
106. Chương 106	92
107. Chương 107	93
108. Chương 108	94
109. Chương 109	94
110. Chương 110	95
111. Chương 111	96
112. Chương 112	97
113. Chương 113	98
114. Chương 114	99
115. Chương 115	100
116. Chương 116	101
117. Chương 117	102
118. Chương 118	102
119. Chương 119	103

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 3: Con Thịnh Nộ

Giới thiệu

Thông Tin Ebook: Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 1: Thức Tỉnh Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 2: Cuộc Chiến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-ma-ca-rong-tap-3-con-thinh-no>

1. Chương 1

Elena đặt chân vào khoảng rừng thưa.

Dưới chân cô, thảm lá rụng tươi bởi đã sắp đông lại thành bùn nhão. Hoàng hôn đã buông xuống, và mặc cho cơn bão đang yếu dần đi, khu rừng càng lúc càng lạnh lẽo. Elena không hề cảm thấy cái lạnh.

Cô cũng chẳng thấy khó chịu vì trời tối. Đồng tử trong mắt Elena mở rộng, thu lấy những phần từ ánh sáng li ti mà người thường không nhìn thấy được. Cô có thể nhìn thấy khá rõ hai bóng người đang vật lộn với

nhau dưới gốc cây sồi.

Một người có mái tóc đen dày bị gió thổi tung thành một mớ gợn sóng rối bù. Anh ta hơi cao hơn người kia một chút, và mặc dù Elena không nhìn thấy mặt, bằng cách nào đó cô vẫn biết đôi mắt người này có màu xanh lục.

Người kia cũng có tóc đen, nhưng mái tóc lại thẳng và óng mượt, gần giống bộ lông loài vật. Người đó đang nhe răng giận dữ, thân hình duyên dáng phóng túng thu lại như con báo rình mồi. Đôi mắt anh ta đen tuyền.

Elena đứng yên quan sát họ có đến hàng phút. Cô đã quên mất vì sao mình đến đây, vì sao cô bị lôi kéo đến bởi âm vang cuộc chiến giữa họ trong tâm trí. Ở khoảng cách gần như thế này, âm thanh của sự giận dữ, căm ghét và đau đớn trong họ vang rền điếc cả tai, như những tiếng thét câm lặng từ phía hai đối thủ. Họ đang kẹt trong một trận chiến sinh tử.

Mình tự hỏi trong hai người đó không biết ai sẽ chiến thắng. Elena nghĩ bụng. Cả hai đều đang bị thương chảy máu, và người cao hơn có cánh tay lìa bất bình thường. Tuy vậy, anh ta vừa ném đối thủ vào một thân sồi sần sùi. Con thịnh nộ của người này dữ dội đến nỗi Elena có thể cảm được, ném được, thậm chí nghe thấy được, và cô biết chính nó đã mang đến cho anh ta sức mạnh khủng khiếp.

Rồi Elena chợt nhớ ra vì sao mình đến đây. Sao cô lại có thể quên được nhỉ? Người ấy đang bị thương. Tâm trí của người ấy đã triệu hồi cô đến đây, áp vào cô những đợt sóng chấn động của đau đớn và giận dữ. Cô đã đến để cứu chàng, bởi vì cô thuộc về chàng.

Cả hai cơ thể đều ngã lăn ra trên nền đất lạnh giá, găm gù, cẩu xé nhau như những con sói. Elena uyển chuyển tiến về phía họ trong im lặng. Cái người tóc quăn và mắt màu lục – Stefan, một giọng nói trong đầu cô thì thầm – đang cười lên trên, những ngón tay quơ quào trên cổ họng đối thủ. Con giận quét qua người Elena, cùng với cảm giác muốn bênh vực, che chở. Cô lên tay vào giữa hai người, túm lấy bàn tay đó và gỡ những ngón tay ra.

Elena không hề thối lui chuyện mình lấy đâu ra sức lực để làm điều đó. Cô đủ sức, thế thôi. Cô ném người sang bên, giăng cái người mình đang tóm lấy ra khỏi người kia. Elena nện một cú đích đáng lên cánh tay bị thương, vật anh ta ngã đập mặt xuống đám bụi lùn lá cây dưới chân. Rồi cô bóp cổ anh ta từ phía sau.

Đòn tấn công của cô hoàn toàn khiến Stefan bất ngờ, nhưng còn lâu mới chịu thua. Anh ta đánh ngược về phía sau, bàn tay lạnh lặn mò mẫm tìm cổ họng Elena, ngón cái ấn sâu vào khí quản cô.

Elena thấy mình chồm về phía bàn tay đó, định dùng răng táp. Tâm trí cô không hiểu được, nhưng cơ thể cô biết nó phải làm gì. Răng cô là một thứ vũ khí, chúng cắm vào da thịt và rút máu ra.

Nhưng Stefan khỏe hơn Elena. Bằng một cú huých vai, anh ta vặn mình thoát khỏi vòng kiềm tỏa của cô và ném cô xuống đất. Rồi anh ta đè lên người Elena, khuôn mặt méo mso vì cơn giận dữ của loài dã thú. Cô rít lên, cố gắng dùng móng tay tấn công đôi mắt Stefan, nhưng anh ta đã gạt tay cô ra.

Anh ta sắp giết cô. Ngay cả khi bị thương, Stefan vẫn mạnh hơn nhiều. Anh ta nhe hàm răng đã sẵn nhuộm máu ra, chuẩn bị táp xuống như một con rắn hổ mang.

Rồi Stefan dừng lại phía trên người Elena, nét mặt từ từ biến đổi.

Cô nhìn thấy đôi mắt xanh lục mở lớn. Hai đồng tử, vốn náy giờ chỉ là hai đốm dữ tợn, bùng giãn ra. Anh ta nhìn trân trân xuống cô, cứ như đến giờ mới thực sự nhìn thấy Elena lần đầu vậy.

Sao anh ta lại nhìn cô cái kiểu đó? Sao anh ta không giải quyết xong chuyện cho rồi? Nhưng đôi bàn tay cứng như sắt nguội trên vai cô đang nới lỏng ra. Nét găm gù của loài thú đã biến mất, thay thế bằng vẻ sững sốt và ngỡ ngàng. Stefan lùi lại giúp Elena đứng dậy, mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô.

“Elena”, anh ta thì thào, giọng như vỡ òa, “Elena, đúng là em rồi.”

Đó là tên mình sao? Cô thầm nghĩ. Elena?

Cũng chẳng quan trọng gì. Cô liếc nhìn về phía cây sồi già. Người ấy vẫn đang đứng đó giữa những rễ cây trồi lên mặt đất, thở hỗn hển, chống một tay dựa vào thân cây. Người ấy đang nhìn cô với đôi mắt đen sâu thẳm, lông mày chau lại.

Đừng lo,Elena thầm nhủ.Em có thể giải quyết tên này.Hắn thật ngu ngốc.Rồi cô lại lao về phía người mắt xanh lá lần nữa.

“Elena!” Anh ta kêu lên khi bị Elena xô ngã về phía sau.Bàn tay không bị thương đẩy vai cô,giữ không cho cô chồm xuống . “Elena,là anh đây,Stefan đây ! Elena,nhìn anh này!”

2. Chương 2

Cô đang nhìn đầy thôi.Tất cả những gì Elena nhìn thấy là phần cổ để phơi ra của anh ta.Cô lại rít lên,nhe răng ra.

Stefan đông cứng người lại.

Elena cảm thấy cú sốc lan truyền khắp cơ thể đối thủ,thấy ánh nhìn tan nát trong mắt anh ta.Mắt Stefan trắng bệch như mới bị ai nện một cú vào bụng.Anh ta khê lắc đầu trên nền đất lầy lội.

“Không” , Stefan thì thào “Trời ơi,không...”

Có vẻ như anh ta tự nói với chính mình,giống như không nghĩ rằng cô sẽ nghe thấy vậy.Stefan đưa một tay lên má Elena,và cô tát một phát về phía đó.

“Elena ơi...” Anh ta thì thầm.

Những dấu vết cuối cùng của giận dữ và cơn khát máu thú vật đã biến mất khỏi khuôn mặt Stefan.Đôi mắt anh ta đồng đầy sự choáng váng,bàng hoàng,đau khổ.

Và dễ tổn thương.Elena tận dụng ngay cơ hội để chồm xuống làn da trần trên cổ đối thủ.Stefan vung tay lên định cản cô lại,định xô cô ra ,nhưng rồi lại buông xuôi.

Anh ta chăm chăm nhìn Elena một thoáng,nỗi đau đớn trong mắt lên đến đỉnh điểm,rồi lảng lạng đầu hàng,thôi không vùng vẫy nữa.

Cô có thể cảm thấy điều đó xảy ra,cảm thấy sự kháng cự rời khỏi cơ thể Stefan.Anh ta nằm trên nền đất lạnh giá,xác lá sỏi vương trên tóc,nhìn qua vai cô hướng lên bầu trời đen kịt đầy mây.

Kết thúc mọi chuyện đi,giọng nói mệt mỏi của anh vang lên trong đầu Elena.

Elena do dự một thoáng.Có điều gì đó trong đôi mắt kia gọi lên trong cô kí ức.Đứng dưới ánh trăng,ngồi trong một căn phòng áp mái...Nhưng những kí ức đó quá mờ nhạt.Cô không thể nắm bắt được chúng,và cảm thấy chóng mặt,buồn nôn khi cố nhớ ra.

Còn người này thì phải chết,cái người tên Stefan này.Vì hắn đã dám đụng đến người ấy,người còn lại,người mà Elena được sinh ra để ở cạnh bên.Không ai dám đụng đến chàng mà còn được sống.

Cô cảm ngập răng vào cổ anh ta.

Ngay lập tức,Elena nhận ra rằng mình đã làm không đúng cách.Cô chẳng cần trúng động mạch tĩnh mạch nào cả.Elena thấy lúng túng,giận dữ vì thiếu kinh nghiệm của bản thân.Được cắn cái gì đó cũng thích thật,nhưng máu chảy ra chẳng được bao nhiêu.Bực tức,cô ngẩng đầu lên và cắn thêm phát nữa,nhận thấy cơ thể Stefan giật nảy lên vì đau.

Tốt hơn rồi.Lần này Elena đã tìm được một mạch máu,nhưng cô cắn vào chưa đủ sâu.Một vết xước tí tẹo như thế này chẳng nhằm nhò gì hết.Cô cần phải xé rộng vết thương thêm để cho dòng máu nóng hồi tuôn ra mới được.

Nạn nhân của Elena rùng mình trong lúc cô tìm cách dùng răng cào cấu cắn xé để thực hiện điều đó.Vừa mới cảm thấy lớp da thịt rách ra thì cô đã bị hai cánh tay từ phía sau siết lấy,nhắc bổng lên.

Elena gầm gừ,không chịu buông cổ họng Stefan ra.Tuy vậy đôi tay không nhượng bộ.Một cánh tay vòng quanh eo cô,những ngón tay bện vào tóc cô.Cô ráng chống cự,bám cứng vào con mồi của mình bằng cả răng và móng tay.

3. Chương 3

Buông nó ra ! Tha cho nó đi !

Giọng nói đó sắc bén và đầy uy lực như một luồng gió lạnh lẽo. Elena nhận ra nó nên thôi không vùng vẫy tìm cách thoát khỏi đôi tay đang kéo mình ra nữa. Khi được đặt xuống đất lại ,cô ngẩng đầu lên nhìn người ấy,một cái tên bật ra trong đầu.Damon .Tên người ấy là Damon.Cô sững sờ ngó chàng,cảm thấy tức tối vì bị lôi ra khỏi con mồi của mình,nhưng vẫn tỏ vẻ nghe lời,không tranh cãi.

Stefan ngồi dậy,cổ đằm đìa máu đỏ.Máu chảy cả xuống áo sơ mi của anh.Elena liếm môi,thấy trong người quặn lên một cảm giác như đang đói,nhưng cảm giác này dường như xuất phát từ tất cả mọi tế bào trong cơ thể cô.Cô lại thấy đầu óc quay cuồng.

“Ta tưởng” Damon nói to “là mày bảo cô ấy đã thực sự chết rồi?”

Chàng nhìn sang Stefan,người lúc này trông còn nhợt nhạt hơn lúc này nữa,nếu chuyện đó là có thể.Khuôn mặt trắng bệch đó đang tràn ngập nỗi tuyệt vọng không biên giới.

“Nhìn cô ấy mà xem” Anh ta chỉ nói có thế.

Một bàn tay đặt dưới cằm Elena,nâng mặt cô lên.Cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen đang nheo lại của Damon.Rồi những ngón tay dài,thanh mảnh chạm vào đôi bờ môi cô,luồn vào giữa chúng.Theo bản năng ,Elena cắn một phát,nhưng không mạnh lắm.Ngón tay Damon in một dấu hình dạng cong cong của một chiếc răng nanh và lần này Elena cắn thật,nhảy nhót ngón tay đó như một con mèo con.

Khuôn mặt Damon không biểu lộ chút cảm xúc gì,ánh mắt đanh lại.

“Em có biết em đang ở đâu không?” Chàng hỏi.

Elena nhìn quanh .Cây cối. “Trong rừng.” Cô nhìn Damon,ranh mãnh đáp.

“Còn người kia là ai?”

Cô nhìn theo hướng tay chỉ . “Stefan” Elena hồ hững đáp “Em trai anh.”

“Còn ta là ai? Em có biết ta là ai không?”

Cô mỉm cười nhìn chàng,khoe hai chiếc răng nhọn. “Dĩ nhiên là em biết chứ.Anh là Damon,và em yêu anh.”

Chương 2

Giọng Stefan rất khế nhưng dữ dội. “Đây chính là điều ngươi muốn, phải không Damon? Giờ thì ngươi có được rồi đấy. Ngươi nhất quyết phải biến cô ấy thành thứ giống như chúng ta, giống như ngươi thì mới chịu? Chỉ giết cô ấy thôi cũng chưa đủ, đúng không?”

Damon chẳng thèm liếc mắt về phía anh ta. Chàng đang chăm chú quan sát Elena qua đôi mắt nheo lại, vẫn quỳ nguyên tại chỗ nâng cằm cô lên. “Đây là lần thứ ba mày nói thế, và tao bắt đầu thấy hơi bực mình rồi đấy.” Damon nói khế, tóc tai rối bù, hơi thở vẫn còn hơi hỗn hển. Tuy vậy, chàng vẫn mang vẻ bình thản và tự chủ. “Elena, to có giết em không?”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Elena đáp, đan tay mình vào những ngón tay không vướng bận của chàng. Cô bắt đầu thấy sốt ruột. Mà họ đang nói chuyện gì thế này? Có ai bị giết đâu.

“Ta chưa bao giờ nghĩ ngươi là một tên dối trá,” Stefan bảo Damon, sự cay đắng trong giọng nói vẫn còn nguyên đó, “Mọi thứ, trừ điều đó. Từ trước tới giờ, ta có bao giờ nghe ngươi tìm cách bao biện ỉn đâu.”

4. Chương 4

“Nói thêm một tiếng nữa,” Damon bảo, “Là tao sẽ không kèm chế nữa đâu.”

Ngươi còn có thể gây ra điều gì tệ hại hơn với ta được nữa chứ? Stefan đáp lại. Giết chết ta sẽ là một sự khoan dung đấy.

“Tao đã hết long khoan dung với mày từ cả thế kỷ trước rồi.” Damon nói thành tiếng. Cuối cùng, chàng cũng buông cầm Elena ra. “Em nhớ được gì về chuyện xảy ra hôm nay?”

Elena mệt mỏi cất giọng, như một đứa trẻ phải đọc lại bài học mà nó ghét. “Hôm nay là Lễ Những Người Sáng Lập.” Cô ngược nhìn Damon, ngo ngoáy mấy ngón tay trong tay chàng. Cô chỉ tự mình nhớ được có thế, nhưng vậy vẫn chưa đủ. Elena cau có cố gắng nghĩ thêm điều gì khác.

“Có chuyện gì đó trong nhà ăn... Caroline,” Cô hài long nói ra một cái tên. “Con bé đó định đọc nhật ký của em trước tất cả mọi người, và như thế rất nguy hiểm bởi vì...” – Elena mò mẫm lục tìm trong kí ức nhưng không nắm bắt được. “Em không nhớ lí do. Nhưng chúng ta đã cho nó vào tròng.” Cô âu yếm nhìn Damon, nở một nụ cười đồng lõa.

“Thế ra ‘chúng ta’ đã làm vậy à?”

“Đúng thế. Anh đã lấy cuốn nhật ký đó từ tay nó. Anh đã làm thế vì em” Những ngón tay không vương bận của cô lần mò xuống bên dưới chiếc áo khoác của chàng, cố tìm góc vuông được bịt kim loại của cuốn sổ. “Bởi vì anh yêu em,” Elena đã tìm thấy, cô cào vào nó nhẹ nhẹ. “Anh yêu em mà, phải không anh?”

Một âm thanh mờ nhạt vang lên ở trung tâm của khoảng rừng thưa. Elena nhìn sang và thấy Stefan đã quay mặt đi.

“Elena. Chuyện gì xảy ra tiếp sau đó?” Giọng Damon gọi cô quay lại.

“Sau đó ư? Sau đó dì Judith bắt đầu cãi nhau với em.” Elena ngẫm nghĩ về chuyện đó vài giây rồi nhún vai. “Về... chuyện gì đó. Em đã nổi giận. Dì ấy có phải mẹ em đâu. Dì làm gì có quyền bảo em phải làm thế này thế nọ.”

Giọng Damon khô khốc. “Ta nghĩ giờ đây chuyện đó chẳng còn là vấn đề nữa rồi. Sao nữa?”

Elena thở ra nặng nhọc. “Sau đó em đi lấy xe của Matt. Matt.” Cô nói ra cái tên đó theo phản xạ, lưỡi đánh lên chiếc răng nanh. Trong đầu cô hiện lên một khuôn mặt đẹp trai, mái tóc vàng và bờ vai vững chãi. “Matt.”

“Rồi em lái xe của Matt đi đâu?”

“Tới cầu Wickery.” Stefan đáp, quay lại nhìn họ. Đôi mắt anh ta thất thần.

“Không, tới chỗ nhà trọ chứ.” Elena cau kính sửa lại. “Để đợi... ừm.. Em quên rồi. Nói chung là em đợi ở đó. Rồi... rồi bão nổi lên. Gió, mưa, đủ thứ. Em không thích thế. Em chui vào xe. Nhưng có thứ gì đó đuổi theo em.”

“Có ai đó đuổi theo em,” Stefan vừa nói vừa đánh mắt sang Damon.

“Thứ gì đó,” Elena nhấn mạnh. Cô đã chịu hết nổi cái kiểu nói leo của anh ta. “Mình đi chỗ khác nào đi, chỉ hai đứa mình thôi,” Elena bảo Damon, cô quỳ thẳng người lên để khuôn mặt chạm vào khuôn mặt chàng.

5. Chương 5

“Chờ chút xíu nữa.” Chàng đáp. “Thứ gì đã đuổi theo em?”

Cô ngồi xuống lại, cảm thấy vô cùng bức dọc. “Em chả biết nó là thứ gì nữa! Nó không giống như bất cứ thứ gì em từng thấy trước đây. Không giống như anh hay Stefan. Nó...” Những hình ảnh lướt qua óc Elena. Sương mù là là mặt đất. Gió gào thét. Một hình dạng màu trắng khổng lồ, giống như được tạo ra từ chính sương mù, đuổi theo cô sát nút như một đám mây nương theo cơn gió.

“Có khi nó chỉ là một phần của cơn bão,” Elena nói. “Nhưng em tưởng nó muốn hại em. Dù gì thì em cũng đã chạy thoát.” Tay mân mê khóa kéo trên chiếc áo khoác da của Damon, cô mỉm cười bí hiểm và ngược nhìn chàng qua bờ mi chớp chớp.

Đến lúc này khuôn mặt Damon mới bộc lộ cảm xúc. Chàng nhăn mặt. “Em đã chạy thoát à.”

“Phải. Em nhớ được chuyện... ai đó... nói với em về dòng nước chảy. Những thứ ma quỷ xấu xa không vượt qua nó được. Cho nên em lái xe về phía Nhánh Sông Chết Đuối, ra chỗ cây cầu. Rồi...” Elena ngập ngừng, nhú mồm, cố gắng tìm lại một kí ức rõ ràng trong mớ hỗn độn mới xuất hiện. Nước. Cô nhớ được là có nước. Rồi có tiếng ai đó hét lên. Nhưng không nhớ thêm gì nữa. “Rồi em băng qua cầu,” Elena tươi tỉnh kết luận. “Chắc chắn là phải như thế rồi, bởi vì em đang ở đây. Chuyện chỉ có thế. Giờ mình đi được chưa anh?”

Damon không trả lời cô.

“Chiếc xe vẫn còn nằm dưới đáy sông.” Stefan lên tiếng. Anh ta và Damon nhìn nhau, bao nhiêu oán thù tạm gác sang bên, y như hai người lớn đang bàn bạc phía trên đầu một đứa trẻ không hiểu chuyện gì đang diễn ra vậy. Elena thấy sự bức bối càng lúc càng tăng. Cô há miệng ra, nhưng Stefan đã tiếp lời. “Bonnie, Meredith với tôi tìm thấy cái xe. Tôi lặn xuống dưới nước vớt cô ấy lên, nhưng lúc đó thì...”

“Lúc đó thì sao?” Elena nhú mồm.

Damon cong môi lên giễu cợt. “Rồi mày buông xuôi bỏ mặc cô ta như thế à? Hơn ai hết, mày phải lường trước được chuyện gì có thể xảy ra chứ. Hay cái ý tưởng đó với mày đáng khinh đến mức thậm chí mày chẳng thèm nghĩ đến? Hay là mày thà rằng cô ấy chết thật còn hơn?”

“Cô ấy chẳng còn thở, chẳng còn mạch gì hết!” Stefan phát khùng lên. “Và cô ấy đâu có bao giờ uống đủ máu để có thể bị biến đổi!” Mắt anh ta đan lại. “Ít ra là máu từ tôi.”

Elena lại há miệng ra, nhưng Damon đã đặt hai ngón tay lên môi cô để giữ cho cô yên lặng. Giọng chàng êm mượt, “Bộ bây giờ vấn đề nằm ở chỗ đó hay sao – hay mày quá mù quáng đến nỗi không nhìn thấy? Mày bảo ta nhìn cô ấy, chính mày mới phải nhìn lại cô ấy thì có. Elena đang trong tình trạng chấn động, mất lí trí. Đúng thế, ngay cả chính ta còn phải thừa nhận nữa mà.” Damon dừng lại, nở một nụ cười chói lọi trước khi nói tiếp. “Đây không chỉ đơn thuần là trạng thái choáng váng sau khi biến đổi. Cô ta cần có máu, máu người, không thì cơ thể sẽ không đủ sức hoàn tất việc biến đổi đâu. Cô ấy sẽ chết.”

6. Chương 6

Anh nói mất lí trí nghĩa là sao? Elena tự ái nghĩ thầm. “Em chẳng sao hết.” Cô cất tiếng nói qua hai ngón tay Damon đang đặt trên môi mình. “Em chỉ mệt thôi. Em đang chuẩn bị ngủ thì nghe tiếng hai người đánh nhau, nên em đến giúp anh. Vậy mà anh còn không chịu để em giết hẳn ta nữa.” Elena tức tối nói.

“Đúng, sao anh không để cô ấy làm thế đi?” Stefan nói. Anh ta trừng trừng nhìn Damon như muốn dung ánh mắt xoi thủng người chàng ra. Mọi dấu vết hợp tác đã biến mất. “Đâu có khó khăn gì.”

Damon trừng trừng nhìn lại và bất thành linh nổi giận, sự căm thù trong chàng dâng lên gần bằng mức của Stefan. “Có thể tại tao không thích mọi chuyện dễ dàng,” Damon rít lên, rồi có vẻ như lại kiểm soát được bản thân. Môi cong lên mỉa mai, chàng nói thêm: “Nói thế này cho dễ hiểu nhé, em trai bé bỏng: Nếu có ai có thể tận hưởng niềm vui sướng được giết mày thì đó phải là tao. Không được là người khác. Tao muốn tự mình làm việc đó. Và tao cam đoan với mày, chuyện đó tao làm tốt lắm.”

“Anh đã chứng tỏ chuyện đó rồi.” Stefan khẽ nói, cứ như mỗi lời thốt ra làm anh ta muốn bệnh.

“Nhưng còn cô gái này,” Damon nói, quay sang nhìn Elena bằng đôi mắt lấp lánh. “Thì không phải tao giết. Tại sao tao phải làm thế chứ? Tao muốn biến đổi cô ta lúc nào mà chả được.”

“Biết đâu tại vì cô ấy đã dính hôn với người khác?”

Damon nâng bàn tay Elena lúc này vẫn đan vào tay chàng lên. Trên ngón áp út lấp lánh một chiếc nhẫn vàng đính viên đá xanh thẫm. Elena nhú mồm, lơ mơ nhớ ra đã từng trông thấy nó trước đây. Sau đó cô nhún vai và một mối tựa người vào Damon.

“Bây giờ thì,” Damon cúi nhìn cô bảo, “việc đó cũng đâu có gây ra trở ngại gì, đúng không? Ta nghĩ cô ấy sẽ lấy làm mừng vì đã quên mày đi đấy.” Chàng ngược nhìn Stefan, nở nụ cười khó chịu. “Nhưng chúng ta có thể khám phá ra ngay khi cô ta đã trở lại là chính mình. Lúc đó chỉ việc hỏi cô nàng chọn ai trong số hai ta thôi. Đồng ý không?”

Stefan lắc đầu. “Sao anh có thể mở miệng ra đề nghị chuyện đó được? Sau những gì đã xảy ra...” Giọng anh ta lạc đi.

“Với Katherine? Ta có thể nói ra điều này nếu mày không dám. Katherine đã lựa chọn một cách ngu ngốc, và nàng đã phải trả giá vì điều đó. Elena thì khác, cô ấy biết mình muốn gì. Nhưng mày có đồng ý hay không thì mặc kệ mày,” Chàng nói thêm, át đi những lời phản đối từ phía Stefan. “Elena đang rất yếu và cần có máu. Ta sẽ đi lo tìm máu cho cô ấy uống, rồi ta sẽ đi tìm kẻ nào gây ra chuyện này. Mày thích thì đi theo, không thì thôi. Tùy!”

Damon đứng lên, kéo Elena dậy theo. “Đi nào!”

Elena hăm hở đi theo, cảm thấy mừng vì được động chân động tay. Quang cảnh rừng đêm thật thú vị; trước đây cô chưa bao giờ để ý. Bầy cú rú lên những tiếng kêu thê lương, khắc khoải trong những tán cây, lũ chuột thì hối hả bỏ chạy khi bàn chân Elena lướt ngang qua. Không khí chỗ lạnh nhiều chỗ lạnh ít, vì những chỗ trũng trong rừng thường có khuynh hướng đóng băng trước. Cô nhận ra thật dễ dàng di chuyển bên cạnh Damon qua thảm lá rụng không một tiếng động, chỉ cần để ý xem mình đặt chân xuống chỗ nào. Cô chẳng thèm ngoái lại đằng sau xem Stefan có đi theo họ hay không.

7. Chương 7

Elena nhận ra địa điểm nằm ở bìa rừng mà họ vừa bước ra. Hồi này, cô đã ở đây. Giờ thì nơi này chẳng hiểu sao lại đang diễn ra đủ thứ hoạt động hỗn loạn: Đèn xanh đèn đỏ chớp nháy trên nóc xe hơi, những luồng đèn pha rọi lên những bóng người đang túm tụm vào nhau. Elena tò mò nhìn họ. Vài người nhìn rất quen. Chẳng hạn như người phụ nữ có khuôn mặt xương xương hàn nét đau đớn và đôi mắt khắc khoải lo lắng kia – có phải là dì Judith? Và người đàn ông cao cao bên cạnh dì – có phải hôn phu của dì Judith, chú Robert không nhỉ?

Phải có thêm ai đó nữa đi cùng với họ, Elena nghĩ thầm. Một đứa trẻ với mái tóc cũng vàng óng như tóc Elena. Nhưng dù có cố đến mấy cô cũng chẳng tài nào nghĩ ra được cái tên của nó.

Nhưng còn hai cô gái đang vòng tay ôm nhau đứng giữa vòng vây cảnh sát, hai người đó thì Elena nhớ. Cô gái nhỏ bé tóc đỏ hoe đang khóc là Bonnie. Cô gái cao hơn với mái tóc đen óng ả là Meredith.

“Nhưng mà bạn ấy làm gì có ở dưới nước,” Bonnie đang nói với một viên cảnh sát mặc đồng phục. Giọng cô run rẩy gần như kích động. “Bọn tôi thấy Stefan vớt cô ấy lên rồi mà. Tôi đã nói đi nói lại này giờ với mấy ông rồi.”

“Và các cô để cậu ta lại với cô ấy?”

“Bọn tôi buộc phải làm thế. Cơn bão càng lúc càng mạnh, và có thứ gì đó đang đến gần...”

“Chuyện đó không quan trọng.” Meredith cắt ngang. Giọng cô chỉ bình tĩnh hơn Bonnie được chút xíu. “Stefan bảo nếu phải để bạn ấy lại, thì cậu ta sẽ để bạn ấy nằm lại dưới gốc cây liễu.”

“Vậy chứ rốt cuộc thì giờ Stefan đang ở đâu?” Một người đàn ông mặc đồng phục khác cất tiếng nói.

“Bọn tôi không biết. Bọn tôi quay lại tìm người giúp mà. Cũng có thể cậu ấy đi theo chúng tôi. Nhưng còn chuyện gì đã xảy ra với... với Elena thì...” Bonnie quay lại vùi mặt vào vai Meredith.

Bọn họ đang đau khổ vì mình, Elena nhận ra. Thật ngớ ngẩn quá. Nhưng mình vẫn có thể làm sang tỏ mọi chuyện mà. Cô cất bước về phía chỗ có ánh sáng, nhưng Damon đã kéo cô lại. Cô nhìn chàng, cảm thấy như bị chạm tự ái.

“Không phải theo cách đó. Em lựa những người em muốn đi, rồi chúng ta sẽ dụ họ ra.” Chàng bảo.

“Muốn để làm gì mới được?”

“Để ăn chứ gì nữa, Elena. Giờ em là thợ săn rồi. Những người đó là con mồi của em.”

Elena nghi hoặc đưa lưỡi lên chạm vào răng nanh. Đối với cô, ngoài đó chẳng có gì trông giống như thức ăn cả. Nhưng vì Damon đã bảo thế, cô đành phải cho chàng hưởng lợi ích của việc mình cảm thấy không chắc chắn, “Anh chọn ai cũng được,” cô miễn cưỡng đáp.

Damon ngả đầu ra sau, nhắm mắt lại dò xét quang cảnh trước mắt như vị chuyên gia đang giám định một tác phẩm hội họa nổi tiếng. “Em nghĩ sao về mấy nhân viên y tế ngon mắt kia?”

8. Chương 8

“Không được,” Một giọng nói cất lên sau lưng họ.

Damon gần như chẳng thèm liếc mắt qua vai nhìn Stefan. “Tại sao không?”

“Vì đã có đủ vụ tấn công rồi. Có thể cô ấy cần máu người thật, nhưng không cần phải sẵn.” Khuôn mặt Stefan tối sầm lại vì thù nghịch, nhưng vẫn mang nét cả quyết khắc nghiệt.

“Bộ có cách khác à?” Damon hỏi mỉa.

“Anh thừa biết là có. Tìm ai đó tự nguyện – hoặc có thể bị tác động để tự nguyện. Ai đó sẵn sàng làm việc này vì Elena và đủ sức chịu đựng ảnh hưởng của nó, về mặt tinh thần ấy.”

“Và ta cho là, mày biết chúng ta có thể tìm ra vị thánh sống ấy ở đâu chứ gì?”

“Mang cô ấy đến trường. Tôi sẽ gặp hai người ở đó,” Stefan nói, và biến mất.

Cả hai bỏ lại quang cảnh nhộn nhạo, đèn đóm chớp nháy, thiên hạ lảng xảng đằng sau. Khi bước đi, Elena để ý thấy một chuyện rất lạ. Ở giữa sông, dưới ánh đèn pha rọi vào là một chiếc xe hơi. Nó hoàn toàn chìm ngấm, trừ thanh chắn bùn trước mũi xe đang nhô lên phía trên mặt nước.

Bộ điên hay sao mà đậu xe dưới đó nhỉ, Elena nghĩ bụng, rồi theo Damon quay trở lại vào rừng.

*

Stefan bắt đầu có cảm giác trở lại.

Đau đớn. Hẳn cứ tưởng mình đã mất khả năng cảm thấy đau, mất khả năng cảm thấy bất kì cảm xúc nào rồi chứ. Khi hẳn lờ cái thân thể không còn sự sống của Elena ra khỏi làn nước tối tăm, Stefan dường như không gì có thể làm mình đau long được nữa, bởi vì không gì so sánh được với khoảnh khắc đó.

Hắn đã nhầm.

Hắn dừng bước, đứng chống bàn tay lạnh lặn vò vào thân cây hít thở thật sâu. Khi màn sương màu đỏ tan đi và Stefan có thể thấy đường trở lại, hẳn bước tiếp, nhưng cơn đau cháy bỏng trong lồng ngực thì không giảm đi được chút nào. Dừng nghĩ về cô ấy nữa, hẳn tự nhủ với bản thân, mặc dù biết rằng điều đó hoàn toàn vô ích.

Nhưng cô ấy đâu có chết thật sự. Điều đó lại chẳng có ý nghĩa gì hay sao? Stefan đã tưởng chẳng còn bao giờ được nghe lại giọng nói của cô, chẳng còn bao giờ được cô chạm vào người nữa...

Nhưng giờ đây, khi Elena chạm vào người hắn, cô lại chỉ muốn giết hắn.

Stefan lại dừng chân, gập hẳn người lại, hẳn sợ rằng mình đến nôn ra mất thôi.

Nhìn thấy Elena như thế này còn khổ sở hơn gấp mấy lần nhìn cô nằm chết lạnh lẽo. Có lẽ đây chính là lí do Damon đã để cho hắn sống. Có lẽ đây chính là sự trả thù của Damon.

Và có lẽ Stefan nên làm quách cái việc hắn đã định làm sau khi kết liễu Damon cho rồi. Đợi đến lúc bình minh rồi tháo chiếc nhẫn bạc đã bảo vệ hắn khỏi ánh sáng mặt trời ra. Đứng đấm mình trong sự bao bọc cháy bỏng của những tia nắng, cho đến khi chúng đốt cháy xương thịt hắn đi và kết thúc nỗi đau này mãi mãi.

Nhưng Stefan biết mình sẽ không làm thế. Chừng nào Elena còn trên cõi đời, hắn sẽ không bao giờ rời xa cô. Ngay cả khi cô ghét hắn, ngay cả khi cô săn đuổi hắn. Stefan sẽ làm bất cứ điều gì trong khả năng của mình để giữ cho cô được an toàn.

9. Chương 9

Hắn đánh một vòng về chỗ nhà trọ. Cần phải chỉnh trang lại sạch sẽ tươm tất trước khi để cho con người nhìn thấy. Trong phòng mình, Stefan rửa sạch máu trên mặt và cổ, kiểm tra lại cánh tay. Tiến trình hồi phục đã bắt đầu, và khi tập trung hắn có thể khiến nó diễn ra nhanh hơn. Stefan đang đốt cháy Quyền năng của mình nhanh quá; cuộc chiến với người anh trai vốn đã làm hắn yếu đi sẵn rồi. Nhưng chuyện này rất cần thiết. Không phải vì cơn đau – hắn gần như chẳng để ý đến nó nữa bởi hắn cần phải ở trong một tình trạng tốt nhất.

Damon và Elena đang đợi bên ngoài trường học, Stefan có thể cảm nhận được sự sốt ruột của người anh và sự hiện diện mới mẻ, hoang dại của Elena trong bóng tối ngoài kia.

“Kế hoạch này phải liệu đường mà thành công đấy.” Damon bảo.

Stefan chẳng nói năng gì. Khán phòng trong trường học đang rất nhộn nhịp. Thiên hạ chắc hẳn đang đổ mình vào vũ hội nhân dịp Lễ Những Người Sáng Lập; những người đã ở lại qua cơn bão bước vòng vòng hoặc tụ tập thành nhóm nhỏ đứng nói chuyện, Stefan nhìn vào cánh cửa mở, dùng tâm trí kiểm soát một con người cụ thể.

Hắn đã tìm ra. Một mái đầu vàng óng đang cúi gằm xuống bên một chiếc bàn trong góc.

Matt.

Matt ngồi thẳng người dậy và ngó quanh quất, vẻ bối rối. Stefan dùng ý chí sai khiến cậu ta bước ra ngoài. Cậu cần hít thở chút không khí trong lành, hắn nghĩ thầm trong đầu, cần tìm cách cấy ý tưởng đó vào tiềm thức của Matt. Tự nhiên cậu thấy muốn bước ra ngoài một lúc.

Với Damon lúc này đang ẩn mình trong bóng tối thì Stefan nói, Mang cô ấy đến trường, vào phòng nhiếp ảnh. Cô ấy biết nó nằm chỗ nào. Đừng ra mặt cho đến khi tôi bảo. Rồi hắn lui lại và đợi Matt xuất hiện.

Matt bước ra ngoài, ngẩng khuôn mặt tiêu tụy lên nhìn bầu trời đêm không trăng. Cậu ta giật bản mình khi Stefan cất tiếng gọi.

“Stefan! Cậu đây rồi!” Nét tuyệt vọng, nỗi kinh hoàng và niềm hy vọng thay phiên nhau xâm chiếm vẻ mặt Matt. Cậu ta hồi hả đi về phía Stefan. “Họ đã... mang cô ấy về chưa? Có tin gì mới chưa?”

“Cậu đã nghe tin gì rồi?” Stefan hỏi lại.

Matt nhìn hắn chằm chằm vài giây rồi mới trả lời, “Bonnie và Meredith xông vào kêu rằng chiếc xe của tôi có Elena bên trong đã vắng ra khỏi cầu Wickery. Họ nói cô ấy đã...” Cậu ta dừng lại, nuốt nước miếng. “Stefan, đó không phải là sự thật, đúng không?” Ánh mắt cậu ta như van nài.

Stefan nhìn đi chỗ khác.

“Ôi Chúa ơi.” Matt khàn cả giọng. Cậu ta quay lưng về phía Stefan, hai tay che mắt. “Tôi không tin nổi chuyện này. Tôi không tin. Không thể nào như thế được.”

“Matt à...” Stefan đặt tay lên vai cậu.

“Tôi xin lỗi.” Giọng Matt khàn đặc và đứt quãng. “Chắc hẳn cậu cảm thấy rất kinh khủng, vậy mà giờ tôi còn làm ọi chuyện tệ hơn nữa chứ.”

10. Chương 10

Cậu không tưởng tượng ra được đâu, Stefan nghĩ bụng, tay buông thõng xuống. Hắn đã định đến đây dùng Quyền năng để thuyết phục Matt. Giờ thì chuyện đó có vẻ như không thể nào thực hiện được. Hắn không

thể làm như thế với người bạn con người đầu tiên – và duy nhất – hắn có ở chốn này.

Stefan chỉ còn mỗi cách kể cho Matt nghe sự thật. Để cho Matt tự đưa ra quyết định của mình khi đã biết hết mọi chuyện.

“Nếu có chuyện gì đó cậu có thể làm vì Elena ngay lúc này,” hắn hỏi, “thì cậu có làm không?”

Matt đang mải mê đắm chìm trong cảm xúc nên không thèm thắc mắc xem tại sao Stefan lại hỏi câu gì ngu ngốc như thế, “Bất cứ điều gì.” Cậu ta đáp, gần như sẵn giọng, lấy tay áo chùi mắt. “Tôi sẽ làm bất cứ điều gì vì cô ấy,” Matt nhìn Stefan với vẻ bướng bỉnh, hơi thở run rẩy.

Xin chúc mừng, Stefan nghĩ thầm, cảm thấy vực thẳm đang nứt ra trong lòng. Cậu vừa thắng giải đặc biệt một chuyến thăm quan đến Thế giới Bóng Đêm đấy.

“Đi với tôi,” Stefan bảo Matt. “Tôi muốn cho cậu xem cái này.”

Chương 3

Elena và Damon đang đợi trong buồng tối.

Stefan có thể cảm thấy sự hiện diện của họ trọng căn phòng phụ chật hẹp khi hắn đẩy cửa phòng nhiếp ảnh và dẫn Matt vào trong.

“Mấy cánh cửa này lẽ ra phải khóa mới phải chứ,” Matt nhận xét khi Stefan bật công tắc đèn.

“Thì lúc này cửa khóa mà.” Stefan đáp. Hắn chẳng biết phải nói gì thêm để chuẩn bị tinh thần cho Matt trước những chuyện sắp xảy ra. Hắn chưa bao giờ cố tình bộ lộ chân tướng trước loài người cả.

Stefan đứng đó trong im lặng, cho đến khi Matt quay lại nhìn hắn. Phòng học tối mò và im phăng phắc, bầu không khí có vẻ như chùng xuống một cách nặng nề. Khi thời gian cứ thế trôi qua hắn nhìn thấy vẻ mặt Matt dần biến đổi từ ngỡ ngàng đau khổ sang bức rút lo lắng.

“Tôi không hiểu.” Matt bảo.

“Tôi biết cậu không hiểu,” Stefan tiếp tục nhìn Matt, cố tình vứt bỏ những lá chắn đã che phủ Quyền năng của mình khỏi sự cảm nhận của con người. Hắn nhìn thấy phản ứng diễn ra trên khuôn mặt Matt khi cảm giác bức rút chuyển thành sợ hãi. Matt chớp chớp mắt và lắc đầu, hơi thở trở nên dồn dập hơn.

“Cái gì đang...?” Cậu ta cất giọng khàn khàn.

“Chắc hẳn là cậu có nhiều thắc mắc về những chuyện liên quan đến tôi,” Stefan nói. “Vì sao tôi phải mang kính râm ở chỗ có ánh sáng mạnh. Vì sao tôi không ăn uống. Vì sao phản xạ của tôi lại nhanh nhẹn như vậy.”

Matt đang quay lưng về phía buồng tối. Cổ họng cậu ta giật giật như thể đang cố gắng nuốt nước bọt. Stefan, với các giác quan sắc mòi của mình, có thể nghe thấy tiếng tim Matt đập thành thịch.

“Đâu có.” Matt đáp.

11. Chương 11

“Nhất định là cậu phải thắc mắc, phải tự hỏi điều gì đã khiến cho tôi khác biệt với mọi người như thế.”

“Không. Ý tôi là.. tôi không quan tâm. Tôi tránh xa những thứ không liên quan đến mình.” Matt đang nhấp nhòm nhích dần về phía cửa ra vào, thoáng đưa mắt kín đáo liếc về hướng đó.

“Đừng, Matt. Tôi không muốn làm gì cậu, nhưng tôi không thể để cậu đi lúc này được.” Hắn có thể cảm thấy cơn khác khó khăn lắm mới kiềm chế tỏa ra từ người Elena, lúc này đang ẩn mình trong bóng tối. Đợi đã, hắn bảo cô.

Matt sững người lại, từ bỏ ý định chạy đi. “Nếu cậu muốn hù cho tôi sợ thì cậu đã thành công rồi đấy.” Cậu ta hạ giọng. “Cậu còn muốn gì nữa đây?”

Đến lúc rồi, Stefan bảo Elena. Hắn nói với Matt, “Quay lưng lại đi.”

Matt quay lại. Và nén không kêu kên kên một tiếng.

Elena đang đứng đó, nhưng không phải là cái cô mà Matt đã gặp hồi chiều. Giờ đây đôi chân trần của cô đang lộ ra dưới váy dài. Những nếp vải mutsxo lin trắng bó sát vào người cô bám đầy các tinh thể nước đá lấp lánh dưới ánh đèn. Làn da Elena, vốn lúc nào cũng trắng trẻo, giờ đây ánh lên vẻ lạnh giá kì quái, còn mái tóc bạch kim của cô giống như được tráng một lớp bạc sáng lóa. Đôi mắt xanh sẫm bùm bụp như đang buồn ngủ, nhưng mặt khác lại mang vẻ tỉnh táo một cách phi tự nhiên. Trông cô đẹp hơn lúc còn sống, nhưng là một vẻ đẹp đáng sợ.

Trong lúc Matt đứng đó ngó trân trân, tê liệt hết cả người, thì Elena thè lưỡi ra liếm môi.

“Matt,” Cô nói, ngân nga phụ âm đầu cầu cái tên. Rồi mỉm cười.

Stefan nghe thấy Matt hít một hơi kinh ngạc, và âm thanh gần như nấc lên khi cậu ta lùi xa khỏi Elena.

Không sao đâu, hấn dùng Quyền năng truyền đạt ý nghĩ đó đến Matt. Khi Matt giật nảy người quay về phía hấn, mắt mở to bàng hoàng, Stefan nói thêm, “Giờ thì cậu đã biết rồi đấy.”

Biểu hiện của Matt cho thấy cậu ta không hề muốn biết, và Stefan có thể thấy sự phủ nhận trên khuôn mặt cậu bạn. Nhưng Damon đã bước ra đứng cạnh Elena, dịch ra một chút về phía tay phải, thêm sự có mặt của mình vào bầu không khí vốn đã căng như dây đàn trong phòng.

Matt bị bao vây. Cả ba người họ áp sát vào cậu, đẹp đẽ phi phàm và đáng sợ.

Stefan có thể đánh hơi thấy nỗi sợ hãi trong Matt. Đó là nỗi sợ tuyệt vọng của con thỏ khi đứng trước con cáo, của con chuột khi đứng trước con cú mèo. Và Matt thấy sợ là đúng. Họ là loài săn mồi, còn cậu ta là con mồi. Giết chết cậu ta là vai trò của họ trên cõi ddowwif này mà.

Đến lúc này thì bản năng đã vượt khỏi tầm kiểm soát. Bản năng của Matt là hoảng hốt bỏ chạy, và điều này sẽ khởi động hàng loạt phản xạ trong đầu Stefan. Khi con mồi bỏ trốn, kẻ đi săn sẽ đuổi theo, đơn giản thế thôi. Cả ba thợ săn ở đây đều đang rất bồn chồn, háo hức, và Stefan không dám đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra nếu Matt quay lưng bỏ chạy.

Chúng tôi không muốn làm gì hại đến cậu đâu, hấn bảo Matt. Chính Elena là người cần đến cậu, và điều cô ấy cần sẽ không gây tổn hại gì lâu dài cho cậu cả, Thậm chí có khi còn không đau nữa kia, Matt. Nhưng các cơ bắp trên người Matt vẫn căng cứng lao đi, và Stefan nhận ra cả ba người họ đang vờn chung quanh cậu ta, càng lúc càng áp sát vào, sẵn sàng chặn đứng tất cả mọi lối thoát.

12. Chương 12

Cậu đã nói sẽ làm bất cứ điều gì vì Elena mà, hấn tuyệt vọng nhắc cậu ta, và nhìn thấy Matt đưa ra quyết định.

Matt thở hắt ra, sự căng thẳng từ từ rút khỏi cơ thể. “Cậu nói đúng, quả là tôi có nói thế thật.” Cậu ta thì thào, chuẩn bị tư thế sẵn sàng trước khi nói tiếp. “Cô ấy cần gì?”

Elena nghiêng người tới trước đặt một ngón tay lên cổ Matt, lần theo một động mạch gờ lên phập phồng.

“Không phải chỗ đó,” Stefan nói nhanh, “Em đâu có muốn giết Matt. Nói cô ấy đi Damon.” Hấn nói thêm, khi Damon chẳng thèm động đậy gì, Nói cô ấy đi chứ.

“Thử chỗ này, hoặc chỗ này ấy.” Damon nâng cằm Matt lên, chỉ trỏ với sự chính xác vô cảm. Anh ta quá mạnh nên Matt không thể giằng ra được, và Stefan có thể cảm thấy nỗi hốt hoảng trong Matt lại trào lên.

Cứ tin ở tôi, Matt. Hấn bước ra sau lưng chàng trai loài người. Nhưng đây phải là sự lựa chọn của cậu, Stefan nói nốt, chợt thấy trong lòng đầy cảm thông. Cậu có thể đổi ý cũng được.

Matt do dự rồi lên tiếng qua kẽ răng nghiến chặt. “Không. Tôi vẫn muốn giúp. Anh vẫn muốn giúp em, Elena à!”

“Matt,” Cô thì thầm, đôi mắt xanh như ngọc dưới làn mi dày nhìn cậu ta không rời. Rồi ánh mắt đó lướt xuống cổ Matt và đôi môi Elena hé ra thềm thường. Không hề có bất kì dấu hiệu do dự nào giống như lúc Damon đề nghị cô uống máu mấy nhân viên y tế. “Matt,” Elena mỉm cười, rồi lao nhanh như cắt.

Stefan xèo tay ra sau đỡ lưng Matt để cho cậu ta có điểm tựa. Trong khoảnh khắc, khi bị những chiếc răng Elena đâm xuyên qua cổ, Matt cố co rúm người lại, nhưng Stefan nghĩ nhanh, Đứng chống cự, chống cự mới gây ra đau đớn.

Trong lúc Matt tìm cách thả lỏng, sự giúp đỡ bất ngờ đến từ phía Elena. Cô đang tỏa ra những suy nghĩ ám áp hạnh phúc của một con sói được ăn no. Kỳ này, cô đã nắm bắt được kĩ thuật cắn cổ ngay từ lần đầu tiên, và giờ đây đang ngập tràn niềm kiêu hãnh trẻ con cùng với sự thỏa mãn càng lúc càng tăng khi cơn đói cồn cào từ từ dịu đi. Cả lòng biết ơn đối với Matt nữa, Stefan bất ngờ và ghen tị nhận ra Elena không hề ghét bỏ Matt hay muốn giết chết cậu ta, bởi vì Matt chẳng đe dọa gì đến Damon cả. Cô thích Matt nữa là khác.

Stefan không để Elena uống hết giới hạn an toàn rồi mới can thiệp. Đủ rồi, Elena. Em đâu có muốn làm cậu ấy bị thương phải không. Nhưng phải cần đến sự nỗ lực của cả hân, Damon lẫn Matt – lúc này đã khá loạn xạ – mới gỡ ra được cô ra.

“Giờ cô ấy cần nghỉ ngơi”, Damon bảo “Ta sẽ đưa cô ta đến chỗ nào có thể nghỉ ngơi an toàn.” Không phải anh ta hỏi ý Stefan mà chỉ thông báo.

13. Chương 13

Khi hai người họ bỏ đi, Damon nói thêm bằng ý nghĩ, chỉ nói với riêng một mình Stefan. Ta chưa quên cái vụ mày tấn công ta đâu, chú em nhỏ. Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau.

Stefan nhìn theo cả hai. Hân để ý thấy Elena không rời mắt khỏi Damon và đi theo anh ta mà không một lời thắc mắc. Nhưng giờ đây, cô đã ở ngoài vòng nguy hiểm; máu của Matt đã cho cô tất cả sức mạnh cần thiết. Giờ Stefan chỉ còn có nhiều đó để bầu vịu vào, và hân tự nhủ lòng rằng đó mới là điều quan trọng.

Hân quay lại và nhìn thấy vẻ mặt choáng váng của Matt. Chàng trai loài người đã ngồi sụp xuống một chiếc ghế nhựa, mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Rồi cậu ta ngước lên nhìn Stefan. Hai bên quan sát nhau với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Thế đấy” Matt nói “Giờ thì tôi biết rồi.” Cậu ta lắc đầu, khẽ quay mặt đi. “Nhưng tôi vẫn không thể nào tin được,” cậu lẩm bẩm. Những ngón tay Matt rón rén ấn vào một bên cổ, cậu nhăn mặt. “Ngoại trừ chuyện này.” Rồi Matt nhú mày. “Cái anh chàng đó – Damon ấy. Anh ta là ai thế?”

“Anh trai tôi,” Stefan trả lời bằng giọng vô cảm “Sao cậu biết tên anh ấy?”

“Tuần trước Damon có đến nhà Elena. Con mèo con nhảy dựng lên khi thấy anh ta.” Matt dừng lại, rõ ràng là đang nhớ đến một thứ khác nữa. “Rồi Bonnie nổi cơn lên đồng nữa chứ.”

“Cô ấy nhìn thấy trước một sự việc gì đó ở tương lai à ? Cô ấy nói gì ?”

“Bonnie nói – nói rằng Tử Thần đang ở trong nhà.”

Stefan nhìn về phía cánh cửa mà Damon và Elena vừa bước ra. “Cô ấy nói đúng đấy.”

“Stefan, chuyện gì đang diễn ra vậy ?” Nét khấn khoản xuất hiện trong giọng nói của Matt. “Tôi vẫn không hiểu gì hết. Chuyện gì đã xảy ra với Elena ? Liệu cô ấy có bị như thế này mãi không ? Chẳng lẽ chúng ta không thể làm gì được hay sao ?”

“Bị như thế này là bị như thế nào?” Stefan hung hăng hỏi “Mất phương hướng? Hay biến thành ma cà rồng?”

Matt nhìn đi chỗ khác. “Cả hai”.

“Trả lời cho cái về đầu tiên, thì Elena có thể trở nên tỉnh táo hơn, bởi vì giờ cô ấy được ăn no rồi. Ít ra thì đó cũng là điều Damon nghĩ. Còn chuyện kia, thì chỉ có một cách cậu có thể làm để thay đổi tình trạng của

Elena mà thôi.” Khi ánh mắt của Matt sáng lên niềm hi vọng, Stefan nói tiếp . “Đó là lấy một cây cọc gỗ đóng xuyên qua tim cô ấy. Lúc đó thì Elena không còn là ma cà rồng nữa. Cô ấy sẽ chết.”

Matt đứng dậy bước về phía cửa sổ.

“Tuy nhiên cậu không thể giết được cô ấy đâu, bởi vì cô ấy đã chết rồi. Elena chết đuối dưới sông rồi, Matt ạ. Nhưng bởi vì cô ấy đã uống đủ máu từ tôi” – hắn dừng lại để cho giọng bớt run, “Và có vẻ như cả từ anh trai tôi nữa, nên cô ấy đã biến đổi thay vì chỉ đơn thuần là chết đi. Elena đã tỉnh dậy đã là một kẻ săn mồi, giống như hai chúng tôi vậy. Và từ giờ về sau, cô ấy sẽ là như thế đấy.”

Vẫn quay lưng lại, Matt trả lời. “Tôi lúc nào cũng biết ở cậu có cái gì đó khác thường. Tôi cứ bụng bảo dạ rằng đó là do cậu từ nước khác tới.” Cậu ta lại lắc đầu tự trách mình. “Nhưng tận đáy lòng tôi biết lý do không chỉ có thế. Vậy mà có điều gì đó cứ mách bảo tôi rằng có thể tin cậu ta được, thế là tôi đã tin.”

14. Chương 14

“Như cái hồi cậu cùng tôi đi hái cỏ roi ngựa chứ gì.”

“Ừ, giống như vậy đấy.” Cậu ta hỏi thêm. “Giờ thì cậu có thể nói cho tôi nghe nó dùng làm cái quái gì vậy?”

“Để bảo vệ Elena. Tôi muốn giữ cho Damon tránh xa cô ấy. Nhưng xét lại thì có vẻ như đó đâu phải là điều bản thân cô ấy muốn. Hắn không thể giữ cho giọng mình không nhuốm mùi cay đắng của kẻ bị phản bội.

Matt quay lại. “Đừng phán xét Elena trước khi cậu biết hết mọi tình tiết, Stefan à. Đó là điều tôi đã học được đấy.”

Stefan giật mình; rồi bật ra tiếng cười khô khốc. Giờ, khi cả hai đều trở thành bồ cù của Elena, hắn và Matt chẳng ai hơn ai. Stefan tự hỏi chẳng biết trong chuyện này mình có cao thượng được như Matt hay không. Có chấp nhận thất bại như một bậc nam tử hán đại trượng phu được hay không.

Hắn không nghĩ vậy.

Một tiếng động vang lên phía bên ngoài. Nó hoàn toàn nằm ngoài khả năng nghe của con người, và Stefan suýt chút nữa đã bỏ ngoài tai – cho đến khi hắn ý thức được những lời đó nói gì.

Rồi hắn chợt nhớ ra điều mình đã làm ngay chính trong ngôi trường này, chỉ cách đây vài tiếng đồng hồ. Nãy giờ Stefan đã hoàn toàn quên khuấy mất Tyler Smallwood và mấy thằng bạn giang hồ của nó.

Giờ khi kí ức quay trở lại, hắn cảm thấy sự xấu hổ và nỗi kinh hoàng làm cổ họng mình nghẹn lại. Đau khổ vì Elena khiến hắn hóa điên, lí trí hoàn toàn đổ sụp dưới áp lực. Nhưng đó không phải lí do để bào chữa cho những gì Stefan đã làm. Liệu bọn họ có chết cả rồi không? Phải chăng hắn, kẻ khi xưa đã thề không bao giờ giết chóc, đã giết một lúc sáu người chỉ trong ngày hôm nay?

“Stefan, đợi đã. Cậu đi đâu đấy?” Khi hắn không trả lời, Matt đuổi theo ra khỏi tòa nhà chính của trường học và lên tới đường nhựa. Cậu ta gần như phải chạy mới bắt kịp Stefan. Ở tít đầu kia của sân bóng, ông Shelby đang đứng cạnh chái nhà tôn.

Khuôn mặt người lao công xám ngoét và nhẵn nhúm vì kinh hoàng. Ông ta như muốn thét lên, nhưng chỉ phát ra được những tiếng kêu khàn khàn ngắt quãng. Dùng khuỷu tay huých ông già để bước qua, Stefan nhìn vào bên trong và thấy một khung cảnh quen thuộc đến kì lạ như đã từng gặp ở đâu rồi.

Trông nó giống hệt như gian phòng Kẻ Chém Giết Diên Cuồng trong Ngôi Nhà Ma Ám dùng để xây dựng quỹ vậy. Ngoại trừ chuyện đây không phải một mô hình dựng lên cho khách tham quan. Đây là cảnh thực.

Những thân người ngổ ngang khắp nơi, nằm giữa những mảnh gỗ và kính vụn văng ra từ khung cửa sổ vỡ nát. Tất cả mọi bề mặt nhìn thấy được đều vấy máu đỏ sẫm đã khô đi rồi, trông rất khủng khiếp. Chỉ cần nhìn thoáng qua mấy thân người là đủ hiểu tại sao. Mỗi nạn nhân đều mang hai vết thương tím bầm trên cổ. Ngoại trừ Caroline: Cổ cô ta thì lành lặn, nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chăm về phía trước, vô hồn.

15. Chương 15

Phía sau lưng Stefan, Matt đang cố hít thở. “Stefan, không phải Elena đã... đã ...”

“Yên nào,” Stefan trả lời cộc lốc. Hắn liếc ra sau nhìn ông Shelby, nhưng người lao công đã loạng choạng bước về phía chiếc xe chất đầy những chổi, những giẻ lau của mình đứng tựa vào đó. Kính vỡ lạo xạo dưới chân Stefan khi hắn bước qua sàn, đến quỳ cạnh Tyler.

Chưa chết. Stefan nhẹ hẫng cả người khi nhận ra điều đó. Ngực Tyler phập phồng yếu ớt, và khi Stefan nâng đầu cậu ta lên, Tyler mở hé cặp mắt lạc thần và vô hồn.

Cậu ta không nhớ được gì hết, Stefan truyền đạt ý nghĩ đến cậu ta. Ngay trong lúc làm việc này, hắn tự hỏi mình phí công tốn sức để làm gì ệt. Sao không bỏ quách Fell’s Church mà ra đi không bao giờ quay lại cho rồi.

Nhưng hắn sẽ không làm thế. Chừng nào Elena còn ở đây.

Stefan thâu tóm hết mới tâm trí vô thức của nạn nhân khác vào trong vòng kiểm soát tinh thần của mình và bảo họ điều tương tự, cấy sâu ý nghĩ đó và óc họ. Các người không nhớ được ai đã tấn công các người. Kí ức về nguyên buổi chiều trống rỗng.

Khi làm việc đó, hắn cảm thấy Quyền năng tinh thần run rẩy như những cơ bắp mệt lử. Hắn đã gần cạn kiệt năng lượng.

Bên ngoài, ông Shelby cuối cùng cũng lấy lại được giọng nói của mình và đang la hét. Stefan mệt mỏi để mặc cho cái đầu của Tyler trượt qua kẽ tay mình rớt xuống sân, rồi quay đầu lại.

Matt nhe răng ra, thở phì phì như mới ngửi thấy mùi gì đó kinh khủng. Đôi mắt cậu ra lạnh băng như người xa lạ. “Không phải Elena làm,” Matt thì thào “Mà là chính cậu.”

Yên lặng đi! Stefan chen qua người cậu ta bước ra ngoài trời đêm mát mẻ dễ chịu, rời xa khỏi căn phòng đó, cảm nhận bầu không khí lạnh băng trên làn da nóng bỏng của mình. Những tiếng bước chân chạy lại từ quán cà phê gần đó mách bảo hắn rằng cuối cùng cũng có người nghe thấy tiếng kêu của ông lao công.

“Chính cậu làm, phải không?” Matt đã bám theo Stefan ra sân bóng, giọng nói cho thấy cậu ta đang cố gắng tìm cách hiểu ra lí do.

Stefan quay ngoắt lại. “Phải, tôi làm đấy,” hắn gầm gừ nhìn Matt trừng trừng, không hề che giấu cơn giận dữ đáng sợ trên nét mặt. “Tôi đã nói với cậu rồi, Matt, chúng tôi là những kẻ săn mồi. Những sát thủ. Con người là lũ cừu, chúng tôi là bầy sói. Và Tyler đã khiêu khích tôi ngay từ cái ngày đầu tiên tôi đến đặt chân đến đây kia!”

“Khiêu khích thì cậu đâm cho nó một cú vào mặt, cái đó thì đã hắn. Giống như cậu đã làm lúc trước ấy. Nhưng còn... đến mức đó sao?” Matt tiến sát lại, nhìn thẳng vào mắt Stefan không hề e sợ. Cậu ta có can đảm về mặt thể chất, Stefan phải công nhận điều đó. “Vậy mà cậu thậm chí còn không thấy băn khoăn, hối hận gì à?”

“Sao tôi phải hối hận chứ?” Stefan đáp lạnh tanh và vô cảm. “Cậu có hối hận gì khi lỡ ăn quá nhiều bít tết không? Có thấy tiếc thương gì ấy con bò không?”Hắn nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi sừng sốt trên khuôn mặt Matt nên làm tới, khiến cho nỗi đau trong lồng ngực càng thêm tồi tệ. Tốt nhất là Matt nên tránh xa, thật xa hắn ra kể từ đây về sau, không thì có ngày cậu ta cũng gặp kết cục giống như những nạn nhân trong chái nhà tôn kia mất. “Tôi là như vậy đó, Matt. Nếu cậu không chấp nhận được thì tốt hơn hết là cậu hãy biến đi cho khuất mắt.”

16. Chương 16

Matt trân trân nhìn sững Stefan thêm một lúc, vẻ hoài nghi sừng sốt từ từ biến thành ngỡ ngàng vỡ mộng. Cơ hàm cậu ta gồ lên, rồi không nói một lời, Matt quay gót bỏ đi thẳng.

Elena đang đứng trong nghĩa địa.

Damon đã bỏ lại cô ở đó, dặn đứng chờ cho đến khi chàng quay trở lại. Tuy nhiên, cô chẳng thích ngồi yên một chỗ. Elena thấy mệt nhưng không thật sự buồn ngủ cho lắm, và lượng máu mới uống đang có tác dụng như một liều caffeine trong cô. Cô muốn đi khám phá chung quanh.

Nghĩa địa đang diễn ra những hoạt động vô cùng nhộn nhịp, mặt dù chẳng có bóng người nào trong tầm mắt. Một con cáo lúi vào trong bóng tối mé sông. Lũ chuột nhỏ chút chút sột soạt đào lỗ rúc xuống bên dưới những bụi cỏ ọc chung quanh mấy tấm bia mộ. Một con cú vỗ cánh gần như không tiếng động bay về phía ngôi nhà thờ đổ, đậu xuống gác chuông cất lên tiếng kêu ma quái.

Elena đứng lên đi theo nó. Thà như thế này còn hơn chui rúc lẫn trốn trong đám cỏ y như đám chuột bọ. Cô đưa mắt háo hức nhìn quanh nhà thờ đổ, sử dụng cả giác quan sắc bén của mình để quan sát kỹ mọi thứ. Phần lớn mái nhà đã đổ sập, chỉ còn ba bức tường còn đứng vững. Gác chuông nhà thờ sừng sững như một tượng đài đơn độc giữa mớ đổ nát.

Ở một bên là ngôi mộ của Thomas và Honoria Fell trông giống như một chiếc hộp hay quan tài bằng đá lớn. Elena sốt sắng cúi nhìn những khuôn mặt bằng đá cẩm thạch trắng trên hai bức tượng của họ được tạc trên nắp. Họ nằm yên nghỉ trong an bình, mắt nhắm, tay xếp trên ngực. Thomas Fell trông nghiêm nghị và hơi khắc khổ, nhưng bà Honoria thì có vẻ buồn rười rượi. Elena lơ đãng nghĩ đến cha mẹ của chính mình đang nằm sát cạnh bên nhau trong khu nghĩa trang mới xây.

Mình sẽ về nhà, đó là nơi mình sẽ đến, cô nghĩ bụng. Cô vừa chợt nhận ra mái nhà của mình. Lúc này Elena có thể hình dung ra nó: Phòng ngủ xinh đẹp của cô với màn cửa màu xanh và giường tủ bằng gỗ anh đào, cả cái lò sưởi be bé nữa. Và có thứ gì đó rất quan trọng bên dưới tấm ván sàn trong tủ áo.

Elena tìm đường về lại đường Maple nhờ vào những bản năng ăn sâu hơn cả kí ức dẫn dắt bước chân cô. Đó là một ngôi nhà cổ, rất cổ, với hàng hiên phía trước rộng rãi và những cửa sổ cao chạm trần ở mặt tiền. Xe của chú Robert đang đỗ trên lối vào.

Elena xăm xăm tiến đến cửa chính rồi chợt dừng lại. Có lí do gì đó khiến cho cô không nên để người ta nhìn thấy mình, cho dù ngay lúc này đây cô chịu không nhớ ra được nó là cái gì. Elena do dự rồi thoăn thoắt trèo lên cây mộc qua đến cửa sổ phòng ngủ của mình.

Nhưng cô chẳng có cách chi vào được nhà mà không bị bắt gặp. Một phụ nữ đang ngồi trên giường, nhìn không chớp mắt bộ kimono lụa màu đỏ của Elena để trong lòng. Dì Judith. Chú Robert đang đứng cạnh bàn trang điểm nói chuyện gì đó với dì. Elena nhận ra mình có thể nghe được giọng chú lầm rầm ngay cả qua một lớp kính cửa.

17. Chương 17

“... Sẽ lại tiếp tục vào ngày mai.” Chú nói. “Miễn là trời đừng bão. Họ sẽ lùng sục mọi góc ngách của khu rừng, và họ sẽ tìm ra con bé, Judith à. Rồi em xem.” Dì Judith chẳng nói gì, thế là chú nói tiếp, giọng nghe càng lúc càng tuyệt vọng. “Chúng ta không thể từ bỏ hi vọng được, bất kể mấy đứa con gái có nói gì đi nữa...”

“Những nỗ lực cứu hộ ấy à?” Anh không để cho em nói như vậy đâu.” Chú tiến lại đứng cạnh dì.

“Không, không phải chỉ là chuyện đó...mặc dù trong lòng em biết chắc là chúng ra sẽ không bao giờ tìm ra con bé còn sống. Ý em muốn nói tới... mọi chuyện. Chuyện chúng ta. Những gì xảy ra ngày hôm nay đều do lỗi của mình...”

“Không đúng. Đó là do một tai nạn quái gỡ thôi.”

“Phải, nhưng chúng ta đã khiến cho nó xảy ra. Nếu mình không nặng lời với nó, nó chẳng bao giờ lái xe đi một mình rồi kẹt trong cơn bão như thế. Đừng, anh Bob, đừng cố ngăn em nói. Em muốn anh nghe này.” Dì Judith hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp. “Không phải chỉ ngày hôm nay, Elena đã gặp rắc rối từ lâu rồi, kể từ khi năm học mới bắt đầu, vậy mà chẳng hiểu tại sao em đã không nhìn thấy các biểu hiện đó. Bởi vì

em đã quá bận tâm đến chuyện của mình – chuyện của chúng mình – nên không thềm để ý. Giờ thì em thấy rồi. Và đến lúc này, khi Elena đã... mất rồi... em không muốn chuyện tương tự lặp lại với Margaret nữa.”

“Em đang muốn nói cái gì vậy hả?”

“Em đang muốn nói rằng em không thể lấy anh, không lấy sớm như chúng ta dự định được. Cũng có thể là không bao giờ.” Dì khẽ nói, không nhìn chú. “Margaret đã mất mát quá nhiều rồi. Em không muốn nó có cảm giác rằng đang mất cả em nữa.”

“Con bé đâu có mất em. Nó còn có thêm người thân nữa là khác, vì anh sẽ ở đây thường xuyên hơn. Em biết anh nghĩ thế nào về nó mà.”

“Em xin lỗi, Bob ạ. Em thì không nghĩ như vậy.”

“Không thể nào em nói chuyện nghiêm túc được. Sau khi anh đã ở đây lâu như vậy – sau tất cả những gì anh đã làm...”

Giọng dì Judith mệt mỏi và không hề lay chuyển. “Em nói nghiêm chỉnh đấy.”

Từ vị trí cheo leo bên ngoài cửa sổ của mình, Elena tò mò quan sát chú Robert. Một mạch máu phập phồng trên trán chú, mặt chú đỏ bừng.

“Ngày mai em sẽ thấy khác,” chú nói.

“Không đâu.”

“Em không có ý như vậy đâu...”

“Em thật sự có ý đó. Đừng nói rằng em sẽ đổi ý, bởi vì em không đổi ý đâu.”

Chú Robert nhìn quanh phòng trong phút chốc với vẻ tức tối tuyệt vọng, rồi nét mặt chú tối sầm đi. Khi cất tiếng, giọng chú lạnh lùng và vô cảm. “Anh hiểu rồi. Thôi được, nếu đó là câu trả lời cuối cùng của em, có lẽ bây giờ anh nên về thì hơn.”

18. Chương 18

“Anh Bob,” Dì Judith giật mình quay lại, nhưng chú đã ra khỏi cửa. Dì lão đảo đứng dậy nhưng không chắc chắn mình có nên đuổi theo hay không. Những ngón tay dì túm chặt lấy bộ áo đồ đang cầm. “Anh Bob”, dì lại gọi, giọng khẩn thiết hơn, rồi quay lại bỏ chiếc áo xuống giường Elena để chạy theo.

Nhưng khi quay lại, dì kêu lên, vụt đưa tay che miệng. Cả cơ thể dì như chết sững, đôi mắt tròn trối nhìn Elena qua ô cửa kính bằng bạc. Họ cứ nhìn nhau sững sờ như thế một lúc lâu, không ai nhúc nhích. Rồi dì Judith bỏ tay ra khỏi miệng và bắt đầu hét lên.

Chương 4

Có cái gì đó lôi Elena ra khỏi ngọn cây, thế là miệng kêu oái oái phản đối, cô ngã và đáp xuống bằng chân y như một con mèo. Đầu gối cô nện xuống đất khoảng một giây sau đó, bầm tím.

Elena quay phắt lại, khoằm ngón tay lại thành vuốt định tấn công bất cứ kẻ nào đã lafnt hế. Damon gạt tay vô ra.

“Sao anh lại lôi em?” Cô hạch họe.

“Sao em không chịu ở yên tại chỗ như ta bảo?” Chàng nạt lại.

Cả hai gườm gườm nhìn nhau, ai cũng điên tiết như ai. Rồi Elena bị phân tâm bởi tiếng thét chói tai vẫn tiếp diễn trên lầu, thêm vào đó là tiếng nện rầm rầm huyền não của cửa sổ. Damon xô cô nép sát vào tường nhà để người từ phía trên không nhìn thấy được.

“Ra khỏi chỗ ồn ào này thôi,” Chàng nhăn nhó bảo, ngửa cổ lên nhìn. Không đợi trả lời, Damon chụp lấy cánh tay Elena. Cô giăng ra.

“Em phải vào trong đó!”

“Em không thể vào được.” Chàng nở nụ cười gian manh. “Ta nói đúng nghĩa đen luôn đấy. Em không thể vào trong căn nhà đó được. Em đâu có được ai mời.”

Chượng lại trong giây lát, Elena để mình bị kéo đi vài bước, rồi cô lại chôn chặt chân xuống đất.

“Nhưng em cần cuốn nhật ký của em!”

“Cái gì?”

“Nó ở trong tủ áo, bên dưới tấm ván lót sàn ấy. Và em cần có nó. Không có nhật ký, em không ngủ được đâu.” Elena chẳng hiểu tại sao mình lại làm nặng xì lên như vậy, nhưng điều đó dường như khá quan trọng.

Damon tỏ vẻ bức bối, rồi đột nhiên mặt giãn ra. “Đây.” Chàng bình tĩnh đáp, mắt lấp lánh, rút ra từ trong túi áo khoác một vật gì đó. “Cầm lấy.”

Elena quan sát món quà với vẻ ngờ vực.

“Phải nhật ký của em không?”

“Phải, nhưng cuốn này là cuốn cũ. Em muốn cuốn mới kia.”

“Cuốn này là đủ rồi, bởi vì em sẽ chỉ có cuốn này thôi. Đi nhanh lên trước khi mấy người kia đánh thức hết làng trên xóm dưới đây.” Giọng Damon lại trở nên lạnh lẽo như ra lệnh.

Elena ngẩng ngửa quyển sổ chàng cầm trên tay. Nó khá nhỏ, bìa bọc nhung nhanh và có ổ khóa mạ kền. Không hẳn là bản mới nhất, nhưng lại thân thuộc với cô. Cô quyết định tạm chấp nhận vậy.

19. Chương 19

Elena để cho Damon dắt vào trong màn đêm.

Cô không hỏi họ đang đi đâu. Cô chẳng quan tâm mấy. Nhưng cô nhận ra ngôi nhà trên Đại lộ Magnolia; đó là nơi thầy Alaric Saltzman ở.

Và chính thầy Alaric là người mở cửa, ngoắc Damon và Elena vào nhà. Tuy nhiên, ông thầy lịch sử trông có vẻ kì kì, giống như không hề nhìn thấy họ vậy. Mắt thầy vô hồn và cử động của thầy y như người máy.

Elena liếm môi.

“Không được.” Damon nói cụt ngắn. “Người này không phải để cần. Hẳn ta có cái gì mờ ám lắm, nhưng ở trong nhà này em sẽ được an toàn. Ta đã từng ngủ ở đây rồi. Trên này này!” Chàng dẫn cô leo cầu thang lên một căn gác xép có cửa sổ nhỏ. Trên đó chất đầy đồ đạc; xe trượt, thanh trượt tuyết, vòng. Ở tít đầu kia là một tấm nệm cũ nằm trên sàn.

“Đến sáng, tên đó thậm chí cũng không biết em có ở đây đâu. Nằm xuống đi.” Elena nghe lời, nằm xuống theo một tư thế mà cô thấy có vẻ tự nhiên. Cô nằm ngửa, tay xếp trên cuốn nhật ký úp trên ngực.

Damon phủ lên người Elena một tấm vải dầu, che đi bàn chân trần của cô.

“Ngủ đi, Elena” Chàng bảo.

Damon cúi xuống cô, và trong khoảnh khắc Elena nghĩ chàng sẽ...làm gì đó. Nhưng suy nghĩ trong đầu cô quá lộn xộn. Nhưng đôi mắt đen thẫm như màn đêm của Damon đã che khuất tầm mắt cô. Rồi chàng ngẩng lên, lúc đó Elena mới hít thở lại được. Căn phòng mờ mờ tối từ từ trở nên quen thuộc, mắt cô khép lại và Elena chìm vào giấc ngủ.

Lũ chuột sệt sệt chí chóc đầu đó trong đồng đồ đạc bọc bằng vải dầu, nhưng Elena chẳng hề thấy khó chịu. Vài tia nắng sáng nhợt nhạt lọt qua khe cửa chớp. Cô tung chiếc chăn tạm bợ ra khỏi người, ngồi dậy xem xét chung quanh.

Đây đích thị là gác xép của nhà ai đó, nhưng là nhà ai đó mà cô không biết. Elena thấy như mình vừa ngã bệnh suốt một thời gian dài và đến bây giờ mới tỉnh lại. Hôm nay là thứ mấy rồi ấy nhỉ? Cô tự hỏi.

Elena có thể nghe thấy những giọng nói từ phía mình. Tầng trệt. Có điều gì đó mách bảo cô phải cẩn thận và im lặng. Cô cảm thấy sợ việc gây ra bất cứ tiếng ồn nào. Elena hé cánh cửa gác xép ra không một tiếng động và thận trọng bước xuống đầu cầu thang. Nhìn xuống dưới, cô có thể thấy căn phòng khách. Elena nhận ra căn phòng này; cô đã ngồi trên băng ghế dài kia hôm thầy Alaric Saltzman mở tiệc. Vậy đây là nhà của gia đình Ramsey.

Và thầy Alaric Saltzman đang ở dưới đó, Elena có thể trông thấy đỉnh đầu tóc nâu vàng của thầy. Giọng nói của thầy khiến cô thấy bối rối. Sau một lát cô nhận mới nhận ra, sử dĩ như thế là do những gì anh thầy nói chẳng mang cái vẻ vô tâm, ngớ ngẩn hay bất cứ nét gì giống như kiểu thầy vẫn nói trên lớp mọi khi. Thậm chí thầy cũng không làm nhảm về tâm lý học nữa. Thầy Alaric đang nói chuyện với hai người đàn ông một cách điềm tĩnh và quyết đoán.

“Cô bé đó có thể ở bất cứ đâu, nhiều khi ngay trước mũi chúng ta nữa kìa. Mặc dù có khả năng đang ở bên ngoài thị trấn nhiều hơn. Trong rừng chẳng hạn.”

20. Chương 20

“Stefanao lại trong rừng?” Một trong hai người đàn ông hỏi. Elena cũng nhận ra giọng nói và cái đầu hói đó nữa. Đó chính là thầy Newcastle, hiệu trưởng nhà trường.

“Nhớ lại mà xem, hai nạn nhân đầu tiên được tìm thấy gần chỗ khu rừng mà.” Thầy Alaric đang nói. Hai người kia lắng nghe thầy với vẻ kính trọng, thậm chí là nể phục. “Khu rừng có liên quan đến chuyện này. Có thể chúng có một chỗ ẩn náu ngoài đó, một hang ổ để có thể rút vào nếu bị phát hiện. Nếu có thì tôi nhất định tìm ra.”

“Thầy có chắc không?” Bác sĩ Feinberg hỏi.

“Tôi chắc chắn.” Thầy Alaric đáp gọn lỏn.

“Vậy là cậu nghĩ Elena đang ở đó hả?” Thầy hiệu trưởng hỏi. “Nhưng liệu con bé có ở lại đó không? Hay nó sẽ quay lại thị trấn?”

“Tôi không biết nữa.” Thầy Alaric bước thêm vài bước, nhặt một cuốn sách trên bàn uống trà lên và lơ đãng giở qua các trang của nó. “Chỉ có một cách khám phá ra là theo dõi bạn bè cô bé. Bonnie McCullough và cái cô gái tóc đen kia, Meredith ấy. Có khả năng họ sẽ là những người đầu tiên trông thấy Elena. Thường thì chuyện sẽ diễn ra như thế.”

“Đến khi chúng ta tìm được cô ta rồi thì sao?” Bác sĩ Feinberg hỏi.

“Cứ để mọi chuyện tôi lo.” Thầy Alaric nói khê khàng và cương quyết. Thầy đóng quyển sách lại và thấy nó đánh thích xuống bàn như để kết thúc câu chuyện.

Thầy hiệu trưởng liếc nhìn đồng hồ. “Tôi nên đi thì hơn, tang lễ sẽ cử hành lúc mười giờ. Chắc hai người đều đến dự chứ?” Thầy Alaric bước trên đường ra cửa, ngập ngừng quay lại. “Alaric, tôi mong cậu có thể lo liệu được vụ này. Khi tôi gọi cậu vào cuộc, mọi thứ đâu đã đến mức như thế này. Giờ tôi bắt đầu phân vân không biết là...”

“Tôi có thể giải quyết được mà, anh Brian. Tôi đã nói với anh rồi, cứ để đó cho tôi. Chẳng lẽ anh muốn trường Robert E. Lee nổi đình nổi đám trên mặt báo không chỉ vì xảy ra một tám thảm kịch, mà còn là ‘Ngôi trường bị ma ám ở hạt Bonne’, một nơi ma quỷ tụ tập, một ngôi trường đầy người chết sống dậy hay sao? Anh thích nổi tiếng kiểu đó lắm à?”

Thầy Newcastle do dự cắn môi, rồi gật đầu, mặt vẫn đầy u ám. “Thôi được rồi, Alaric. Nhưng ráng giải quyết mọi chuyện nhanh gọn. Tôi sẽ gặp cậu ở nhà thờ sau.” Thầy rời khỏi nhà, bác sĩ Feinberg theo sau.

Thầy Alaric đứng yên đó một lúc, rõ ràng là đang nhìn chằm chằm vào khoảng không. Cuối cùng thầy gật đầu và cũng bước luôn ra khỏi cửa.

Elena từ từ leo ngược trở lên cầu thang.

Chuyện này giờ là sao thế nhỉ? Cô thấy bối rối như đang nổi trôi vô định giữa không gian và thời gian. Cô cần phải biết hôm nay là ngày mấy, tại sao mình đang ở đây, và tại sao mình lại cảm thấy sợ sệt như thế. Tại sao cô lại có một linh cảm mãnh liệt rằng không ai được phép trông thấy, nghe thấy hay để ý thấy mình như vậy.

Đưa mắt nhìn quanh gác xép, Elena chẳng nhìn thấy gì có khả năng gợi ý ỉn. Ở chỗ cô nằm chỉ có một tấm nệm, một miếng vải dầu – và một quyển sổ xanh nhỏ.

21. Chương 21

Nhật ký của cô! Elena háo hức chụp lấy và mở nó ra, lướt qua các ngày tháng. Trang cuối cùng đề ngày 17 tháng Mười, cho nên chẳng giúp cô biết được hôm nay là ngày mấy cả. Nhưng khi cô nhìn vào những dòng chữ, hình ảnh liên tục hiện ra trong óc Elena, xâu chuỗi lại với nhau tạo nên kí ức. Cô từ từ ngồi xuống tấm nệm, mải mê đắm chìm vào đó. Lật lại trang đầu tiên, cô bắt đầu đọc về cuộc đời Elena Gilbert.

Khi đọc xong, Elena thấy mình là người đi vì sợ hãi và kinh hoàng. Những đốm sáng nhảy múa lấp lánh trước mắt cô. Những trang viết ngập tràn nỗi đau đớn và khổ sở. Quá nhiều âm mưu, quá nhiều bí mật, quá nhiều khao khát. Đó là một câu chuyện của một cô gái lạc lõng nơi chính quê hương mình, trong chính gia đình mình. Người vẫn luôn tìm kiếm... điều gì đó, điều gì đó cô dường như chẳng bao giờ đạt tới. Nhưng không phải chuyện đó đã tạo nên nỗi hoảng loạn phập phồng trong ngực đang hút cạn năng lượng khỏi người Elena lúc này. Không phải chuyện đó đã khiến cô cảm thấy như mình đang rơi xuống, trong khi cô vẫn đang ngồi vững vàng hết mức có thể. Elena hoảng hốt là vì cô đã nhớ ra.

Cô đã nhớ ra mọi chuyện.

Cây cầu, dòng nước chảy xiết. Nỗi kinh hoàng khi không khí rời khỏi phổi và chẳng còn gì để thở ngoài chất lỏng. Nỗi đau đớn. Và khoảnh khắc cuối cùng khi cơ đau dừng lại, khi mọi thứ dừng lại. Khi mọi thứ... chấm dứt.

Ôi, Stefan, em đã sợ biết bao nhiêu, Elena thầm nghĩ. Và cũng chính nỗi sợ đó đang ngự trị trong lòng cô lúc này. Lúc ở trong rừng, sao cô lại có thể đối xử với Stefan như thế cơ chứ? Sao Elena lại có thể quên mất anh, quên mất anh có ý nghĩa như thế nào đối với mình? Cái gì đã khiến cho cô xử sự kiểu đó nhỉ?

Nhưng Elena biết, tận trong tiềm thức cô đã biết. Chẳng ai có thể đứng dậy đi khơi khơi sau khi đã chết đuối như thế cả. Không ai còn có thể đứng dậy rời khỏi đó mà còn sống được.

Từ từ chậm rãi, cô gượng dậy bước về phía cánh cửa sập. Khung kính tối đen có công dụng như một chiếc gương, phản chiếu lại hình bóng của chính Elena.

Đó không phải là cái bóng có linh hồn mà cô đã nhìn thấy trong mơ, khi cô chạy dọc theo hành lang hai bên toàn gương. Khuôn mặt này chẳng có gì là gian xảo hay tàn bạo. Tuy vậy, nó vẫn hơi khác so với hình ảnh phản chiếu mà Elena đã quen nhìn. Da cô hơi ánh lên nhờ nhờ và cặp mắt trùng sâu xuống thấy rõ. Elena chạm đầu ngón tay vào hai bên cổ. Đây là chỗ Stefan và Damon lần lượt uống máu cô. Không biết đã đủ số lần chưa, và không biết cô đã uống lại đủ lượng máu từ họ chưa nhỉ?

Chắc là rồi. Và giờ thì suốt quãng đời còn lại của Elena, suốt quãng thời gian tồn tại còn lại của Elena, cô sẽ phải uống máu giống như Stefan hay là. Cô sẽ phải...

Elena quỳ sụp xuống, áp trán lên mặt gỗ sần sùi của bức tường. Mình không thể, cô nghĩ thầm. Ôi, lạy trời, mình không thể, không thể làm thế được.

Elena chưa bao giờ đặc biệt sùng đạo. Nhưng từ sâu thẳm trong tim, nỗi kinh hoàng của cô đang dâng lên, và mỗi tế bào trong người đều đang hợp lại, cùng nhau cất lên lời kêu cứu khẩn thiết. Ôi, cầu xin Người, Elena thầm khẩn. Xin làm ơn, làm ơn giúp con với. Cô không cầu xin điều gì cụ thể vì không thể suy nghĩ được tới đó. Chỉ là: Ôi, làm ơn cứu con, làm ơn, làm ơn đi mà.

22. Chương 22

Một lúc sau, Elena đứng dậy.

Khuôn mặt cô vẫn nhợt nhạt nhưng lại xinh đẹp một cách ma quái, y như men sứ được thắp sáng từ bên trong vậy. Mắt cô vẫn đang lẩn khuất bóng tối, nhưng đầy quyết tâm.

Cô phải đi tìm Stefan. Nếu có cách nào khả dĩ cứu được Elena, chắc chắn anh sẽ biết. Còn nếu không thì... nếu không thì cô còn cần anh hơn. Elena chẳng muốn ở đâu khác ngoài ở bên Stefan cả.

Cô cẩn thận đóng kín cánh cửa dẫn lên gác xép khi ra ngoài. Không thể để cho thầy Alaric Saltzman khám phá ra chỗ ẩn nấp của cô được. Trên tường, Elena nhìn thấy một tấm lịch với ngày tháng bị gạch đi cho đến tận ngày 4 tháng Mười Hai. Bốn ngày trôi qua kể từ tối thứ bảy tuần trước. Cô đã ngủ suốt bốn ngày ròng rã.

Lúc ra đến cửa trước, Elena rúm ró cả người lại khi tiếp xúc với ánh sáng ban ngày. Đau quá. Mặc dù trời âm u như sắp mưa hay đổ tuyết tới nơi, ánh nắng vẫn làm đau mắt cô. Cô phải ép buộc bản thân rời khỏi nơi trú ẩn trong nhà, để sau đó lại cảm thấy một nỗi sợ phải ở ngoài khoảng trống gập ghềnh bên trong. Elena trốn chui trốn nhủi dọc bờ rào, lẩn quất gần chỗ có cây cối, sẵn sàng hòa mình vào bóng râm bất cứ lúc nào. Cô cảm thấy chính bản thân mình cũng giống như một cái bóng – hoặc một hồn mà trong chiếc váy dài trắng của Honoria Fell. Ai vô phúc nhìn thấy cô chắc chắn thế nào cũng hồn vía lên mây cho xem.

Mọi sự thận trọng của Elena hóa ra vô ích. Chẳng có ma nào trên đường để mà trông thấy cô cả; hình như thiên hạ đã bỏ thị trấn mà đi hết. Elena đi qua những ngôi nhà nhìn như nhà hoang, những khoảng sân bị bỏ phế, những hàng quán cửa đóng then cài. Một dãy xe hơi đậu thành hàng trên phố, nhưng chiếc nào chiếc nấy cũng trống không.

Chợt cô đứng sững lại khi trông thấy một hình bóng in trên bầu trời. Một tháp chuông nhà thờ trắng tinh nổi bật trên nền mây đen u ám. Chân cẳng Elena run rẩy khi cô lê bước tới gần tòa nhà hơn. Cô đã biết nhà thờ này từ lúc mới sinh ra, cô đã trông thấy cây thánh giá chạm trên bức tường đó cả ngàn lần rồi. Nhưng giờ đây Elena đang rón rén bước về phía đó như bước về phía một con thú hoang bị nhốt trong lồng, có thể xông ra cắn cô bất kì lúc nào. Elena áp một bàn tay lên mặt tường đá, lần hồi di chuyển về phía biểu tượng khắc trên đó.

Khi những ngón tay duỗi ra chạm đến nhánh ngang của thánh giá, mắt cô rơm rớm và cổ họng như nghẹn lại. Cô để cho bàn tay lướt tiếp đến khi nó nhẹ nhàng che phủ hoàn toàn bức hình khắc, rồi tựa người vào tường nước mắt như mưa.

Mình đâu có xấu xa, Elena thầm nhủ. Đúng là mình có làm những chuyện mình không nên làm. Mình nghĩ cho bản thân nhiều quá; mình cũng chưa bao giờ cảm ơn Matt, Bonnie và Meredith vì những gì họ đã làm ỉn. Lẽ ra, mình nên dành thêm nhiều thời gian chơi đùa cùng Margaret, cũng như ngoan ngoãn hơn với dì Judith. Nhưng mình đâu có xấu xa. Mình không hề bị nguyên rủa.

23. Chương 23

Khi đã có thể thấy đường trở lại, Elena ngược nhìn lên tòa nhà. Thầy Newcastle đã nói gì đó về nhà thờ. Có phải thầy muốn nói đến nhà thờ này không?

Cô tránh xa mặt tiền nhà thờ và lúi vào cổng chính. Có một cánh cửa hông dẫn đến căn gác chỗ dàn đồng ca đứng, Elena bèn lên cầu thang không tiếng động và đứng trên lan can nhìn xuống.

Cô nhìn thấy ngay vì sao đường sá lại vắng ngơ vắng ngắt như vậy. Có vẻ như mọi cư dân trong thị trấn Fell's Church đều đã tụ tập về đây. Mọi chỗ ngồi đều có người, và ở phía cuối nhà thờ người ta đứng chen chúc đông nghịt. Quan sát hàng ghế đầu tiên, Elena nhận ra mình biết rõ từng khuôn mặt: Đó là những học sinh lớp mười hai, cùng với hàng xóm và bạn bè của dì Judith. Cả dì Judith cũng ở đó, dì mặc chiếc váy đen đã từng mặc đi dự đám tang cha mẹ Elena.

Ồi Chúa ơi, Elena nghĩ thầm. Những ngón tay cô bấu chặt thành lan can. Nãy giờ cô quá mải mê quan sát nên không hề lắng nghe, nhưng cái giọng đều đều khe khẽ của linh mục Bethea bất chợt cô đọng thành những từ có nghĩa.

“... nói đôi lời tưởng nhớ đến cô gái rất đặc biệt này,” Ông nói và bước tránh sáng một bên.

Elena quan sát những gì diễn ra tiếp theo với cảm giác lạ lùng như đang ngồi xem kịch trên lô ghế nhà hát. Cô chẳng hề dính dáng gì đến những sự kiện đang diễn ra trên sân khấu bên dưới kia, cô chỉ là khán giả, nhưng lại đang xem vở kịch về chính cuộc đời mình.

Bác Carson, bố của Sue Carson, bước lên phát biểu về Elena. Nhà Carson đã biết cô từ lúc mới sinh, thế nên bác đứng lên kể về những ngày cô và Sue còn chơi với nhau ở sân trước vào mùa hè. Bác nói về cô thiếu nữ xinh đẹp và giỏi giang mà Elena đã trở thành khi lớn lên. Giữa chừng thì bác Carson nghẹn ngào không nói tiếp được nữa và tháo mắt kính ra.

Sue Carson tiến lên trước. Cô và Elena đã chẳng còn thân thiết như hồi tiểu học, tuy cả hai vẫn là bạn bè. Sue là một trong số ít bọn con gái vẫn còn ủng hộ Elena sau khi Stefan bị nghi ngờ có dính líu đến vụ mưu sát thấy Tanner. Nhưng giờ đây, Sue đang khóc nức nở như vừa mất đi một người chị em gái.

“Rất nhiều người đã đối xử chẳng ra gì với Elena kể từ sau lễ hội Halloween,; Cô bạn dụi mắt trước khi nói tiếp. “Và tôi biết việc đó làm bạn ấy buồn nhiều lắm. Nhưng Elena rất mạnh mẽ. Bạn ấy chẳng bao giờ thay đổi để cho phù hợp với những gì người khác muốn bạn ấy trở thành. Tôi rất nể phục Elena vì điều đó...” Giọng Sue run run. “Khi tôi ứng cử vào vị trí Nữ Hoàng Hồi Hương, tôi cũng muốn được chọn lắm, nhưng tôi biết chắc điều đó sẽ không xảy ra. Mà cũng chẳng sao cả, vì nếu trường Robert E. Lee từng bao giờ có nữ hoàng thì đó chính là Elena. Và tôi nghĩ giờ đây bạn ấy sẽ luôn như thế, bởi vì tất cả chúng ta sẽ nhớ về bạn ấy theo cách đó. Nhiều năm sau này, các nữ sinh đến trường chúng ta học có khi vẫn còn nhớ đến Elena, và họ sẽ nghĩ về việc bạn ấy đã kiên quyết bám trụ với những gì mình cho là đúng như thế nào...” Lúc này Sue không thể giữ vững được giọng mình nữa và linh mục phải giúp cô quay trở lại chỗ ngồi.

Lũ con gái lớp mười hai, ngay cả những đứa xấu tính và độc địa nhất, đều đang nắm tay nhau khóc. Có mấy đứa mà Elena biết chắc rằng chẳng ưa gì mình cũng đang sụt sùi. Tự nhiên cô trở thành bạn bè thân thiết của tất cả mọi người.

24. Chương 24

Cả bọn con trai cũng khóc. Elena hết hồn ép sát mình vào ban công. Cô không thể thôi nhìn được, mặc dù đó là việc khủng khiếp nhất mà cô từng thấy.

Frances Decatur đứng dậy, khuôn mặt vốn đã chẳng có gì đặc biệt lúc này đây càng xấu hơn vì đau buồn. “Bạn ấy cố gắng đối xử rất tốt với tôi,” Giọng cô khàn khàn. “Bạn ấy còn để cho tôi ăn trưa chung nữa.” Vỡ vãn, Elena nghĩ thầm. Ngay từ đầu, tôi chỉ nói chuyện với cậu bởi vì cậu có ích cho việc tìm hiểu thông tin về Stefan mà thôi. Nhưng ai bước lên bục đều như thế cả; thiên hạ tìm ra đủ lời để ca tụng Elena.

“Tôi luôn ngưỡng mộ cô ấy...”

“Bạn ấy là tấm gương lý tưởng của tôi...”

“Một trong những học sinh tôi yêu quý nhất...”

Khi Meredith đứng dậy, Elena đông cứng cả người lại. Cô không biết mình có chịu đựng nổi điều này hay không. Nhưng cô bạn tóc đen làm một trong số ít những người đang có mặt trong nhà thờ không hề khóc lóc, mặt dù khuôn mặt cô mang một vẻ buồn bã trang nghiêm khiến cho Elena nhớ tới bà Honoria Fell trên nắp mộ.

“Khi tôi nghĩ về , tôi nghĩ đến những phút giây vui vẻ chúng tôi từng có bên nhau.” Meredith khẽ cất giọng với sự tự chủ giống như thường lệ. “Elena lúc nào cũng có nhiều ý tưởng, và bạn ấy có thể khiến cho công việc nhàm chán nhất cũng trở thành vui thú. Tôi chưa bao giờ nói với bạn ấy điều đó, và giờ đây tôi ước phải chỉ mình đã nói. Tôi ước gì mình được nói chuyện với Elena thêm một lần nữa thôi, để cho bạn ấy biết như vậy. Và nếu Elena có thể nghe thấy những gì tôi nói lúc này” – Meredith nhìn quanh nhà thờ và

hít vào một hơi thật sâu như để trấn tĩnh lại – “nếu bạn ấy có thể nghe được lời tôi, tôi sẽ nói bạn ấy nghe những tháng ngày tươi đẹp đó có ý nghĩa như thế nào, và tôi ước muốn được sống lại những khoảnh khắc đó đến mức nào. Như những buổi tối thứ Năm chúng tôi cùng nhau ngồi trong phòng Elena và thực hành thảo luận nhóm. Tôi ước phải chỉ bọn tôi có thể làm lại chuyện đó thêm một lần nữa giống như hồi xưa.” Meredith hít thêm một hơi thật sâu nữa rồi lắc đầu. “Nhưng tôi biết điều đó là không thể, và nó khiến tôi đau lòng biết bao.”

Cậu nói cái gì thế kia? Elena nghĩ bụng, sự ngỡ ngàng bất chợt chan ngang nỗi khổ sở. Bọn mình thực hành thảo luận nhóm vào tối Thứ Tư, chứ Thứ Năm hồi nào. Mà cũng đâu phải trong phòng mình, là phòng cậu kia mà. Thêm nữa nó có vui về gì đâu; đến nỗi cuối cùng cả hai đứa mình đều bỏ cuộc bởi vì cả hai đứa đều ghét cay ghét đắng nó...

Bất thành lời, trong lúc quan sát khuôn mặt hoàn toàn tự chủ của Meredith với vẻ ngoài thật bình thản để giấu đi sự căng thẳng bên trong, Elena thấy tim mình bắt đầu đập mạnh.

Meredith đang gửi đi một thông điệp, một thông điệp mà chỉ có Elena may ra mới hiểu. Có nghĩa là Meredith dự đoán rằng Elena có thể nghe được nó.

Meredith đã biết chuyện.

25. Chương 25

Chẳng lẽ Stefan kể với cậu ấy rồi sao? Elena đưa mắt tìm kiếm những người đến dự tang lễ phía dưới, đến lúc này cô mới nhận ra không có Stefan trong đó. Matt cũng không có mặt. Không đâu, có rất ít khả năng Stefan nói cho Meredith nghe, và nếu có thì Meredith chắc sẽ chẳng đời nào chọn cách này để nhắn nhủ đến cô. Rồi Elena nhớ đến cái kiểu Meredith nhìn mình vào cái đêm họ cứu Stefan ra khỏi giếng, lúc Elena yêu cầu được ở một mình với Stefan. Cô nhớ đến đôi mắt đen sắc sảo đã ngấm quan sát khuôn mặt mình suốt những tháng vừa qua, và thái độ càng lúc càng trầm ngâm và im lặng của Meredith mỗi lần Elena đưa ra những đề nghị kì cục nào đó.

Vậy là Meredith đã đoán ra. Elena tự hỏi cô bạn đã thu thập được bao nhiêu phần sự thật rồi.

Bonnie cũng bước lên, nước mắt tuôn rơi lã chã. Kì lạ thật, nếu Meredith đã biết thì tại sao cậu ấy không kể với Bonnie nhỉ? Nhưng có khi Meredith chỉ nghĩ ngờ thế thôi, nên không muốn kết với Bonnie, phong khi mọi chuyện hóa ra chỉ là hy vọng hào huyền.

Bài phát biểu của Meredith bình tĩnh bao nhiêu thì của Bonnie xúc động bấy nhiêu. Giọng của cô bạn cứ ngắt quãng, và cứ chốc chốc cô lại phải đưa tay lên gạt nước mắt. Cuối cùng, linh mục Bethea bước tới đưa cho Bonnie cái gì đó trắng trắng, một chiếc khăn mùi soa hay khăn giấy gì đó.

“Cám ơn linh mục.” Bonnie đáp, lau đôi mắt rơm rớm. Cô ngửa đầu ra sau để nhìn lên trần nhà, như muốn lấy lại tư thế hay tìm cảm hứng vậy. Khi Bonnie làm thế, Elena nhìn thấy điều mà ngoài ra không ai thấy; Cô thấy khuôn mặt bạn mình trắng bệch và trở nên vô hồn, không phải như người sắp ngắt đi, mà theo một kiểu cô đã quen thuộc.

Elena thấy lạnh hết xương sống. Không phải ở đây chứ. Ôi Chúa ơi, không phải ở nơi này và vào lúc này chứ.

Nhưng điều đó đang thực sự xảy ra. Bonnie hạ cằm xuống, quay trở lại nhìn khách tham dự. Chỉ mỗi một điều lúc này dường như cô chẳng hề trông thấy họ, và giọng nói thoát ra khỏi cổ họng của Bonnie không phải là giọng của chính cô.

“Chẳng có ai giống như vẻ bề ngoài của họ. Hãy ghi nhớ điều đó. Không có ai giống như vẻ bề ngoài của họ cả” Rồi cô cứ đứng trơ ra đó không nhúc nhích, nhìn đăm đăm về phía trước bằng cặp mắt vô hồn.

Thiên hạ bắt đầu rục rịch quay sang nhìn nhau, những lời thì thầm lo ngại vang lên.

“Hãy nhớ lấy điều đó – hãy nhớ - chẳng có ai giống như vẻ bề ngoài của họ cả...” Bonnie hơi lão đảo, thế là linh mục Bethea chạy về phía cô trong khi một người đàn ông khác tiến đến từ phía còn lại. Người đàn ông thứ hai có cái đầu hói bóng lờng mờ mờ – thầy Newcastle. Elena nhận ra. Rồi thầy Alarics Saltzman từ

phía hàng ghế sau cùng xăm xăm chạy lên. Thấy đến chỗ Bonnie vừa kịp lúc cô bạn ngất đi, và Elena nghe thấy có tiếng bước chân vang lên từ phía cầu thang sau lưng mình.

Chương 5

Bác sĩ Feinberg, Elena hoảng hốt nghĩ thầm, định quay ngoắt lại phía sau nhìn và theo phản xạ nép vào trong bóng tối. Nhưng đập vào mắt cô không phải là khuôn mặt nhỏ với cái mũi điều hâu của ông bác sĩ, mà là một khuôn mặt thanh thoát và tinh tế y như hình chạm trên một tấm mề đay hoặc tiền đồng La Mã, với đôi mắt xanh khắc khoải. Thời gian như đứng im lặng lại trong giây lát, và rồi Elena lao mình vào vòng tay anh.

26. Chương 26

“Ôi, Stefan, Stefan...”

Cô cảm thấy anh đỡ người ra vì kinh ngạc. Stefan khẽ ôm lại cô một cách máy móc, giống như Elena chỉ là một người lạ mặt đã tưởng nhầm anh là ai đó khác vậy.

“Stefan,” Cô tuyệt vọng nói, dụi mặt vào vai anh, cố gắng tìm một sự hồi đáp. Cô sẽ không chịu nổi nếu Stefan cự tuyệt mình; nếu anh ghét cô thì cô sẽ chết mất...

Khẽ rên lên, Elena tìm cách nép sát hơn vào anh, muốn được hoà mình hoàn toàn vào anh, tan biến vào trong anh. Ôi, làm ơn đi, ôi, làm ơn đi, ôi, làm ơn đi mà...

“Elena, Elena, không sao đâu. Có anh đây rồi mà.” Stefan cứ liên tục lặp lại những câu vô nghĩa vớ vẩn về cô, rồi đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc Elena. Cô có thể cảm nhận được sự thay đổi khi đôi cánh tay anh siết lấy mình. Giờ thì Stefan đã biết mình đang ôm ai rồi. Lần đầu tiên kể từ khi thức giấc sáng nay, Elena cảm thấy được an toàn. Tuy vậy, phải mất một lúc lâu cô mới có thể nới lỏng tay buông anh ra dù chỉ một chút. Elena không khóc, cô chỉ thở hổn hển vì hoảng hốt.

Cuối cùng rồi cô cũng cảm thấy như thế giới bắt đầu trở về đúng vị trí của nó chung quanh mình. Tuy vậy, Elena vẫn chưa chịu buông tay ra. Cô chỉ đứng nguyên đó một lúc lâu gục đầu vào vai Stefan, uống vào lòng cảm giác êm ái và an toàn khi có anh bên cạnh.

Rồi cô ngẩng lên nhìn vào mắt anh. Lúc đầu ngày khi nghĩ đến Stefan, Elena chỉ nghĩ đến chuyện anh có cách nào khả dĩ giúp được mình hay không. Cô đã định yêu cầu anh, năn nỉ anh hãy cứu mình khỏi cơn ác mộng này, hãy biến mình trở lại như trước đây. Nhưng giờ đây khi nhìn Stefan, Elena thấy một cảm giác buông xuôi tuyệt vọng kì lạ luôn chảy bên trong mình.

“Mình chẳng làm gì được để thay đổi chuyện này, phải không anh?” cô khẽ hỏi.

Stefan chẳng hề giả bộ hiểu sai ý cô. “Ừ” Anh cũng đáp khẽ.

Elena thấy như mình đã bước qua ranh giới vô hình cuối cùng và chẳng có cách chi quay trở lại nữa. Khi có thể tiếp lời, cô bảo, “Em xin lỗi vì đã xử sự kiêu đó với anh lúc ở trong rừng. Em chẳng biết tại sao em lại làm thế nữa. Em nhớ được mình làm gì, nhưng lại chẳng nhớ nổi lý do vì sao cả.”

“Em xin lỗi anh ư?” Giọng Stefan run rẩy. “Elena, sau những gì anh đã gây ra cho em, tất cả những chuyện đã xảy đến cho em do lỗi của anh...” Anh không nói được dứt lời, họ lại ôm chặt lấy nhau.

“Cảm động lắm” Một giọng nói vang lên từ phía cầu thang. “Các người có cần ta đệm thêm nhạc nền vào nữa không?”

Cảm giác bình yên của Elena vỡ tan, sự sợ hãi lại len lỏi vào khắp các mạch máu của cô. Cô đã quên mất sự cuốn hút mãnh liệt của Damon và đôi mắt đen cháy bóng của anh ta.

“Sao anh đến đây được?” Stefan hỏi.

“Ta đoán cũng cùng một cách giống mày. Do bị thu hút bởi ngọn lửa sáng rực toả ra từ nàng tiểu thư mắc nạn Elena xinh đẹp chứ sao.” Damon đang vô cùng giận dữ, Elena có thể thấy điều đó. Không chỉ là bức mình hay khó chịu, mà là rực lửa căm thù.

27. Chương 27

Nhưng anh ta đã đối xử rất đàng hoàng với cô trong lúc cô đang rối trí và mất hết sáng suốt, đã tìm nơi trú ẩn và giữ cô được an toàn. Và Damon cũng không hôn Elena lúc cô đang trong tình trạng dễ bị lợi dụng nhất đó. Anh ta đã ... tử tế với cô.

“Nhân tiện nói luôn, dưới kia đang có chuyện kìa.” Damon nói.

“Tôi biết, lại là Bonnie ấy mà.” Elena nói, buông Stefan ra và lùi lại.

“Không phải chuyện đó. Vụ này diễn ra ở bên ngoài nhà thờ.”

Giật mình, Elena theo anh ta bước xuống chỗ khúc quanh cầu thang, nơi có một cánh cửa sổ nhìn ra bãi xe. Cô cảm thấy Stefan tiến đến sau lưng mình trong lúc đứng quan sát quang cảnh bên dưới.

Một đám người đã ra khỏi nhà thờ, nhưng lại đứng túm tụm bên rìa bãi xe chứ không đi xa hơn nữa. Đối diện với họ, ngay trong bãi đậu xe là một bầy chó cũng đông không kém.

Thoạt trông, Elena thấy bầy chó gồm đủ mọi chủng loại. Có con nhỏ như giống chó mặt nhọn xứ Wales, hay chó săn nâu đen lông mượt và chó Tây Tạng lông vàng. Có con cỡ trung bình như chó spaniel, chó Airedales và một con chó Samoyed trắng như tuyết tuyệt đẹp. Có cả chó lớn như giống rottweiler đuôi cụt, một con chó săn xám đang thở hổn hển, và một schnauzer khổng lồ đen tuyền. Rồi Elena bắt đầu nhận ra một số con chó trong bầy.

“Kia là con chó boxer của ông Grunbaum và con chó chần cừ Đức của nhà Sullivan. Nhưng chuyện gì đang xảy ra với chúng vậy?”

Những người kia lúc này đã bất an sẵn, giờ trông có vẻ hoảng hốt. Họ đứng chen vai thích cảnh, không ai muốn tiến lên phía trước về hướng mấy con chó cả. Nhưng mấy con chó lại chẳng hề làm gì hết. Chúng chỉ đứng hoặc ngồi, một số con thè lưỡi ra. Tuy nhiên, sự im lìm của chúng thật là lạ, Elena nghĩ thầm. Không hề có lấy một chút động cựa nào, kể cả một thoáng rung tai rất khẽ cũng không. Chẳng có con nào vẫy đuôi hay tỏ ra thân thiện. Chúng chỉ... chờ đợi.

Chú Robert đang đứng phía đằng sau đám đông. Elena ngạc nhiên khi nhìn thấy chú, và trong khoảnh khắc cô không hiểu tại sao. Rồi cô nhận ra đó là vì chú không có mặt trong nhà thờ lúc này. Trong khi Elena quan sát, chú lùi càng lúc càng xa đám đông rồi biến mất bên dưới phần mái để ra chỗ Elena đứng.

“Chelsea! Chelsea...”

Cuối cùng cũng có người tách ra khỏi hàng đầu. Elena nhận ra đó là anh Douglas Carson, ông anh đã lấy vợ của Sue Carson. Anh tiến vào khoảng trống giữa bầy chó và đám người, khẽ chìa một bàn tay ra.

Một con chó spaniel với tai rũ dài nâu mượt như satanh quay đầu lại. Chiếu đuôi trắng mập mập khẽ rung như thác mắc, chiếc mõm nâu trắng ngẩng lên, nhưng nó không hề chạy lại với anh chàng trẻ tuổi.

Doug Carson tiến thêm một bước: “Chelsea... chó ngoan. Lại đây nào, Chelsea. Lại đây!” Anh búng búng tay.

“Mày cảm nhận được gì từ đám chó dưới kia?” Damon lẩm bẩm.

28. Chương 28

Stefan lắc đầu, mắt không rời cửa sổ. “Không gì cả.” Anh nói gọn lỏn.

“Ta cũng không.” Damon nheo mắt lại, đầu hơi ngửa ra sau như thăm ước lượng, nhưng hàm răng hơi nhe ra của anh ta làm cho Elena nghĩ đến con chó săn. “Nhưng lẽ ra chúng ta phải cảm nhận thấy mới đúng chứ. Bọn chó thể nào cũng có cảm xúc nào đó để chúng ta nắm bắt được. Thay vì vậy, cứ mỗi lần ta có thăm dò chúng là y như rằng đâm đầu vào một bức tường trắng trống trơn.”

Elena ước chi mình hiểu hai người đó đang nói chuyện gì. “Hai anh nói ”thăm dò chúng” là sao?” Cô hỏi. “Chúng là thú vật mà.”

“Về bề ngoài có thể đánh lừa đấy.” Damon mĩa mai, và Elena chợt nhớ đến ánh cầu vồng trên bộ lông của con quạ đã bám theo cô ngay từ đầu năm học. Nếu nhìn kĩ, cô có thể nhìn thấy sắc cầu vồng tương tự trên mái tóc óng ả của Damon. “Nhưng dù sao đi nữa thì thú vật cũng có cảm xúc. Nếu có Quyền năng đủ mạnh cô vẫn có thể dò xét tâm trí của chúng.”

Tức là Quyền năng của tôi không đủ mạnh chứ gì, Elena nghĩ bụng. Cô giật mình vì thoáng ghen tị nhói lên trong mình. Mới cách đây vài phút cô còn bám lấy Stefan, hoảng loạn đòi tống khứ đi thứ Quyền năng mình đang có, đòi biến mình trở lại như cũ. Vậy mà giờ đây Elena lại ước gì mình mạnh hơn. Damon lúc nào cũng có tác động hết sức kì cục đối với cô.

“Có thể tôi không thăm dò được Chelsea thật, nhưng tôi cho rằng anh Doug không nên tiến xa hơn nữa.” Elena nói thành tiếng.

Nãy giờ Stefan vẫn không rời mắt khỏi cửa sổ, lông mày nhíu lại. Lúc này anh khẽ giật đầu, chợt có vẻ gấp rút. “Anh cũng nghĩ vậy.”

“Nào Chelsea, ngoan nào. Lại đây.” Doug Carson đã tiến gần tới hàng đầu tiên của đám chó. Tất cả mọi cặp mắt của cả người và chó đều dán chặt vào anh, những cử động dù nhỏ nhất cũng dừng lại. Nếu Elena không trông thấy hai bên mạn sườn của vài con chó phập phồng theo mỗi nhịp thở, hẳn cô đã tưởng cả bầy chó chỉ là một cảnh trưng bày khổng lồ trong bảo tàng.

Anh Doug đã dừng lại. Chelsea đang đứng ngó anh từ sau lưng con chó mặt nhọn xứ Wales và con chó nòi Samoyed. Doug chắt lưỡi. Anh chìa tay ra, ngập ngừng một thoáng, rồi duỗi tay ra xa hơn nữa.

“Dừng.” Elena kêu lên. Cô không rời mắt khỏi cái be sườn bóng bẩy của con chó giống rottweiler. Phập phồng, phập phồng. “Stefan, anh thôi miên anh ấy đi. Đưa anh ấy ra khỏi chỗ đó với.”

“Ừ” Cô có thể thấy mắt Stefan lơ mơ vì tập trung; rồi anh lắc đầu thở hắt ra như người vừa phải nâng một vật nặng. “Vô ích; anh kiệt sức rồi. Anh không thể làm được gì từ khoảng cách này cả.”

Bên dưới, Chelsea nhe răng ra. Con chó giống Airedale hung đỏ đứng bật dậy một cách duyên dáng như được điều khiển bằng dây. Hai chân sau của con rottweiler thì chụm lại.

Rồi chúng chồm tới, Elena không kịp nhìn xem con nào xông ra trước; cả bầy chó có vẻ như cùng chuyển động một lúc giống một đợt sóng khổng lồ vậy. Nửa tá chó nhào vào người Doug Carson xô anh ngã lăn ra, và anh Doug biến mất bên dưới đồng cơ thể của chúng.

29. Chương 29

Không gian tràn ngập những âm thanh như vẳng lên từ địa ngục, từ tiếng sủa chát chúa khiến cho những thanh rầm nhà thờ rung lên bần bật và Elena văng hết cả đầu óc, cho đến những tiếng gầm gừ không dứt trong cổ họng mà cô cảm thấy nhiều hơn là nghe thấy. Bầy chó đang cắn xé quần áo, gặm gào, chồm lên phía trước trong khi đám đông la hét bỏ chạy tứ tán.

Khắp mọi nơi là quang cảnh hỗn loạn. Có ai đó chụp lấy cái vòi nước, xịt vào đám chó đang xúm đen xúm đỏ nhưng chẳng tích sự gì. Bầy chó giống như đã hoá dại. Khi Chelsea ngóc chiếc mõm trắng lên khỏi cơ thể chủ nhân, mõm nó nhuốm máu.

Tim Elena đập thình thịch khiến cô gần như không thở nổi. “Họ cần được giúp đỡ!” Cô kêu lên, cùng lúc đó Stefan rời khỏi cửa sổ, phóng xuống cầu thang từng hai ba bậc một. Chính bản thân Elena cũng đã chạy được đến giữa cầu thang trước khi nhận ra hai chuyện: Damon không hề chạy theo cô, và cô không thể để mình bị người ta trông thấy.

Cô không thể. Chắc chắn chuyện đó sẽ tạo ra cảm giác kích động, những nghi vấn, cả nỗi lo sợ và căm ghét một khi những nghi vấn đó đã được giải đáp. Một thứ còn mạnh hơn cả lòng trắc ẩn, sự cảm thông và thôi thúc được cứu giúp người khác đã lôi Elena trở lại, đẩy cô nép sát vào tường.

Bên trong nhà thờ lạnh lẽo mờ mờ tối, Elena cũng trông thấy đủ mọi hoạt động nhốn nháo. Thiên hạ chạy tới chạy lui, quất tháo rầm rĩ. Bác sĩ Feinberg, bác McCullough, linh mục Bethea. Bất động giữa tâm vòng tròn đó là Bonnie nằm dài trên một băng ghế, Meredith, dì Judith và bác gái McCullough đang cúi xuống

quanh cô. “Có thứ gì đó rất xấu xa,” Bonnie rên rỉ, và ngay lúc đó dì Judith ngẩng đầu lên, quay nhìn về hướng Elena.

Elena chạy ngược lên cầu thang nhanh hết mức có thể, cầu mòng dì Judith chưa kịp thấy mình. Damon đang đứng bên cửa sổ.

“Tôi đâu có xuống dưới đó được. Họ nghĩ tôi đã chết rồi mà!”

“Cô cũng nhớ được chuyện đó cơ à. Tốt lắm.”

“Nếu bác sĩ Feinberg khám cho tôi, thế nào ông ấy cũng thấy có chuyện gì đó bất bình thường, phải vậy không?” Cô hung hăng gặng hỏi.

“Quả thật, lão ta sẽ nghĩ cô là một mẫu vật rất lí thú.”

“Vậy tức là tôi không ra đó được. Nhưng anh thì có thể. Sao anh không chịu làm gì đi chứ?”

Damon tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, lông mày nhướng lên. “Tại sao phải làm?”

“Tại sao hả?” Sự quá khích và hoảng hốt của Elena dâng lên đến đỉnh điểm, suýt chút nữa cô đã tát anh ta. “Bởi vì họ cần được giúp đỡ! Bởi vì anh có thể giúp họ. Bộ anh không quan tâm đến bất cứ thứ gì ngoài trừ bản thân mình sao?”

Damon đang khoác vể mặt khó dò đoán nhất, cái vẻ tò mò lịch sự giống với hôm anh ta tự động mò mặt sang nhà Elena ăn tối. Nhưng cô biết rằng bên trong Damon đang rất tức giận, tức giận khi thấy Elena và Stefan ở bên nhau. Anh ta đang cố tình khiêu khích cô và tận hưởng điều đó một cách khoái trá.

Vậy mà Elena vẫn không kiềm chế được phản ứng của mình, sự giận dữ vì bất lực của mình. Cô xông về phía Damon, nhưng anh ta chụp lấy cổ tay Elena và giữ cô lại, mắt nhìn xoáy vào mắt cô. Elena giật cả mình khi nghe thấy âm thanh thoát ra từ miệng cô, một tiếng rít lên nghe giống loài mèo hơn là tiếng người. Cô nhận ra mấy ngón tay mình đang khoằm lại thành vuốt.

30. Chương 30

Mình đang làm gì thế này? Tấn công Damon chỉ vì anh ta không bảo vệ mấy người kia khỏi bầy chó đang tấn công họ sao? Sao mình lại vô lý thế nhỉ. Elena thở mạnh, thả lỏng bàn tay và liếm môi. Cô lùi lại, và Damon buông cô ra.

Họ nhìn nhau gườm gườm một lúc lâu.

“Tôi xuống dưới đó đây.” Elena khẽ nói và quay ngoắt người lại.

“Đừng.”

“Họ cần được giúp đỡ.”

“Thôi được rồi, quỷ tha ma bắt cô đi.” Elena chưa từng nghe thấy Damon hạ giọng dữ tợn như vậy. “Ta sẽ...” Anh ta đứng lại giữa chừng, và khi quay lại thật nhanh, Elena nhìn thấy Damon nện một cú vào khung cửa sổ làm mặt kính rung lên bần bật. Nhưng sự chú ý của anh ta đang hướng về phía bên ngoài, và giọng Damon trở lại hoàn toàn tự chủ khi anh ta cất tiếng khô khốc. “Cứu viện đến rồi kìa.”

Đó là lính cứu hỏa. Vòi rồng của họ mạnh hơn vòi xịt nước tưới vườn nhiều, và sức mạnh của luồng nước phun ra đẩy lùi những con chó đang xông tới. Elena nhìn thấy một viên cảnh sát trưởng mang súng, cô cắn chặt môi khi ông ta nhắm bắn. Một tiếng nổ vang rền, và con chó schnauzer khổng lồ ngã xuống. Viên cảnh sát lại đưa súng lên nhắm.

Mọi chuyện nhanh chóng kết thúc. Vài con chó đã bỏ chạy từ lúc bị nước xịt xối xả vào người, và khi tiếng súng thứ hai vang lên, thêm nhiều con nữa tách khỏi bầy phóng về phía rìa bãi xe. Cứ như thế động lực đã thúc đẩy chúng tấn công này giờ đã cùng lúc biến mất. Elena nhẹ cả người khi thấy Stefan đứng bình yên vô sự giữa đám hỗn loạn, đưa tay gạt một con chó săn lông vàng dờ dẫm ra khỏi hình hài bất động của Doug Carson. Chelsea len lén tiến lại gần chủ nhân nhìn vào mặt anh, đầu nó cúi gục và tai rũ xuống.

“Mọi chuyện thế là kết thúc.” Damon bảo, giọng nghe như chẳng quan tâm mấy, nhưng Elena đã liếc anh ta một cái sắc lẹm. Thôi được rồi, quỷ tha ma bắt cô đi, tôi sẽ làm gì chứ? Cô nghĩ thầm. Anh ta đã định nói gì thế nhỉ? Damon chắc chẳng có ý định nói cô nghe đâu, nhưng Elena lại có hứng dồn ép anh ta.

“Damon này...” Cô đặt tay lên cánh tay anh ta.

Damon gồng cứng người, rồi quay lại. “Sao?”

Họ đứng nhìn nhau một lúc lâu, rồi có tiếng chân bước lên cầu thang. Stefan đã quay trở lại.

”Stefan... anh bị thương kìa.” Elena chớp mắt, thấy hơi mất phương hướng một chút.

“Anh không sao” Stefan đưa ống tay áo tả tay lên chùi máu trên má.

“Anh Doug sao rồi?” Cô hỏi, nuốt nước bọt đánh ực.

“Anh không biết nữa. Anh ấy mới đúng là bị thương đấy. Rất nhiều người bị. Đây là chuyện quái dị nhất mà anh từng thấy.”

Elena tách ra khỏi Damon, bước lên cầu thang về phía ban công danh cho dàn đồng ca. Cô thấy mình cần suy nghĩ, nhưng đầu óc cứ bưng bưng. Chuyện quái dị nhất mà Stefan từng thấy... câu đó giải thích rất nhiều thứ. Có gì đó kì lạ đang diễn ra ở Fell's Church.

31. Chương 31

Elena bước đến chỗ bức tường phía sau hàng ghế cuối cùng, áp tay lên đó và từ từ ngồi bệt xuống. Cùng một lúc mọi thứ vừa có vẻ như hỗn loạn, vừa rõ ràng đến mức đang sợ. Có gì đó kì lạ đang diễn ra ở Fell's Church. Vào cái ngày lễ tưởng niệm những người sáng lập, cô dám thề rằng mình chẳng hề quan tâm đến cái thị trấn này hay bất cứ cư dân nào của nó. Nhưng giờ Elena biết không phải vậy. Đứng từ trên quan sát tang lễ, cô bắt đầu nghĩ mình thực sự có quan tâm. Rồi sau đó, khi bọn chó tấn công ngoài kia thì cô biết chắc. Chẳng hiểu sao Elena thấy mình có trách nhiệm với thị trấn theo một kiểu cô chưa từng bao giờ cảm thấy trước đây.

Cảm giác cô đơn và lạc lõng trong lòng Elena lúc này phút chốc bị gạt sang một bên. Bây giờ có chuyện còn quan trọng hơn những vấn đề riêng tư của cô nhiều. Và Elena có bám víu lấy nó, bởi vì cô không thể đối diện với tình cảnh hiện tại của mình, không, cô thực sự, thực sự không thể...

Elena nghe thấy mình thở dốc một tiếng gần như nấc, cô ngẩng lên thì thấy cả Damon và Stefan đều đã bước lên ban công chỗ dàn đồng ca đứng quan sát mình. Elena khẽ lắc đầu, chống tay lên trán, thấy như vừa tỉnh dậy khỏi một giấc mơ.

“Elena...?”

Stefan là người lên tiếng, nhưng Elena lại nói chuyện với người còn lại.

“Damon,” cô run run nói, “nếu tôi hỏi anh chuyện này, anh sẽ trả lời thật chứ? Tôi biết không phải anh đuổi theo làm tôi vắng khỏi cầu Wickery. Tôi có thể cảm thấy cái thứ đó bất kể nó là gì, và nó hoàn toàn khác với anh. Nhưng tôi muốn hỏi anh, có phải anh là người ném Stefan xuống cái giếng cũ ở trang trại nhà Francher cách đây một tháng không?”

”Ném xuống giếng hả?” Damon tựa lưng vào bức tường đối diện, khoanh tay trước ngực. Anh ta tỏ vẻ kinh ngạc một cách nhã nhặn.

“Vào đêm Halloween, cái đêm thầy Tanner bị giết ấy. Sau khi anh công khai xuất hiện trước mặt Stefan lần đầu tiên trong rừng. Anh ấy bảo rằng đang bước tới chỗ để xe thì bị tấn công trước khi kịp đến nơi. Lúc tỉnh dậy, Stefan thấy mình đang mắc kẹt dưới giếng, và suýt chút nữa đã chết rồi nếu Bonnie không dẫn đường cho bọn tôi tới đó. Trước giờ, tôi cứ nghĩ chính anh đã tấn công anh ấy. Stefan cũng luôn nghĩ anh là thủ phạm. Nhưng thực ra có phải là anh không?”

Damon cong môi lên, giống như không thích cái kiểu vắn vẹo đến cùng trong câu hỏi của Elena. Anh ta nheo mắt chế giễu nhìn từ cô sang Stefan. Khoảnh khắc đó cứ kéo dài dằng dặc đến nỗi Elena phải bầm cả móng tay vào lòng bàn tay vì căng thẳng. Rồi Damon khẽ nhún vai và nhìn vào khoảng không.

“Dĩ nhiên là không.” Anh ta nói.

Elena thở hắt ra.

“Em đừng có tin!” Stefan nổi khùng lên. “Em đừng tin bất cứ thứ gì anh ta nói!”

“Ta nói dối làm gì cơ chứ?” Damon đáp trả, rõ ràng là rất thích thú khi thấy Stefan mất tự chủ. “Ta đâu có chối chuyện giết chết gã Tanner đó. Ta đã uống máu cho đến khi gã teo quắt lại như trái mận khô. Và ta cũng chẳng ngại ngần gì mà không làm điều tương tự với mày, em trai ạ. Nhưng còn quãng xuống giêng hả? Đâu có hợp với phong cách của ta.”

32. Chương 32

“Tôi tin lời anh.” Elena bảo. Đầu óc cô đang hoạt động hết công suất. Cô quay sang Stefan. “Chẳng lẽ anh không cảm thấy sao? Có thứ gì đó khác ở thị trấn Fell’s Church này, thứ gì đó thậm chí còn không phải là con người - ý em là chưa từng bao giờ là con người. Thứ đó đã đuổi theo em, ép cho xe em văng ra khỏi cầu. Thứ đó đã khiến cho lũ chó tấn công người ta. Một thứ thể lực khủng khiếp hiện diện ở đây, một thứ xấu xa độc ác...” Elena lặng đi, cô nhìn qua ban công xuống gian trong nhà thờ, nơi cô đã thấy Bonnie nằm lúc này. “Một thứ xấu xa...” Elena khẽ lặp lại. Một cơn gió lạnh buốt như đang thổi trong lòng, cô thu mình lại, cảm thấy thật yếu ớt và đơn độc.

“Nếu em đang tìm cái gì đó xấu xa độc ác, thì chẳng cần phải tìm đâu cho xa xôi.” Stefan cất giọng gay gắt.

“Đừng có ngu ngốc hơn mức mày có thể xoay xở nữa.” Damon nói. “Bốn ngày trước ta đã nói là có kẻ nào khác đã giết Elena. Ta cũng nói sẽ tìm ra kẻ đó là ai và xử nó. Giờ ta đi đây.” Anh ta thả tay ra và đứng thẳng dậy. “Mấy người cứ tự nhiên tiếp tục câu chuyện riêng tư đang nói dở dang trước khi bị ta cắt ngang đi.”

“Damon, khoan đã.” Nãy giờ Elena không thể ngăn được cơn rùng mình ớn lạnh tràn qua người khi nghe Damon nói chữ “giết”. Không thể nào mình đã bị giết. Mình vẫn còn ngay đây mà, cô quay cuồng nghĩ, cảm thấy nỗi hoảng loạn lại dâng lên trong lòng. Nhưng giờ đây cô phải gạt nó sang một bên để nói chuyện với Damon.

“Dù cho cái thứ này có là gì thì nó cũng rất mạnh.” Elena bảo. “Tôi cảm nhận được điều đó khi nó đuổi theo mình, giống như nó che phủ cả bầu trời ấy. Tôi không nghĩ bất kỳ ai trong chúng ta có thể một mình đương đầu với nó nổi đâu.”

“Thì sao?”

“Thì...” Elena chưa kịp suy nghĩ tường tận đến mức đó. Nãy giờ cô hoàn toàn hành động dựa trên bản năng, dựa trên linh tính. Và linh tính mách bảo rằng cô không được để cho Damon đi mất. “Thì... tôi nghĩ rằng chúng ta nên ở bên cạnh nhau. Tôi nghĩ nếu liên kết lại, cả ba sẽ có nhiều cơ hội tìm ra thứ đó và đương đầu với nó hơn là tách nhau ra. Và biết đâu chúng ta có thể ngăn nó lại trước khi nó làm hại - hay là giết - thêm bất kỳ ai khác nữa.”

“Nói thật với cô em yêu dấu, ta cóc cần quan tâm đến bất kỳ ai khác cả,” Damon cợt nhả. Rồi anh ta thoáng nở nụ cười lạnh như nước đá. “Mà có phải ý em muốn nói đây là lựa chọn của em? Nhớ không, chúng ta đã thoả thuận là khi nào em tỉnh táo lại, em sẽ có quyền lựa chọn mà.”

Elena trừng mắt nhìn Damon. Dĩ nhiên đây không phải là lựa chọn của cô, nếu ý anh ta muốn nói đến khía cạnh tình cảm. Cô đang đeo nhẫn Stefan tặng kia mà, cô và Stefan thuộc về nhau.

Nhưng rồi Elena chợt nhớ đến một chuyện khác, chỉ thoáng qua thôi: Lúc ngẩng lên nhìn khuôn mặt của Damon trong rừng và cảm thấy - cảm thấy thật phần khích, thật gắn bó với anh ta. Như thể anh ta hiểu được ngọn lửa rực cháy trong cô hơn bất kỳ ai. Như thể cùng nhau họ có thể làm mọi điều mình thích, chinh phục thế gian hay huỷ diệt nó, như thể họ hùng mạnh hơn bất kỳ ai khác đã từng sống trên cõi đời này.

33. Chương 33

Lúc đó mình đang mất trí, đang bấn loạn, cô tự nhủ với bản thân, nhưng thoáng kí ức đó không chịu biến mất.

Rồi Elena nhớ ra một thứ khác: Cung cách Damon đã cư xử đêm hôm đó, chuyện anh ta đã bảo vệ cô, thậm chí đối xử dịu dàng với cô.

Stefan nhìn Elena, nét mặt đang hung hăng từ từ chuyển thành giận dữ, cay đắng và lo sợ. Một phần trong cô muốn trấn an anh, muốn nhào tới ôm choàng lấy Stefan, bảo anh rằng cô là của anh, luôn luôn là thế và ngoài ra không điều gì khác quan trọng hết. Thị trấn cũng không, Damon cũng không, bất cứ thứ gì cũng không.

Nhưng Elena không làm thế. Bởi vì một phần khác trong cô bảo rằng thị trấn có quan trọng. Và cũng bởi vì một phần khác đó đang hết sức, hết sức bối rối. Bối rối đến mức...

Cô bắt đầu cảm thấy run rẩy từ tận sâu thẳm trong lòng, và nhận ra mình không thể dừng nó lại được. Quá tải cảm xúc, Elena nghĩ bụng, và gục đầu vào tay.

Chương 6

Bác sĩ Feinberg, Elena hoảng hốt nghĩ thầm, định quay ngoắt lại phía sau nhìn và theo phản xạ nép vào trong bóng tối. Nhưng đập vào mắt cô không phải là khuôn mặt nhỏ với cái mũi điều hâu của ông bác sĩ, mà là một khuôn mặt thanh thoát và tinh tế y như hình chạm trên một tấm thẻ bạc hoặc tiền đồng La Mã, với đôi mắt xanh khắc khoải. Thời gian như đứng im lặng lại trong giây lát, và rồi Elena lao mình vào vòng tay anh.

“Ôi, Stefan, Stefan...”

Cô cảm thấy anh đỡ người ra vì kinh ngạc. Stefan khẽ ôm lại cô một cách máy móc, giống như Elena chỉ là một người lạ mặt đã tưởng nhầm anh là ai đó khác vậy.

“Stefan,” Cô tuyệt vọng nói, dụi mặt vào vai anh, cố gắng tìm một sự hồi đáp. Cô sẽ không chịu nổi nếu Stefan cự tuyệt mình; nếu anh ghét cô thì cô sẽ chết mất...

Khẽ rên lên, Elena tìm cách nép sát hơn vào anh, muốn được hoà mình hoàn toàn vào anh, tan biến vào trong anh. Ôi, làm ơn đi, ôi, làm ơn đi, ôi, làm ơn đi mà...

“Elena, Elena, không sao đâu. Có anh đây rồi mà.” Stefan cứ liên tục lặp lại những câu vô nghĩa vớ vẩn về cô, rồi đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc Elena. Cô có thể cảm nhận được sự thay đổi khi đôi cánh tay anh siết lấy mình. Giờ thì Stefan đã biết mình đang ôm ai rồi. Lần đầu tiên kể từ khi thức giấc sáng nay, Elena cảm thấy được an toàn. Tuy vậy, phải mất một lúc lâu cô mới có thể nói lỏng tay buông anh ra dù chỉ một chút. Elena không khóc, cô chỉ thở hổn hển vì hoảng hốt.

Cuối cùng rồi cô cũng cảm thấy như thế giới bắt đầu trở về đúng vị trí của nó chung quanh mình. Tuy vậy, Elena vẫn chưa chịu buông tay ra. Cô chỉ đứng nguyên đó một lúc lâu gục đầu vào vai Stefan, uống vào lòng cảm giác êm ái và an toàn khi có anh bên cạnh.

Rồi cô ngẩng lên nhìn vào mắt anh. Lúc đầu ngày khi nghĩ đến Stefan, Elena chỉ nghĩ đến chuyện anh có cách nào khả dĩ giúp được mình hay không. Cô đã định yêu cầu anh, năn nỉ anh hãy cứu mình khỏi cơn ác mộng này, hãy biến mình trở lại như trước đây. Nhưng giờ đây khi nhìn Stefan, Elena thấy một cảm giác buông xuôi tuyệt vọng kì lạ luôn chảy bên trong mình.

34. Chương 34

“Mình chẳng làm gì được để thay đổi chuyện này, phải không anh?” cô khẽ hỏi.

Stefan chẳng hề giả bộ hiểu sai ý cô. “Ừ” Anh cũng đáp khẽ.

Elena thấy như mình đã bước qua ranh giới vô hình cuối cùng và chẳng có cách chi quay trở lại nữa. Khi có thể tiếp lời, cô bảo, “Em xin lỗi vì đã xử sự kiêu đó với anh lúc ở trong rừng. Em chẳng biết tại sao em lại làm thế nữa. Em nhớ được mình làm gì, nhưng lại chẳng nhớ nổi lý do vì sao cả.”

“Em xin lỗi anh ư?” Giọng Stefan run rẩy. “Elena, sau những gì anh đã gây ra cho em, tất cả những chuyện đã xảy đến cho em do lỗi của anh...” Anh không nói được dứt lời, họ lại ôm chặt lấy nhau.

“Cảm động lắm” Một giọng nói vang lên từ phía cầu thang. “Các người có cần ta đệm thêm nhạc nền vào nữa không?”

Cảm giác bình yên của Elena vỡ tan, sự sợ hãi lại len lỏi vào khắp các mạch máu của cô. Cô đã quên mất sự cuốn hút mãnh liệt của Damon và đôi mắt đen cháy bỏng của anh ta.

“Sao anh đến đây được?” Stefan hỏi.

“Ta đoán cũng cùng một cách giống mày. Do bị thu hút bởi ngọn lửa sáng rực tỏa ra từ nàng tiểu thư mắc nạn Elena xinh đẹp chứ sao.” Damon đang vô cùng giận dữ, Elena có thể thấy điều đó. Không chỉ là bực mình hay khó chịu, mà là rực lửa căm thù.

Nhưng anh ta đã đối xử rất đàng hoàng với cô trong lúc cô đang rối trí và mất hết sáng suốt, đã tìm nơi trú ẩn và giữ cô được an toàn. Và Damon cũng không hôn Elena lúc cô đang trong tình trạng dễ bị lợi dụng nhất đó. Anh ta đã ... tử tế với cô.

“Nhân tiện nói luôn, dưới kia đang có chuyện kìa.” Damon nói.

“Tôi biết, lại là Bonnie ấy mà.” Elena nói, buông Stefan ra và lùi lại.

“Không phải chuyện đó. Vụ này diễn ra ở bên ngoài nhà thờ.”

Giật mình, Elena theo anh ta bước xuống chỗ khúc quanh cầu thang, nơi có một cánh cửa sổ nhìn ra bãi xe. Cô cảm thấy Stefan tiến đến sau lưng mình trong lúc đứng quan sát quang cảnh bên dưới.

Một đám người đã ra khỏi nhà thờ, nhưng lại đứng túm tụm bên rìa bãi xe chứ không đi xa hơn nữa. Đối diện với họ, ngay trong bãi đậu xe là một bầy chó cũng đông không kém.

Thoạt trông, Elena thấy bầy chó gồm đủ mọi chủng loại. Có con nhỏ như giống chó mặt nhon xứ Wales, hay chó săn nâu đen lông mượt và chó Tây Tạng lông vàng. Có con cỡ trung bình như chó spaniel, chó Airedales và một con chó Samoyed trắng như tuyết tuyệt đẹp. Có cả chó lớn như giống rottweiler đuôi cụt, một con chó săn xám đang thở hổn hển, và một schnauzer khổng lồ đen tuyền. Rồi Elena bắt đầu nhận ra một số con chó trong bầy.

“Kia là con chó boxer của ông Grunbaum và con chó chần cừ Đức của nhà Sullivan. Nhưng chuyện gì đang xảy ra với chúng vậy?”

35. Chương 35

Những người kia lúc này đã bất an sẵn, giờ trông có vẻ hoảng hốt. Họ đứng chen vai thích cảnh, không ai muốn tiến lên phía trước về hướng mấy con chó cả. Nhưng mấy con chó lại chẳng hề làm gì hết. Chúng chỉ đứng hoặc ngồi, một số con thè lưỡi ra. Tuy nhiên, sự im lìm của chúng thật là lạ, Elena nghĩ thầm. Không hề có lấy một chút động cựa nào, kể cả một thoáng rung tai rất khẽ cũng không. Chẳng có con nào vẫy đuôi hay tỏ ra thân thiện. Chúng chỉ... chờ đợi.

Chú Robert đang đứng phía đằng sau đám đông. Elena ngạc nhiên khi nhìn thấy chú, và trong khoảnh khắc cô không hiểu tại sao. Rồi cô nhận ra đó là vì chú không có mặt trong nhà thờ lúc nãy. Trong khi Elena quan sát, chú lùi càng lúc càng xa đám đông rồi biến mất bên dưới phần mái để ra chỗ Elena đứng.

“Chelsea! Chelsea...”

Cuối cùng cũng có người tách ra khỏi hàng đầu. Elena nhận ra đó là anh Douglas Carson, ông anh đã lấy vợ của Sue Carson. Anh tiến vào khoảng trống giữa bầy chó và đám người, khẽ chìa một bàn tay ra.

Một con chó spaniel với tai rũ dài nâu mượt như satanh quay đầu lại. Chiều đuôi trắng mập mập khẽ rung như thắc mắc, chiếc mõm nâu trắng ngẩng lên, nhưng nó không hề chạy lại với anh chàng trẻ tuổi.

Doug Carson tiến thêm một bước:” Chelsea... chó ngoan. Lại đây nào, Chelsea. Lại đây!” Anh búng búng tay.

“Mày cảm nhận được gì từ đám chó dưới kia?” Damon lẩm bẩm.

Stefan lắc đầu, mắt không rời cửa sổ. “Không gì cả.” Anh nói gọn lỏn.

“Ta cũng không.” Damon nheo mắt lại, đầu hơi ngửa ra sau như thăm ước lượng, nhưng hàm răng hơi nhe ra của anh ta làm cho Elena nghĩ đến con chó săn. “Nhưng lẽ ra chúng ta phải cảm nhận thấy mới đúng chứ. Bọn chó thể nào cũng có cảm xúc nào đó để chúng ta nắm bắt được. Thay vì vậy, cứ mỗi lần ta cố thăm dò chúng là y như rằng đâm đầu vào một bức tường trắng trơn.”

Elena ước chi mình hiểu hai người đó đang nói chuyện gì. “Hai anh nói ”thăm dò chúng” là sao?” Cô hỏi. “Chúng là thú vật mà.”

“Về bề ngoài có thể đánh lừa đấy.” Damon mĩa mai, và Elena chợt nhớ đến ánh cầu vồng trên bộ lông của con quạ đã bám theo cô ngay từ đầu năm học. Nếu nhìn kĩ, cô có thể nhìn thấy sắc cầu vồng tương tự trên mái tóc óng ả của Damon. “Nhưng dù sao đi nữa thì thú vật cũng có cảm xúc. Nếu có Quyền năng đủ mạnh cô vẫn có thể dò xét tâm trí của chúng.”

Tức là Quyền năng của tôi không đủ mạnh chứ gì, Elena nghĩ bụng. Cô giật mình vì thoáng ghen tị nhói lên trong mình. Mới cách đây vài phút cô còn bám lấy Stefan, hoảng loạn đòi tống khứ đi thứ Quyền năng mình đang có, đòi biến mình trở lại như cũ. Vậy mà giờ đây Elena lại ước gì mình mạnh hơn. Damon lúc nào cũng có tác động hết sức kì cục đối với cô.

“Có thể tôi không thăm dò được Chelsea thật, nhưng tôi cho rằng anh Doug không nên tiến xa hơn nữa.” Elena nói thành tiếng.

Nãy giờ Stefan vẫn không rời mắt khỏi cửa sổ, lông mày nhíu lại. Lúc này anh khẽ giạt đầu, chợt có vẻ gấp rút. “Anh cũng nghĩ vậy.”

36. Chương 36

“Nào Chelsea, ngoan nào. Lại đây.” Doug Carson đã tiến gần tới hàng đầu tiên của đám chó. Tất cả mọi cặp mắt của cả người và chó đều dán chặt vào anh, những cử động dù nhỏ nhất nhất cũng dừng lại. Nếu Elena không trông thấy hai bên mạn sườn của vài con chó phập phồng theo mỗi nhịp thở, hẳn cô đã tưởng cả bầy chó chỉ là một cảnh trưng bày khổng lồ trong bảo tàng.

Anh Doug đã dừng lại. Chelsea đang đứng ngó anh từ sau lưng con chó mặt nhọn xứ Wales và con chó nòi Samoyed. Doug chắt lưỡi. Anh chìa tay ra, ngập ngừng một thoáng, rồi duỗi tay ra xa hơn nữa.

“Dừng.” Elena kêu lên. Cô không rời mắt khỏi cái be sườn bóng bẩy của con chó giống rottweiler. Phập phồng, phập phồng. “Stefan, anh thôi miên anh ấy đi. Đưa anh ấy ra khỏi chỗ đó với.”

“Ừ” Cô có thể thấy mắt Stefan lơ mơ vì tập trung; rồi anh lắc đầu thở hắt ra như người vừa phải nâng một vật nặng. “Vô ích; anh kiệt sức rồi. Anh không thể làm được gì từ khoảng cách này cả.”

Bên dưới, Chelsea nhe răng ra. Con chó giống Airedale hung đỏ đứng bật dậy một cách duyên dáng như được điều khiển bằng dây. Hai chân sau của con rottweiler thì chụm lại.

Rồi chúng chồm tới, Elena không kịp nhìn xem con nào xông ra trước; cả bầy chó có vẻ như cùng chuyển động một lúc giống một đợt sóng khổng lồ vậy. Nửa tá chó nhào vào người Doug Carson xô anh ngã lăn ra, và anh Doug biến mất bên dưới đồng cơ thể của chúng.

Không gian tràn ngập những âm thanh như văng lên từ địa ngục, từ tiếng sủa chát chúa khiến cho những thanh rầm nhà thờ rung lên bần bật và Elena văng hết cả đầu óc, cho đến những tiếng gầm gừ không dứt trong cổ họng mà cô cảm thấy nhiều hơn là nghe thấy. Bầy chó đang cắn xé quần áo, gầm gào, chồm lên phía trước trong khi đám đông la hét bỏ chạy tứ tán.

Khắp mọi nơi là quang cảnh hỗn loạn. Có ai đó chụp lấy cái vòi nước, xịt vào đám chó đang xúm đen xúm đỏ nhưng chẳng tích sự gì. Bầy chó giống như đã hoá dại. Khi Chelsea ngóc chiếc mõm trắng lên khỏi cơ thể chủ nhân, mõm nó nhuộm máu.

Tim Elena đập thình thịch khiến cô gần như không thở nổi. “Họ cần được giúp đỡ!” Cô kêu lên, cùng lúc đó Stefan rời khỏi cửa sổ, phóng xuống cầu thang từng hai ba bậc một. Chính bản thân Elena cũng đã chạy được đến giữa cầu thang trước khi nhận ra hai chuyện: Damon không hề chạy theo cô, và cô không thể để mình bị người ta trông thấy.

Cô không thể. Chắc chắn chuyện đó sẽ tạo ra cảm giác kích động, những nghi vấn, cả nỗi lo sợ và căm ghét một khi những nghi vấn đó đã được giải đáp. Một thứ còn mạnh hơn cả lòng trắc ẩn, sự cảm thông và thôi thúc được cứu giúp người khác đã lôi Elena trở lại, đẩy cô nép sát vào tường.

Bên trong nhà thờ lạnh lẽo mờ mờ tối, Elena cũng trông thấy đủ mọi hoạt động nhốn nháo. Thiên hạ chạy tới chạy lui, quất tháo rầm rĩ. Bác sĩ Feinberg, bác McCullough, linh mục Bethea. Bất động giữa tâm vòng tròn đó là Bonnie nằm dài trên một băng ghế, Meredith, dì Judith và bác gái McCullough đang cúi xuống quanh cô. “Có thứ gì đó rất xấu xa,” Bonnie rên rỉ, và ngay lúc đó dì Judith ngẩng đầu lên, quay nhìn về hướng Elena.

37. Chương 37

Elena chạy ngược lên cầu thang nhanh hết mức có thể, cầu mong dì Judith chưa kịp thấy mình. Damon đang đứng bên cửa sổ.

“Tôi đâu có xuống dưới đó được. Họ nghĩ tôi đã chết rồi mà!”

“Cô cũng nhớ được chuyện đó cơ à. Tốt lắm.”

“Nếu bác sĩ Feinberg khám cho tôi, thế nào ông ấy cũng thấy có chuyện gì đó bất bình thường, phải vậy không?” Cô hung hăng gặng hỏi.

“Quả thật, lão ta sẽ nghĩ cô là một mẫu vật rất lí thú.”

“Vậy tức là tôi không ra đó được. Nhưng anh thì có thể. Sao anh không chịu làm gì đi chứ?”

Damon tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng mảy may nhướng lên. “Tại sao phải làm?”

“Tại sao hả?” Sự quá khích và hoảng hốt của Elena dâng lên đến đỉnh điểm, suýt chút nữa cô đã tát anh ta. “Bởi vì họ cần được giúp đỡ! Bởi vì anh có thể giúp họ. Bộ anh không quan tâm đến bất cứ thứ gì ngoài trừ bản thân mình sao?”

Damon đang khoắc vẽ mặt khó dò đoán nhất, cái vẻ tò mò lịch sự giống với hôm anh ta tự động mò mặt sang nhà Elena ăn tối. Nhưng cô biết rằng bên trong Damon đang rất tức giận, tức giận khi thấy Elena và Stefan ở bên nhau. Anh ta đang cố tình khiêu khích cô và tận hưởng điều đó một cách khoái trá.

Vậy mà Elena vẫn không kiềm chế được phản ứng của mình, sự giận dữ vì bất lực của mình. Cô xông về phía Damon, nhưng anh ta chụp lấy cổ tay Elena và giữ cô lại, mắt nhìn xoáy vào mắt cô. Elena giật cả mình khi nghe thấy âm thanh thoát ra từ miệng cô, một tiếng rít lên nghe giống loài mèo hơn là tiếng người. Cô nhận ra mấy ngón tay mình đang khoằm lại thành vuốt.

Mình đang làm gì thế này? Tấn công Damon chỉ vì anh ta không bảo vệ mấy người kia khỏi bầy chó đang tấn công họ sao? Sao mình lại vô lý thế nhỉ. Elena thở mạnh, thả lỏng bàn tay và liếm môi. Cô lùi lại, và Damon buông cô ra.

Họ nhìn nhau gườm gườm một lúc lâu.

“Tôi xuống dưới đó đây.” Elena khẽ nói và quay ngoắt người lại.

“Đừng.”

“Họ cần được giúp đỡ.”

“Thôi được rồi, quỷ tha ma bắt cô đi.” Elena chưa từng nghe thấy Damon hạ giọng dữ tợn như vậy. “Ta sẽ...” Anh ta đứng lại giữa chừng, và khi quay lại thật nhanh, Elena nhìn thấy Damon nện một cú vào khung cửa sổ làm mặt kính rung lên bần bật. Nhưng sự chú ý của anh ta đang hướng về phía bên ngoài, và giọng Damon trở lại hoàn toàn tự chủ khi anh ta cất tiếng khô khốc. “Cứu viện đến rồi kìa.”

Đó là lính cứu hỏa. Vòi rồng của họ mạnh hơn vòi xịt nước tưới vườn nhiều, và sức mạnh của luồng nước phun ra đẩy lùi những con chó đang xông tới. Elena nhìn thấy một viên cảnh sát trưởng mang súng, cô cắn chặt môi khi ông ta nhắm bắn. Một tiếng nổ vang rền, và con chó schnauzer khổng lồ ngã xuống. Viên cảnh sát lại đưa súng lên nhắm.

Mọi chuyện nhanh chóng kết thúc. Vài con chó đã bỏ chạy từ lúc bị nước xịt xối xả vào người, và khi tiếng súng thứ hai vang lên, thêm nhiều con nữa tách khỏi bầy phóng về phía rìa bãi xe. Cứ như thế động lực đã thúc đẩy chúng tấn công này giờ đã cùng lúc biến mất. Elena nhẹ cả người khi thấy Stefan đứng bình yên vô sự giữa đám hỗn loạn, đưa tay gạt một con chó săn lông vàng dờ dẫm ra khỏi hình hài bất động của Doug Carson. Chelsea len lén tiến lại gần chủ nhân nhìn vào mặt anh, đầu nó cúi gục và tai rũ xuống.

38. Chương 38

“Mọi chuyện thế là kết thúc.” Damon bảo, giọng nghe như chẳng quan tâm mấy, nhưng Elena đã liếc anh ta một cái sắc lẹm. Thôi được rồi, quỷ tha ma bắt cô đi, tôi sẽ làm gì chứ? Cô nghĩ thầm. Anh ta đã định nói gì thế nhỉ? Damon chắc chẳng có ý định nói cô nghe đâu, nhưng Elena lại có hứng dôn ép anh ta.

“Damon này...” Cô đặt tay lên cánh tay anh ta.

Damon gồng cứng người, rồi quay lại. “Sao?”

Họ đứng nhìn nhau một lúc lâu, rồi có tiếng chân bước lên cầu thang. Stefan đã quay trở lại.

“Stefan... anh bị thương kìa.” Elena chớp mắt, thấy hơi mất phương hướng một chút.

“Anh không sao” Stefan đưa ống tay áo tả tay lên chùi máu trên má.

“Anh Doug sao rồi?” Cô hỏi, nuốt nước bọt đánh ực.

“Anh không biết nữa. Anh ấy mới đúng là bị thương đấy. Rất nhiều người bị. Đây là chuyện quái dị nhất mà anh từng thấy.”

Elena tách ra khỏi Damon, bước lên cầu thang về phía ban công dành cho dàn đồng ca. Cô thấy mình cần suy nghĩ, nhưng đầu óc cứ bùng bùng. Chuyện quái dị nhất mà Stefan từng thấy... câu đó giải thích rất nhiều thứ. Có gì đó kì lạ đang diễn ra ở Fell’s Church.

Elena bước đến chỗ bức tường phía sau hàng ghế cuối cùng, áp tay lên đó và từ từ ngồi bệt xuống. Cùng một lúc mọi thứ vừa có vẻ như hỗn loạn, vừa rõ ràng đến mức đang sợ. Có gì đó kì lạ đang diễn ra ở Fell’s Church. Vào cái ngày lễ tưởng niệm những người sáng lập, cô dám thề rằng mình chẳng hề quan tâm đến cái thị trấn này hay bất cứ cư dân nào của nó. Nhưng giờ Elena biết không phải vậy. Đứng từ trên quan sát tang lễ, cô bắt đầu nghĩ mình thực sự có quan tâm. Rồi sau đó, khi bọn chó tấn công ngoài kia thì cô biết chắc. Chẳng hiểu sao Elena thấy mình có trách nhiệm với thị trấn theo một kiểu cô chưa từng bao giờ cảm thấy trước đây.

Cảm giác cô đơn và lạc lõng trong lòng Elena lúc này phút chốc bị gạt sang một bên. Bây giờ có chuyện còn quan trọng hơn những vấn đề riêng tư của cô nhiều. Và Elena có bám víu lấy nó, bởi vì cô không thể đối diện với tình cảnh hiện tại của mình, không, cô thực sự, thực sự không thể...

Elena nghe thấy mình thở dốc một tiếng gần như nấc, cô ngẩng lên thì thấy cả Damon và Stefan đều đã bước lên ban công chỗ dàn đồng ca đứng quan sát mình. Elena khẽ lắc đầu, chống tay lên trán, thấy như vừa tỉnh dậy khỏi một giấc mơ.

“Elena...?”

Stefan là người lên tiếng, nhưng Elena lại nói chuyện với người còn lại.

“Damon,” cô run run nói, “nếu tôi hỏi anh chuyện này, anh sẽ trả lời thật chứ? Tôi biết không phải anh đuổi theo làm tôi vắng khỏi cầu Wickery. Tôi có thể cảm thấy cái thứ đó bất kể nó là gì, và nó hoàn toàn khác với anh. Nhưng tôi muốn hỏi anh, có phải anh là người ném Stefan xuống cái giếng cũ ở trang trại nhà Francher cách đây một tháng không?”

39. Chương 39

“Ném xuống giếng hả?” Damon tựa lưng vào bức tường đối diện, khoanh tay trước ngực. Anh ta tỏ vẻ kinh ngạc một cách nhả nhặn.

“Vào đêm Halloween, cái đêm thầy Tanner bị giết ấy. Sau khi anh công khai xuất hiện trước mặt Stefan lần đầu tiên trong rừng. Anh ấy bảo rằng đang bước tới chỗ để xe thì bị tấn công trước khi kịp đến nơi. Lúc tỉnh dậy, Stefan thấy mình đang mắc kẹt dưới giếng, và suýt chút nữa đã chết rồi nếu Bonnie không dẫn đường cho bọn tôi tới đó. Trước giờ, tôi cứ nghĩ chính anh đã tấn công anh ấy. Stefan cũng luôn nghĩ anh là thủ phạm. Nhưng thực ra có phải là anh không?”

Damon cong môi lên, giống như không thích cái kiểu vắn vẹo đến cùng trong câu hỏi của Elena. Anh ta nheo mắt chế giễu nhìn từ cô sang Stefan. Khoảnh khắc đó cứ kéo dài dằng dặc đến nỗi Elena phải bắm cả móng tay vào lòng bàn tay vì căng thẳng. Rồi Damon khẽ nhún vai và nhìn vào khoảng không.

“Dĩ nhiên là không.” Anh ta nói.

Elena thở hắt ra.

“Em đừng có tin!” Stefan nổi khùng lên. “Em đừng tin bất cứ thứ gì anh ta nói!”

“Ta nói dối làm gì cơ chứ?” Damon đáp trả, rõ ràng là rất thích thú khi thấy Stefan mất tự chủ. “Ta đâu có chối chuyện giết chết gã Tanner đó. Ta đã uống máu cho đến khi gã teo quắt lại như trái mận khô. Và ta cũng chẳng ngại ngần gì mà không làm điều tương tự với mày, em trai ạ. Nhưng còn quãng xuống giếng hả? Đâu có hợp với phong cách của ta.”

“Tôi tin lời anh.” Elena bảo. Đầu óc cô đang hoạt động hết công suất. Cô quay sang Stefan. “Chẳng lẽ anh không cảm thấy sao? Có thứ gì đó khác ở thị trấn Fell’s Church này, thứ gì đó thậm chí còn không phải là con người - ý em là chưa từng bao giờ là con người. Thứ đó đã đuổi theo em, ép cho xe em vắng ra khỏi cầu. Thứ đó đã khiến cho lũ chó tấn công người ta. Một thứ thể lực khủng khiếp hiện diện ở đây, một thứ xấu xa độc ác...” Elena lặng đi, cô nhìn qua ban công xuống gian trong nhà thờ, nơi cô đã thấy Bonnie nằm lúc này. “Một thứ xấu xa...” Elena khẽ lặp lại. Một cơn gió lạnh buốt như đang thổi trong lòng, cô thu mình lại, cảm thấy thật yếu ớt và đơn độc.

“Nếu em đang tìm cái gì đó xấu xa độc ác, thì chẳng cần phải tìm đâu cho xa xôi.” Stefan cất giọng gay gắt.

“Đừng có ngu ngốc hơn mức mày có thể xoay sở nữa.” Damon nói. “Bốn ngày trước ta đã nói là có kẻ nào khác đã giết Elena. Ta cũng nói sẽ tìm ra kẻ đó là ai và xử nó. Giờ ta đi đây.” Anh ta thả tay ra và đứng thẳng dậy. “Mấy người cứ tự nhiên tiếp tục câu chuyện riêng tư đang nói dở dang trước khi bị ta cắt ngang đi.”

“Damon, khoan đã.” Ngay giờ Elena không thể ngăn được cơn rùng mình ớn lạnh tràn qua người khi nghe Damon nói chữ “giết”. Không thể nào mình đã bị giết. Mình vẫn còn ngay đây mà, cô quay cuồng nghĩ, cảm thấy nỗi hoảng loạn lại dâng lên trong lòng. Nhưng giờ đây cô phải gạt nó sang một bên để nói chuyện với Damon.

40. Chương 40

“Dù cho cái thứ này có là gì thì nó cũng rất mạnh.” Elena bảo. “Tôi cảm nhận được điều đó khi nó đuổi theo mình, giống như nó che phủ cả bầu trời ấy. Tôi không nghĩ bất kỳ ai trong chúng ta có thể một mình đương đầu với nó nổi đâu.”

“Thì sao?”

“Thì...” Elena chưa kịp suy nghĩ tường tận đến mức đó. Bây giờ cô hoàn toàn hành động dựa trên bản năng, dựa trên linh tính. Và linh tính mách bảo rằng cô không được để cho Damon đi mất. “Thì... tôi nghĩ rằng chúng ta nên ở bên cạnh nhau. Tôi nghĩ nếu liên kết lại, cả ba sẽ có nhiều cơ hội tìm ra thứ đó và đương đầu với nó hơn là tách nhau ra. Và biết đâu chúng ta có thể ngăn nó lại trước khi nó làm hại - hay là giết - thêm bất kì ai khác nữa.”

“Nói thật với cô em yêu dấu, ta cóc cần quan tâm đến bất kì ai khác cả,” Damon cợt nhả. Rồi anh ta thoáng nở nụ cười lạnh như nước đá. “Mà có phải ý em muốn nói đây là lựa chọn của em? Nhớ không, chúng ta đã thoả thuận là khi nào em tỉnh táo lại, em sẽ có quyền lựa chọn mà.”

Elena trừng mắt nhìn Damon. Dĩ nhiên đây không phải là lựa chọn của cô, nếu ý anh ta muốn nói đến khía cạnh tình cảm. Cô đang đeo nhẫn Stefan tặng kia mà, cô và Stefan thuộc về nhau.

Nhưng rồi Elena chợt nhớ đến một chuyện khác, chỉ thoáng qua thôi: Lúc ngẩng lên nhìn khuôn mặt của Damon trong rừng và cảm thấy - cảm thấy thật phần khích, thật gần bó với anh ta. Như thể anh ta hiểu được ngọn lửa rực cháy trong cô hơn bất kỳ ai. Như thể cùng nhau họ có thể làm mọi điều mình thích, chinh phục thế gian hay huỷ diệt nó, như thể họ hùng mạnh hơn bất kì ai khác đã từng sống trên cõi đời này.

Lúc đó mình đang mất trí, đang bấn loạn, cô tự nhủ với bản thân, nhưng thoáng kí ức đó không chịu biến mất.

Rồi Elena nhớ ra một thứ khác: Cung cách Damon đã cư xử đêm hôm đó, chuyện anh ta đã bảo vệ cô, thậm chí đối xử dịu dàng với cô.

Stefan nhìn Elena, nét mặt đang hung hăng từ từ chuyển thành giận dữ, cay đắng và lo sợ. Một phần trong cô muốn trấn an anh, muốn nhào tới ôm choàng lấy Stefan, bảo anh rằng cô là của anh, luôn luôn là thế và ngoài ra không điều gì khác quan trọng hết. Thị trấn cũng không, Damon cũng không, bất cứ thứ gì cũng không.

Nhưng Elena không làm thế. Bởi vì một phần khác trong cô bảo rằng thị trấn có quan trọng. Và cũng bởi vì một phần khác đó đang hết sức, hết sức bối rối. Bối rối đến mức...

Cô bắt đầu cảm thấy run rẩy từ tận sâu thẳm trong lòng, và nhận ra mình không thể dừng nó lại được. Quá tải cảm xúc, Elena nghĩ bụng, và gục đầu vào tay.

Chương 6

“Cô ấy đã lựa chọn rồi mà. Chính mắt anh đã nhìn thấy khi anh ”xen ngang” giữa hai chúng tôi còn gì. Em đã lựa chọn rồi, phải không Elena?” Stefan nói những lời đó không phải với vẻ tự mãn hay ra lệnh, mà giống như một sự cứng cỏi giả vờ trong tuyệt vọng.

“Em...” Elena ngẩng lên. “Stefan, em yêu anh. Nhưng anh không hiểu sao, nếu buộc em phải chọn lúc này em sẽ phải chọn cách cả ba chúng ta cùng ở bên nhau. Chỉ lúc này thôi. Anh có hiểu không?” Khi nhìn thấy vẻ lạnh lùng trở lại trên khuôn mặt Stefan, cô quay sang Damon. “Anh có hiểu không?”

41. Chương 41

“Ta nghĩ là hiểu.” Anh ta nở nụ cười bí hiểm và chiếm hữu. “Ta đã bảo Stefan ngay từ đầu rằng, nó thật là ích kỷ khi không chịu chia sẻ cô em với ta. Anh em thì phải biết nhường cơm sẻ áo chứ.”

“Ý tôi không phải như thế.”

“Thật sao?” Damon lại mỉm cười.

“Không,” Stefan kêu lên. “Chính anh mới không hiểu, và anh không biết sao em có thể đề nghị anh hợp tác với anh ta được. Anh ta là kẻ xấu xa. Anh ta giết chóc chỉ để cho vui, anh ta là kẻ tàn tạt lương tâm. Chính miệng Damon nói đâu có quan tâm gì đến Fell’s Church. Anh ta là một thứ quái vật...”

“Hiện giờ anh ấy đang tỏ ra hợp tác hơn anh đấy.” Elena bảo. Cô vươn tay nắm lấy tay Stefan, tìm cách thuyết phục cho anh hiểu. “Stefan, em cần anh. Và cả hai ta đều cần anh ấy. Anh không ráng chấp nhận

điều đó được hay sao?” Khi anh không trả lời cô nói thêm, “Stefan, bộ anh thực sự muốn hai anh em xem nhau như tử thù mãi mãi ư?”

“Bộ em thực sự nghĩ anh ta muốn là cái gì khác sao?”

Elena cúi xuống dăm dăm nhìn hai bàn tay họ đang nắm lấy nhau, chỗ phẳng, chỗ lồi lõm. Cô im lặng cả phút không trả lời, rồi lên tiếng rất khẽ.

“Anh ấy đã ngăn không cho em giết anh đấy thôi.”

Cô cảm nhận được lửa giận trong Stefan bùng lên, rồi từ từ nguôi đi. Về gì đó giống như cam chịu thúc thủ từ từ xâm chiếm lấy anh, Stefan cúi đầu.

“Đúng là như thế thật.” Stefan nói. “Vả lại, anh là ai mà dám bảo anh ấy xấu xa? Có cái gì Damon làm mà chính bản thân anh chưa làm đâu?”

“Vậy anh có đồng ý không?” Elena ngập ngừng hỏi. “Stefan, nói em nghe điều anh nghĩ đi.”

“Hiện giờ anh chỉ nghĩ là lúc nào em cũng làm cho được điều em muốn. Lúc nào cũng vậy, phải không Elena?”

Elena nhìn vào mắt Stefan, cô để ý thấy đồng tử mắt giãn rộng đến nỗi chỉ còn một vòng tròn mỏng manh màu xanh lục bên rìa con ngươi mà thôi. Trong đôi mắt chẳng còn giận dữ, chỉ có mệt mỏi và cay đắng.

Nhưng đâu phải em làm điều này chỉ vì mình đâu, cô nghĩ thầm, gạt đi sự ngờ vực đối với chính bản thân vừa chực trào lên. Em sẽ chứng minh cho anh thấy điều đó, Stefan à. Đây là lần đầu tiên em làm gì đó không phải vì lợi ích của mình.

“Vậy anh có đồng ý không?” Elena khẽ hỏi.

“Được. Anh... đồng ý.”

“Ta cũng đồng ý.” Damon nói tiếp, chìa tay ra với điệu bộ rất màu mè. Anh ta nắm lấy tay Elena trước khi cô kịp nói gì. “Thực ra, có vẻ như tất cả chúng ta đều đang đồng lòng nhất trí đến phát điên đây.”

Đừng có như thế chứ, Elena nghĩ bụng, nhưng lúc này đây khi đang đứng trong ánh hoàng hôn lạnh lẽo nơi gác lưng của dàn đồng ca, cô cảm thấy điều Damon nói hoàn toàn đúng, rằng cả ba thực sự nối kết với nhau, hoà hợp, và hùng mạnh.

Rồi Stefan rút tay ra. Trong những giây phút im lặng tiếp theo sau, Elena có thể nghe thấy tiếng động từ bên ngoài và bên trong nhà thờ - phía bên dưới. Vẫn còn tiếng khóc và thỉnh thoảng có tiếng la hét, nhưng nhìn chung thì sự khẩn cấp đã không còn. Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thấy người ta phải tìm đường băng qua bãi xe ướt át bằng cách len lỏi giữa những nhóm nhỏ người đang túm tụm bên cạnh các nạn nhân bị thương. Bác sĩ Feinberg di chuyển từ nhóm này sang nhóm khác, rõ ràng là đang phân phát những lời khuyên bảo về mặt y khoa. Những nạn nhân trông như người vừa sống sót sau cơn bão hay động đất vậy.

42. Chương 42

“Chẳng có ai giống như vẻ bề ngoài của họ cả.” Elena nói.

“Cái gì cơ?”

“Đó là điều Bonnie nói trong tang lễ. Cậu ấy lại lên cơn ấy mà. Em nghĩ điều đó có thể có ý nghĩa quan trọng.”

Cô ráng tìm cách sắp xếp những suy nghĩ của mình cho trật tự. “Em nghĩ trong thị trấn này có những người mà ta phải dè chừng. Như Alaric Saltzman chẳng hạn.” Elena nói vắn tắt cho hai người kia nghe những gì cô đã lén nghe được hồi sáng ở nhà thầy Alaric. “Thầy ấy là người không giống như vẻ bề ngoài, nhưng em không biết chính xác là như thế nào. Em nghĩ chúng ta cần theo dõi thầy. Và bởi vì rõ ràng là em không thể xuất hiện ở nơi công cộng, hai anh sẽ phải đảm trách chuyện đó. Nhưng không được để cho thầy ấy nghi ngờ là hai anh biết...” Elena ngưng bật khi Damon chột gờ bàn tay lên.

Dưới chân cầu thang có ai đó đang gọi: “Stefan? Cháu có trên đó không?” Rồi người đó quay sang nói với một người khác, “Sao tôi thấy cậu ta chạy lên đó mà.”

Nghe giọng giọng của bác Carson. “Đi đi” Elena rít lên gần như không nghe được với Stefan. “Anh phải ráng tỏ ra bình thường hết mức có thể để được tiếp tục ở lại Fell’s Church. Em không sao đâu.”

“Nhưng em sẽ đi đâu mới được?”

“Tôi nhà Meredith. Em sẽ giải thích sau. Anh đi đi.”

Stefan do dự, rồi chạy xuống cầu thang, nói lớn, “Cháu xuống đây.” Chợt anh ngoái lại. “Anh không để em lại với anh ta đâu.” Anh tuyên bố thẳng thừng.

Elena bức xúc giơ hai tay lên trời. “Vậy thì cả hai anh đi đi. Hai người vừa mới đồng ý là sẽ hợp tác với nhau, giờ định nuốt lời sao?” Cô nói thêm khi thấy Damon có vẻ như không chịu nhượng bộ.

Anh ta lại nhún vai. “Thôi được. Chỉ có điều là... cô có đói không?”

“Tôi - không.” Bụng đói cồn cào, Elena nhận ra anh ta vừa hỏi gì. “Không, không đói chút nào.”

“Vậy thì tốt. Nhưng rồi cô sẽ đói thôi. Nhớ lấy điều đó.” Damon lách qua người Stefan chạy xuống cầu thang, lãnh đủ một cái nhìn hằn học. Nhưng Elena nghe thấy giọng Stefan vang lên trong óc khi cả hai người họ đã đi mất.

Anh sẽ đến đón em sau. Ráng đợi anh.

Cô ước gì mình cũng có thể đáp lại bằng suy nghĩ, nhưng chợt để ý thấy một chuyện. Giọng nói bằng tư tưởng của Stefan yếu hơn nhiều so với lúc anh đánh nhau với Damon bốn ngày trước. Nghĩ lại thì, trước ngày Lễ Những Người Sáng Lập anh có bao giờ nói chuyện bằng tư tưởng được đâu. Lúc tỉnh dậy ven bờ sông, đầu óc Elena quá lộn xộn nên chẳng hề nhận ra điều đó, nhưng giờ thì cô thấy thắc mắc. Chuyện gì đã xảy ra khiến cho Stefan mạnh như vậy? Và tại sao giờ đây sức lực của anh lại giảm đi?

43. Chương 43

Elena có thời gian để ngẫm nghĩ chuyện đó trong lúc ngồi trên căn gác trống không, ở dưới thiên hạ đã lục rục rời khỏi nhà thờ, và bên ngoài bầu trời vốn u ám càng lúc càng tối hơn. Cô nghĩ về Stefan, về Damon, và tự hỏi không biết mình chọn cách có đúng hay không. Cô đã thề không để hai người họ đánh nhau vì mình, nhưng lời thề đó đã bị phá vỡ. Elena có điên rồ không khi cố tìm cách bắt họ chung sống trong thoải hiệp, dù chỉ là một thỏa hiệp tạm thời?

Khi ngoài trời đã đen kịt, cô lần mò bước xuống cầu thang. Nhà thờ chẳng còn ai. Elena đã không tính đến chuyện ra khỏi đây bằng cách nào, cũng may cánh cửa hông chỉ bị chốt ở phía trong. Cô mừng hóm lần vào trong màn đêm.

Elena chưa bao giờ nhận ra rằng ở bên ngoài vào ban đêm dễ chịu như thế nào. Ở trong nhà khiến cô ngột ngạt, còn ánh sáng bên ngoài thì làm đau mắt cô. Như thế là tốt nhất, tự do, thoải mái - và không bị ai trông thấy. Những giác quan của Elena vui mừng đón chịu thế giới sống động chung quanh. Trong bầu không khí yên bình như thế này, những mùi hương lưu lại rất lâu và cô có thể đánh hơi thấy vô số sinh vật sống về đêm. Một con cáo đang lục lợi kiếm thức ăn thừa trong thùng rác nhà ai đó. Lũ chuột nâu nhai rau rầu trong bụi rậm. Bướm đêm dùng mũi mồi gọi lẫn nhau.

Elena dễ dàng tìm đến nhà Meredith mà không bị ai nhìn thấy. Mọi người dường như ở yên trong nhà cả. Nhưng khi đã đến đó rồi, cô chỉ biết đứng đó hậm hực nhìn lên ngôi nhà kiểu trang trại với hàng hiên được che chắn. Elena không thể cứ thế mà xông đến cửa trước bấm chuông được. Meredith có thực sự nghĩ rằng cô sẽ đến hay không? Nếu có thì liệu cô bạn có đứng chờ sẵn bên ngoài?

Trong trường hợp Meredith không biết Elena sẽ đến, hẳn cô sẽ rất sốc. Elena thầm nghĩ, đưa mắt ước lượng khoảng cách lên nóc hàng hiên. Cửa sổ phòng Meredith ở ngay trên đó, chỗ khúc quanh. Sẽ phải rướn người ra một chút, nhưng Elena nghĩ cô có thể làm được.

Leo lên nóc hiên thì dễ, ngón tay ngón chân trần của cô tìm thấy kẽ hở giữa những viên gạch để đu lên. Nhưng nhào người qua khúc quanh để nhìn vào cửa sổ phòng Meredith thì phải cố gắng nhiều. Elena chớp chớp mắt vì ánh sáng tràn ngập hắt ra ngoài.

Meredith đang ngồi ở mép giường, chống cùi chỏ lên đầu gối nhìn chăm chăm vào khoảng không. Chốc chốc cô lại luồn tay vào mái tóc đen. Một chiếc đồng hồ trên bàn chỉ 6:43.

Elena dùng móng tay gõ lên mặt kính cửa sổ.

Meredith giật bản mình nhìn về phía cửa ra vào. Cô bạn đứng dậy co người thủ thế, một tay túm chặt chiếc gối định ném. Khi cửa không mở ra, cô ngạp ngừng tiến một, hai bước về phía đó, vẫn lom khom trong thế phòng thủ. “Ai đó?” Meredith hỏi.

Elena lại gõ lên mặt kính.

Meredith quay ngoắt về phía cửa sổ, hơi thở dồn dập.

“Cho mình vào với,” Elena nói. Cô không biết Meredith có nghe thấy tiếng mình hay không, nên nhép miệng rất chậm và rành rọt. “Mở cửa sổ ra.”

44. Chương 44

Meredith thở hỗn hển, đưa mắt nhìn quanh phòng như mong có ai đó đến giúp mình. Khi chẳng có ai hết, cô bạn tiến về phía cửa làm như thể Elena là thú dữ vậy. Nhưng cô không mở cửa ra.

“Cho mình vào với,” Elena lập lại. Rồi cô sốt ruột nói thêm, “Nếu cậu không muốn mình đến thì cậu hẹn mình làm gì?”

Elena nhìn thấy sự thay đổi khi Meredith thả lỏng vai ra. Lóng ngóng một cách khác thường, cô bạn chậm chậm mở cửa sổ và bước lùi lại.

“Giờ thì hãy mời mình vào trong đi. Không thì mình không vào được đâu.”

“Vào...” Giọng Meredith tắt giữa chừng và cô phải nói lại. “Vào đi!” Khi Elena đã lấy đà leo qua ngưỡng cửa và đang nhún nhảy co duỗi mấy ngón tay bị chuột rút, Meredith nói thêm, gần như choáng váng. “Chắc chắn là cậu rồi. Chẳng có ai khác ra lệnh theo cái kiểu đó cả?”

“Là mình đây.” Elena đáp. Cô ngừng xoa bóp tay và nhìn vào mắt bạn. “Thật sự là mình đây mà, Meredith.”

Meredith gật đầu và nuốt nước bọt. Ngay lúc đó Elena ước gì cô bạn sẽ ôm chầm lấy mình. Nhưng Meredith không phải kiểu thích ôm ấp, và lúc này cô đang từ từ lùi lại ngồi xuống giường.

“Cậu ngồi đi.” Meredith nói bằng giọng cố tỏ ra bình thản. Elena kéo chiếc ghế bàn học ra và vô tình ngồi đúng tư thế lúc này của Meredith, cùi chỏ chống lên gối, mặt cúi gằm. Rồi cô ngẩng lên. “Sao cậu biết thế?”

“Mình...” Meredith nhìn cô không chớp mắt một lúc, rồi rùng mình. “Ừ thì, chẳng ai tìm thấy xác cậu, tất nhiên. Chuyện đó rất lạ. Rồi mấy vụ tấn công nhằm vào Vickie, thầy Tanner - rồi Stefan và mấy chuyện lật vật liên quan đến cậu ta mà mình đã xâu chuỗi lại được - nhưng mình đã không biết. Không biết chắc. Cho tới lúc này.” Meredith kết luận gần như thì thầm.

“Cậu đoán trúng phóc.” Elena đáp. Cô đang cố tỏ ra bình thường, nhưng cái tình cảnh này có gì gọi là bình thường được chứ? Meredith đang xử sự cứ như không dám nhìn thẳng vào mặt Elena. Chuyện này khiến cho cô thấy mình đơn độc hơn bao giờ hết.

Có tiếng chuông cửa dưới nhà. Elena nghe thấy nhưng Meredith thì rõ ràng là không. “Ai tới vậy?” cô hỏi. “Có ai đó đứng trước cửa nhà kia.”

“Mình có bảo Bonnie đến vào khoảng 7 giờ, nếu mẹ cậu ấy cho phép. Chắc là cậu ấy đấy. Mình đi xem sao.” Meredith tỏ vẻ hăm hở được rời khỏi đó đến mức bất lịch sự.

“Khoan đã. Cậu ấy có biết không?”

“Không... À, ý cậu là mình nên thông báo tin này cho Bonnie một cách nhẹ nhàng thôi chứ gì.” Meredith lại ngập ngừng nhìn quanh phòng, thế là Elena tắt phụt ngọn đèn đọc sách kế bên giường ngủ.

“Tắt hết đèn đóm trong phòng đi. Đằng nào thì ánh sáng cũng khiến mình chói mắt mà.” Cô khẽ bảo. Khi Meredith làm theo, phòng ngủ trở nên mờ ảo đủ để cho Elena giấu mình trong bóng tối.

Cô đứng trong góc, tay ôm lấy cùi chỏ chờ Meredith quay lại dắt theo Bonnie. Có lẽ lời Meredith và Bonnie vào chuyện này không phải là ý kiến hay. Nếu một người kiên cường như Meredith còn không kham nổi tình cảnh này thì Bonnie sẽ làm sao đây?

45. Chương 45

Meredith báo trước sự trở lại của mình bằng cách cứ thì thào lặp đi lặp lại câu “Đừng hét lên nhé, đừng có mà hét lên đấy.” khi xô Bonnie qua ngưỡng cửa.

“Cậu bị sao thế hả? Cậu đang làm cái gì đấy?” Bonnie thở hổn hển đáp lại. “Buông mình ra. Cậu có biết mình đã phải làm những gì để xin mẹ mình được ra khỏi nhà vào tối này hay không? Mẹ muốn mình đến bệnh viện ở Roanoke đấy.”

Meredith đưa chân sập cửa phòng lại. “Được rồi.” cô bảo Bonnie. “Giờ thì cậu sắp sửa nhìn thấy một thứ sẽ khiến cho cậu... uhm, nói chung là sẽ bị sốc. Nhưng cậu không được la lên, có hiểu không? Mình sẽ buông cậu ra nếu như cậu chịu hứa.”

“Tối quá chả nhìn thấy gì hết, mà cậu đang làm mình sợ đấy. Cậu làm sao thế hả Meredith? Thôi được rồi, mình hứa, nhưng cậu đang muốn nói cái...”

“Elena.” Meredith kêu lên. Elena cho rằng đó là một lời mời gọi nên bước ra.

Phản ứng của Bonnie không giống như cô tưởng tượng. Cô bạn nhú mày, chồm tới trước nhìn chăm chăm vào bóng tối mờ ảo. Khi nhìn thấy hình dáng của Elena, cô kêu lên. Nhưng sau đó, khi chăm chú quan sát khuôn mặt Elena, Bonnie chấp hai tay vào nhau ré lên vì vui sướng.

“Mình biết mà! Mình biết là họ đã nhảm rồi mà! Thấy chưa, Meredith - vậy mà cậu với Stefan cứ làm như biết rõ ba cái vụ chết đuối này lắm ấy kia. Nhưng mình biết ngay là các cậu nhảm rồi mà! Ôi, Elena, mình nhớ cậu biết bao nhiêu! Mọi người chắc chắn sẽ rất...”

“Yên lặng đi, Bonnie! Yên lặng!” Meredith hấp tấp nói. “Mình đã nói cậu không được la lên mà. Nghe đây đồ ngốc, bộ cậu nghĩ nếu thực sự Elena không sao thì cậu ấy sẽ xuất hiện ở đây lúc đêm hôm khuya khoắt mà không cho ai biết hả?”

“Nhưng cậu ấy không sao mà, nhìn mà xem, Elena đang đứng ngay đây chứ còn gì. Là cậu mà, phải không Elena?” Bonnie định nhào về phía Elena, nhưng Meredith đã tóm cổ nàng lại.

“Ừ, đúng là mình đây.” Elena có cảm giác kì cục như thể đang lạc vào một vở hài kịch không thực, có thể là một vở do Kafka viết, chỉ mỗi chuyện là cô không biết lời thoại của mình. Cô không biết phải nói gì với Bonnie, cô bạn lúc này đang sững phát điên lên.

“Là mình, nhưng mà... Mình không hẳn là bình thường.” Elena lúng búng, cô ngồi lại xuống ghế. Meredith huých Bonnie bảo ngồi xuống giường.

”Hai cậu làm gì mà cứ úp úp mở mở thế? Elena đang ở đây, nhưng cậu ấy là không ổn.

Thế nghĩ là sao?”

Elena không biết nên khóc hay nên cười. “Nghe này, Bonnie... ôi, mình chẳng biết phải nói sao đây nữa. Bonnie, bà ngoại thầy bói của cậu có bao giờ kể cho cậu nghe về ma cà rồng chưa?”

Im lặng giáng xuống như một lưỡi búa nặng nề. Thời gian cứ tích tắc trôi qua, Bonnie trợn mắt còn to hơn nữa rồi liếc sang Meredith. Thêm vài phút không ai nói với ai tiếng nào, rồi Bonnie khẽ dịch về phía cửa ra vào. “Uhm, các cậu này,” cô nàng lí nhí. “Chuyện này càng lúc càng trở nên kì cục rồi đấy. Ý mình là rất, rất, rất, rất...”

46. Chương 46

Elena sục sạo trong trí óc tìm giải pháp. “Cậu có thể xem thử răng mình này,” cô bảo, vạch môi trên ra, đưa ngón tay vào gõ gõ một chiếc răng nanh. Cô có thể cảm nhận được chiếc răng dài ra mà thu ngắn lại theo phản xạ, như những chiếc móng vuốt mèo lười nhác. Meredith lại gần xem rồi vội vàng nhìn đi chỗ khác. “Mình hiểu vấn đề rồi,” cô bạn nói, nhưng giọng chẳng còn chút kiêu hãnh ngấm ngấm nào đối với sự nhay bén của mình như mọi khi. “Bonnie, xem này.” Meredith gọi.

Tất cả mọi vui sướng hứng khởi đã bốc hơi khỏi người Bonnie. Cô nàng trông như muốn bệnh đến nơi. “Thôi. Mình không muốn xem đâu.”

“Cậu phải xem. Cậu phải tin chuyện này, không thì bọn mình chẳng đi đến đâu được cả.” Meredith túm lấy Bonnie lúc này đang gồng cứng người không chịu đi. “Mở mắt ra, đồ ngốc. Cậu thích ba cái thứ siêu nhiên này lắm cơ mà.”

“Mình đổi ý rồi.” Bonnie gần như nấc lên. Giọng cô thực sự kích động. “Để mình yên, Meredith, mình không muốn xem mà,” cô bạn giằng ra.

“Chẳng ai bắt cậu xem đâu.” Elena sưng sở thì thầm. Thất vọng dâng lên trong lòng, mắt cô ngân ngấn nước. “Đây chẳng phải ý kiến hay chút nào, Meredith à. Mình sẽ đi vậy.”

“Đừng. Ồi, đừng đi mà.” Bonnie quay ngoắt lại cũng nhanh như lúc quay đi, cô nàng lao vào vòng tay Elena. “Mình xin lỗi cậu, Elena; mình xin lỗi. Mình không quan tâm cậu là thứ gì, cậu quay lại là mình mừng rồi. Không có cậu mọi chuyện thật kinh khủng quá.” Cô nức nở.

Những giọt nước mắt Elena đã giữ kín trong lòng lúc còn bên cạnh Stefan vỡ oà. Cô ôm lấy Bonnie bật khóc, cảm thấy vòng tay Meredith choàng qua cả hai người bạn họ. Cả ba đều khóc, Meredith lặng lẽ, Bonnie ồn ào, còn bản thân Elena thì rung người lên bần bật. Cô thấy giống như mình đang khóc cho tất cả những gì đã xảy ra với bản thân, cho tất cả những gì mình đã mất, tất cả những nỗi đau đớn, cô đơn và sợ hãi trong lòng.

Sau cùng, họ mới ngồi bệt xuống sàn, đầu gối sát cạnh nhau, y như hồi còn nhỏ qua nhà nhau ngủ và lên kế hoạch cho những âm mưu bí mật vậy.

“Cậu thật can đảm.” Bonnie sụt sịt bảo Elena. “Mình chả hiểu sao cậu có thể can đảm như vậy.”

“Cậu đau có biết bên trong mình đang cảm thấy như thế nào. Mình chẳng can đảm gì đâu. Nhưng mình vẫn phải đương đầu với hoàn cảnh thôi, bởi vì biết làm gì khác được bây giờ.”

“Tay cậu đâu có lạnh.” Meredith siết lấy những ngón tay Elena. “Hơi mát mát thôi. Mình tưởng phải lạnh hơn cơ chứ.”

“Tay Stefan cũng đâu có lạnh.” Elena bảo, cô đang định nói tiếp thì chợt Bonnie ré lên.

“Stefan hả?”

Meredith và Elena quay sang nhìn cô.

“Suy nghĩ một chút đi, Bonnie. Đầu phải tự nhiên người ta trở thành ma cà rồng được. Phải có người biến đổi mình chứ.”

“Nhưng ý cậu là Stefan...? Cậu muốn nói cậu ấy là...?” Bonnie nghẹn giọng.

“Mình nghĩ là,” Meredith bảo, “có lẽ đã đến lúc cậu kể cho bọn mình nghe mọi chuyện rồi đó, Elena. Như những chi tiết rầu rĩ mà cậu đã bỏ qua cái lần trước bọn mình bảo cậu kể lại mọi chuyện ấy.”

47. Chương 47

Elena gật đầu. “Cậu nói đúng. Rất khó giải thích, nhưng mình sẽ cố gắng.” Cô hít một hơi thật sâu. “Bonnie, cậu có nhớ cái ngày đầu năm học không? Đó là lần đầu tiên mình nghe cậu dự đoán tương lai. Cậu xem chỉ tay mình rồi bảo rằng mình sẽ gặp một anh chàng da ngăm, một người xa lạ. Rằng anh ta không

cao nhưng đã từng có thời rất cao. Thế đấy” - cô đưa mắt nhìn Bonnie rồi nhìn Meredith - “Stefan bây giờ không cao lắm. Nhưng anh ấy đã từng cao... so với những người khác sống ở thế kỷ mười lăm.”

Meredith gật đầu, nhưng Bonnie kêu lên một tiếng yếu ớt và ngã ngửa ra sau, vẻ mặt choáng váng. “Ý cậu là...”

“Ý mình là anh ấy sống ở nước Ý thời Phục Hưng, và chiều cao trung bình của người thời đó thấp hơn. Cho nên so với họ thì Stefan nhìn cao hơn. Và, khoan, trước khi câu lẩn ra xỉu, còn có chuyện này cậu cũng nên biết. Damon là anh trai của Stefan.”

Meredith lại gật đầu. “Mình cũng đoán đoán như vậy. Nhưng vậy thì tại sao Damon lại cứ nói mình là sinh viên đại học?”

“Hai người đó không được hoà thuận với nhau lắm. Từ lâu rồi, Stefan thậm chí còn không biết Damon có mặt ở Fell’s Church nữa kia.” Elena ngập ngừng. Cô đang sắp kể đến quá khứ riêng tư của Stefan, mà trước giờ cô vẫn luôn cho rằng đó là bí mật chỉ mình anh mới có quyền nói ra. Nhưng Meredith nói đúng; đã đến lúc công khai mọi thứ. “Nghe đây, chuyện là thế này.” Elena nói. “Thời Phục Hưng, cả Stefan và Damon đều cùng yêu một cô gái. Cô này người Đức, tên là Katherine. Lí do hồi đầu năm học Stefan tránh né mình là vì mình khiến anh ấy nhớ đến cô ta; Katherine cũng có mắt xanh và tóc vàng mà. À, và đây là nhẫn của cô ấy.” Elena buông tay Meredith ra và chìa cho họ xem chiếc nhẫn vàng chạm khắc tinh xảo nạm một viên ngọc lam duy nhất.

“Vấn đề nằm ở chỗ Katherine là ma cà rồng. Một gã tên là Klaus đã biến cô ấy thành như thế hồi Katherine còn sống dưới quê bên Đức, để cứu cô ấy thoát chết vì bệnh hiểm nghèo. Stefan và Damon đều biết chuyện này, nhưng họ không quan tâm. Họ bảo cô ấy hãy chọn ra một người mà mình muốn lấy làm chồng.” Elena ngừng lại khẽ nhếch mép cười, nghĩ rằng thầy Tanner nói đúng thật, lịch sử quả nhiên lặp lại. Cô chỉ mong chuyện của mình sẽ không kết thúc giống như Katherine. “Nhưng cô ta lại chọn cả hai. Katherine trao đổi máu với cả hai, rồi nói rằng ba người họ có thể trở thành bạn đồng hành mãi mãi.”

“Nghe quái quái.” Bonnie lẩm bẩm.

“Nghe ngu ngốc thì có.” Meredith nói.

“Cậu hiểu vấn đề rồi đấy.” Elena bảo. “Katherine dễ thương nhưng không được thông minh cho lắm. Stefan với Damon vốn đã không ưa nhau sẵn rồi. Họ nói là cô ấy phải chọn, rằng họ sẽ không đời nào chịu chia sẻ cô ấy với nhau đâu. Thế là Katherine khóc lóc chạy đi. Ngày hôm sau - hôm sau họ tìm ra xác cô ấy, chính xác hơn là những gì còn lại của cái xác. Hiểu không, ma cà rồng phải cần một thứ bùa như chiếc nhẫn này mới tiếp xúc được với ánh sáng mặt trời mà không chết. Katherine bước ra ngoài sáng và tháo nhẫn của mình ra. Cô ấy nghĩ rằng, nếu cô ấy không còn tồn tại nữa. Damon và Stefan sẽ làm hoà lại với nhau.”

48. Chương 48

“Ôi Chúa ơi, thật là lãng m...”

“Không, không hề.” Elena ngắt lời Bonnie một cách thô bạo. “Không hề lãng mạn chút nào hết. Stefan đã phải sống với mặc cảm tội lỗi từ lúc đó đến nay, và mình nghĩ Damon cũng thế, mặc dù còn lâu anh ta mới chịu thừa nhận. Hậu quả tức thời là hai người đó rút kiếm ra giết nhau. Đúng thế, giết chết nhau. Đó là lí do họ trở thành ma cà rồng như bây giờ, đó là lí do họ căm thù nhau như thế. Và đó cũng là lí do mình sắp phát điên lên vì nghĩ cách khiến cho hai người hợp tác với nhau đây.”

Chương 7

“Hợp tác với nhau làm gì cơ!” Meredith hỏi.

“Mình sẽ giải thích sau. Nhưng trước tiên mình muốn biết thị trấn ra sao sau khi mình – không còn ở đây,”

“Ừ thì hoảng loạn là chính,” Meredith bảo, nhướn một bên lông mày, “Di Judith của cậu tinh thần khá là tệ. Cô ấy bị ảo giác là đã trông thấy cậu – có điều đó chắc không phải là ảo giác đâu, đúng không? Đã vậy cô ấy với chú Robert hình như chia tay rồi nữa”

“Mình biết rồi.” Elena gay gắt. “Nói tiếp đi”

“Mọi người trong trường đều buồn và sốc. Mình muốn nói chuyện với Stefan, đặc biệt là khi mình bắt đầu nghi ngờ rằng cậu chưa chết, nhưng cậu ấy không đi học. Matt thì có đi, nhưng cậu ấy bị làm sao ấy. Nhìn cậu ta y như xác chết biết đi, còn không chịu nói chuyện với ai hết. Mình muốn giải thích cho Matt nghe là có khả năng cậu chưa vĩnh viễn ra đi đâu, mình nghĩ nói vậy có khi cậu ấy lại vui lên. Nhưng Matt chẳng thèm nghe mình lấy nữa lời.”

“Ôi, Chúa ơi – Matt.” Có điều gì đó rất tồi tệ nhói lên trong tâm trí Elena, một ký ức quá đáng sợ khiến cô không dám gọi lại. Cô không thể chịu đựng thêm bất cứ điều gì vào lúc này, không thể, Elena nghĩ bụng, và tổng ngược cái ký ức đó trở lại.

Meredith vẫn tiếp tục nói. “Tuy nhiên rõ ràng là nhiều người khác cũng nghi ngờ về ‘cái chết’ của cậu. Cho nên mình mới nói như thế trong tang lễ. Mình sợ nếu nói ra ngày giờ nơi chốn chính xác thì cái lão Alaric Saltzman đó sẽ phục kích cậu trước cửa nhà mất. Lão ta hỏi han đủ thứ, và cũng may Bonnie không biết gì để mà ba hoa cả.”

“Đừng nói thế chứ,” Bonnie phản đối, “Thầy Alaric chỉ tò mò, vậy thôi, với lại thầy muốn giúp bọn mình vượt qua khủng hoảng như vẫn làm trước đây ấy. Thầy là người cung Bảo Bình...”

“Thầy ấy là do thám,” Elena nói, “Và có khi còn hơn thế nữa. Nhưng chúng ta sẽ nói chuyện đó sau. Tyler Smallwood thì sao? Mình không thấy tên đó ở tang lễ.”

Meredith tỏ vẻ lúng túng, “Ý cậu là cậu không biết gì hết sao?”

“Mình không hề biết bất cứ chuyện gì hết; mình ngủ rờn rã suốt bốn ngày trời trên gác xép mà.”

“Ừ...” Meredith ngập ngừng, “Tyler mới vừa xuất viện. Cùng lúc với Dick Carter và bốn tên mặt rô đi cùng hôm Lễ Những Người Sáng Lập. Tụi nó bị tấn công chiều hôm đó trong chái nhà tôn và mất khá nhiều máu.”

49. Chương 49

“Ôi.” Điều bí ẩn về lý do Quyền năng của Stefan tối hôm đó lại mạnh như vậy đã được giải đáp. Cả việc tại sao từ lúc đó đến giờ nó lại giảm đi nữa. “Meredith, Stefan có bị tình nghi không?”

“Thì bố của Stefan cũng cố gắng làm cho cậu ấy trở thành nghi phạm, nhưng cảnh sát thấy thời gian không khớp. Họ ước chừng được khoảng thời gian Tyler bị tấn công, bởi vì nó có hẹn gặp ông Smallwood nhưng lại không tới. Còn mình và Bonnie có thể làm chứng ngoại phạm cho Stefan vào lúc đó, bởi vì bọn mình vừa mới bỏ cậu ta lại với thi thể của cậu chỗ bờ sông. Cho nên không cách chi cậu ấy có thể quay trở lại chái nhà tôn để tấn công Tyler được, ít ra là không có người bình thường nào có thể làm được cả. Mà cho tới lúc này thì cảnh sát chưa nghĩ đến bất cứ thể lực siêu nhiên nào hết.”

“Mình hiểu rồi,” ít nhất Elena còn cảm thấy nhẹ nhõm được ở khoản đó.

“Tyler và mấy thằng kia không xác định được nỗi danh tính kẻ tấn công mình, bởi vì tụi nó không hề nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra buổi chiều hôm đó” Meredith chêm thêm.

“Caroline cũng không nốt.”

“Caroline có ở đó à?”

“Ừ, nhưng nó không bị cắn. Chỉ sốc thôi. Mặc cho những gì nó đã làm, mình gần như thấy tội nghiệp nó.” Meredith nhún vai nói thêm. “Mấy ngày nay nhìn nó thê thảm lắm.”

“Còn mình thì nghĩ sẽ chẳng còn ai nghi ngờ Stefan sau chuyện xảy ra với mấy con chó ở nhà thờ hôm nay đâu.” Bonnie nói tiếp. “Bố mình bảo một con chó to có thể đã đập phá cửa sổ xông vào chái nhà tôn, mà mấy vết thương trên cổ Tyler nhìn cũng giống vết thương do loài vật gây ra lắm. Mình nghĩ rất nhiều người nghĩ một con chó hay một bầy chó đã làm chuyện đó.”

“Đó là một lời giải thích rất thuận tiện,” Meredith nói khô khốc. “Tức là họ sẽ không phải nghĩ ngợi thêm gì về chuyện đó nữa.”

“Nhưng thật là vớ vẩn,” Elena bảo “Chó bình thường đâu có xử sự kiêu đó. Bộ thiên hạ không thắc mắc vì sao chó của họ tự nhiên nổi điên lên tấn công chủ à?”

“Rất nhiều người chỉ tổng chúng đi thôi. À, mình còn nghe ai đó nói tới chuyện xét nghiệm bệnh dại bắt buộc nữa.” Meredith nói. “Nhưng đó đâu chỉ đơn thuần là bệnh dại, đúng không Elena?”

“Ừ, mình không nghĩ thế. Damon và Stefan cũng không. Đó là chuyện mình đến để bàn với cậu.” “Elena cố gắng giải thích rõ ràng hết mức có thể những gì mình nghĩ về một Quyền năng khác ở Fell’s Church. Cô kể về thế lực đã đuổi theo ép mình văng ra khỏi cầu, về cảm giác đối với bầy chó, và về mọi thứ đã bàn bạc với Damon và Stefan. Cuối cùng Elena kết luận, “Chính Bonnie hôm nay trong nhà thờ cũng nói mà: ‘Thứ gì đó xấu xa’. Mình nghĩ đó là bản chất của thế lực đang có mặt ở Fell’s Church, một thứ không ai biết đến, hoàn toàn tà ác. Mình cho là chính cậu cũng không biết cậu đã nói về cái gì đâu, đúng không Bonnie.”

Nhưng Bonnie lại đang nghĩ đến chuyện khác. “Vậy thì chưa chắc Damon đã làm tất cả những chuyện tồi tệ như cậu nói,” cô đánh đá. “Ví dụ như giết chết Yangtze, làm Vickie bị thương và giết chết thầy Tanner, đủ thứ. Mình đã nói rồi, không thể nào có chuyện một người đẹp trai ngồi ngồi như thế lại là một tên sát nhân loạn trí được.”

50. Chương 50

“Mình thì nghĩ là,” Meredith lên tiếng, đưa mắt nhìn sang Elena, “cậu nên quên cái ý nghĩ biến Damon thành người tình trong mộng đi.”

“Đúng thế,” Elena nhấn mạnh “Anh ta có giết thầy Tanner, Bonnie à. Và cũng có khả năng là thủ phạm mấy vụ kia luôn; mình sẽ hỏi Damon chuyện đó. Bản thân mình đối phó với anh ta cũng đủ mệt lắm rồi đây. Cậu không nên dây dưa với Damon đâu Bonnie, tin mình đi.”

“Mình không được phép lại gần Damon, mình không được phép lại gần thầy Alaric... Có anh chàng nào trên đời mà mình được phép lại gần không đây? Trong khi đó Elena lại có được tất cả bọn họ chứ. Không công bằng gì cả.”

“Cuộc sống vốn dĩ không công bằng mà,” Meredith không hề nể nang gì. “Nhưng nghe này Elena, ngay cả khi cái Quyền năng khác này là có thật, thì cậu nghĩ nó là sức mạnh gì? Trông nó như thế nào?”

“Mình không biết. Thứ gì đó mạnh kinh khiếp – nhưng lại có khả năng tự che giấu để cho bọn mình không dò ra được. Nó có thể mang hình dạng của một người bình thường, là bất cứ ai ở thị trấn Fell’s Church. Giống như Bonnie đã nói trong tang lễ hôm nay ấy: “Không có ai giống như bề ngoài của họ cả.”

Bonnie ủ rũ, “Mình không nhớ đã nói vậy.”

“Cậu có nói mà ‘Không có ai giống như bề ngoài của họ cả’ ” Elena lại trích dẫn từng chữ. “Không có ai” Cô liếc sang chỗ Meredith, nhưng đôi mắt đen bên dưới cặp lông mày cong cong duyên dáng kia rất bình thản và xa xăm.

“Vậy thì, có vẻ như tất cả mọi người đều nằm trong diện tình nghi cả,” Meredith cất giọng hết sức bình tĩnh “Đúng không?”

“Đúng thế,” Elena đáp. “Nhưng tốt nhất là bọn mình nên lấy giấy viết ra liệt kê hết những người quan trọng nhất. Damon và Stefan đã đồng ý điều tra phụ rồi, nếu có thêm các cậu giúp, bọn mình càng có cơ hội tìm ra được nó.” Cô đã lấy lại phong độ của mình, trước giờ Elena vốn giỏi tổ chức, từ kế hoạch chinh phục các chàng trai cho đến các hoạt động gây quỹ. Đây chỉ là một phiên bản nghiêm túc hơn của những kế hoạch A, kế hoạch B hồi xưa mà thôi.

Meredith đưa giấy viết cho Bonnie. Bonnie nhìn nó, rồi hết nhìn Meredith lại nhìn Elena. “Thôi được rồi,” cô bảo, “nhưng ai sẽ bị đưa vào danh sách đây?”

“Bất cứ ai có lí do để bị nghi ngờ là Quyền Năng Khác. Bất cứ ai có khả năng gây ra những chuyện mà chúng ta biết nó đã làm: nhốt Stefan dưới giếng, đuổi theo mình, sai lũ chó tấn công mọi người. Bất cứ ai mà mình để ý thấy có những hành động kì cục.”

“Matt,” Bonnie miệng nói, tay hí hoáy viết. “Và Vickie. Và chú Robert.”

“Bonnie!” Meredith và Elena cùng kêu lên một lúc.

Bonnie ngẩng lên. “Thì Matt dạo này chả xử sự kì cục là gì, Vickie cũng thế, mấy tháng nay rồi. Còn chú Robert thì trước khi tang lễ diễn ra cứ lảng vảng trước cửa nhà thờ mà không chịu vào...”

51. Chương 51

“Ôi trời, Bonnie, thật bó tay với cậu!” Meredith kêu. “Vickie là nạn nhân, không phải nghi phạm, còn nếu Matt mà là thể lực tàn ác thì chắc mình là thằng gù nhà thờ Đức Bà quá. Chú Robert thì...”

“Thôi được, mình gạch đi hết rồi đó,” Bonnie lạnh lùng đáp. “Giờ thì để nghe thử coi ý kiến các cậu thì sao.”

“Khoan đã,” Elena nói, “Chờ chút, Bonnie,” Cô đang nghĩ đến một chuyện, một chuyện đã cắn rứt lương tâm cô kể từ sau khi – “Sau khi diễn ra buổi lễ ở nhà thờ,” Elena bật ra thành tiếng, nhớ lại lúc đó. “Các cậu biết không, mình cũng trông thấy chú Robert bên ngoài nhà thờ nữa, lúc đang nấp trên gác lửng dành cho dàn đồng ca ấy. Ngay trước khi bọn chó tấn công, chú ấy cứ né né đi giống như biết trước chuyện gì sắp xảy ra vậy.”

“Nhưng Elena à...”

“Không, nghe này, Meredith. Trước đó, hôm tối thứ Bảy, mình cũng có thấy chú nói chuyện với dì Judith. Khi dì bảo sẽ không làm đám cưới nữa, mặt chú Robert có vẻ gì đó kì cục lắm...Mình không biết nói sao cho đúng. Nhưng mình nghĩ cậu nên ghi lại tên chú ấy vào danh sách đi Bonnie.”

Bonnie làm theo, sau vài giây cân nhắc do dự. “Ai nữa đây?” cô hỏi.

“Mình e là có cả thầy Alaric nữa,” Elena đáp. “Mình rất tiếc, Bonnie à, nhưng thực ra thầy ấy đứng đầu danh sách đấy.” Cô kể lại câu chuyện đã nghe lỏm được sáng nay giữa thầy Alaric và ông hiệu trưởng. “Anh chàng đó không phải là thầy giáo dạy lịch sử bình thường đâu. Họ đã gọi thầy ấy đến đây vì lí do nào đó. Thầy Alaric biết mình là ma cà rồng, và đang tìm kiếm mình. Ngày hôm nay, khi bọn chó đang tấn công, thầy ấy đứng ngay bên lề làm điệu bộ rất quái dị. Chắc chắn anh thầy đó không giống như vẻ ngoài đâu, câu hỏi duy nhất là: thầy ấy thực sự là ai? Cậu có nghe không đấy, hả Meredith?”

“Có. Các cậu biết không, mình nghĩ nên cho cả bà Flowers vào danh sách nữa. Còn nhớ cái hôm bà ấy đứng ngay chỗ cửa sổ nhà trọ khi bọn mình mang Stefan dưới giếng về không? Vậy mà bà ta đâu có chịu xuống dưới mở cửa ỉnh. Đó cũng là một hành vi khác thường.”

Elena gật đầu. “Phải, và cả chuyện bà ta cứ cúp máy khi mình gọi điện tìm anh ấy nữa. Bà ấy rõ ràng là sống rất tách biệt trong cái tòa nhà cũ kĩ đó. Có khi bà Flowers chỉ là một bà già gàn dở, nhưng thôi cứ ghi tên bà ấy vào đi, Bonnie.” Cô lùa tay vào tóc, vén tóc lên cao khỏi cổ. Nóng quá. Hoặc là – không hẳn là nóng, mà là một cảm giác khó chịu hơi giống với nóng bức, Elena thấy người như khô nẻ ra.

“Được rồi, mai trước giờ học bọn mình sẽ ghé qua nhà trọ,” Meredith nói. “Từ giờ đến đó, bọn mình còn làm được gì khác nữa không? Đưa bọn mình xem lại cái danh sách đó nào, Bonnie.”

Bonnie chìa bản danh sách ra cho họ xem, Elena và Meredith chồm ra phía trước đọc:

Matt Honeycutt

Vickie Bennett

Robert Maxwell – Chú ấy đang làm gì ở nhà thờ lúc bọn chó tấn công? Và chuyện xảy ra đêm đó với dì của Elena là sao?

52. Chương 52

Alaric Saltzman – sao thầy ấy hỏi gì mà lảm thế? Người ta gọi thầy đến Fell’s Church để làm gì?

Bà Flowers – Bà ấy xử sự kiểu gì lạ vậy? Sao bà không chịu mở cửa cho bọn mình vào cái đêm Stefan bị thương?

“Tốt rồi,” Elena bảo. “Mình nghĩ là chúng ta có thể nhân tiện tìm hiểu xem hôm nay có chó nhà những ai xuất hiện ở nhà thờ. Và ngày mai các cậu cũng có thể canh chừng thầy Alaric.”

“Mình sẽ canh thầy Alaric cho,” Bonnie cương quyết nói, “Và mình sẽ minh oan cho thầy; rồi các cậu xem.”

“Được thôi, cậu làm đi. Bọn mình sẽ giao thầy ấy cho cậu. Meredith thì đi điều tra bà Flowers, mình sẽ lo chú Robert. Còn Stefan và Damon thì – uhm, họ có thể phụ trách điều tra tất cả mọi người, bởi vì họ có thể dùng Quyền năng để đọc ý nghĩ người ta. Hơn nữa, cái danh sách đó còn lâu mới gọi là đầy đủ. Mình sẽ bảo hai anh chàng đó đi vòng vòng thị trấn tìm xem có dấu hiệu nào của Quyền năng, hay bất cứ gì khác lạ đang diễn ra không. Họ dễ nhận ra nó hơn là mình.”

Elena ngồi xuống, lơ đãng liếm môi. Cô đang khô nẻ ra. Cô chú ý đến một thứ mà trước đây chưa bao giờ để ý thấy: những mạch máu mờ mờ ẩn hiện ở mặt trong cổ tay Bonnie. Bonnie vẫn đang chìa cuốn sổ ra, làm da trên cổ tay cô bạn trong suốt đến nỗi những đường ven xanh tím hiện lên rõ mồn một. Elena ước gì mình đã chú ý lắng nghe khi họ học môn cấu trúc cơ thể người trong trường, mà cái mạch máu này tên gì ấy nhỉ, cái mạch to to mà rẽ ra giống nhánh cây này này...?

“Elena, Elena!”

Giật mình, Elena ngược lên nhìn thấy đôi mắt đen lo ngại của Meredith và vẻ hốt hoảng trên gương mặt Bonnie. Đến lúc đó, cô mới nhận ra mình đang chồm tới trước, lấy ngón tay cái xoa xoa vào cái mạch máu lớn nhún trên cổ tay Bonnie.

“Xin lỗi cậu,” Elena lúng búng, ngồi ngay ngắn trở lại. Nhưng cô có thể cảm nhận thấy hai chiếc răng nanh của mình dài ra và sắc lém. Cảm giác giống như đang đeo niềng răng vậy, thấy rõ ràng sự khác biệt về trọng lượng. Elena nhận ra nụ cười trấn an của mình với Bonnie chẳng có tác dụng như mong đợi. Bonnie có vẻ sợ, thật là ngớ ngẩn làm sao. Bonnie phải biết là cô sẽ không đời nào hại bạn mình chứ. Mà tối nay Elena cũng đâu có đói lắm lắm; bình thường cô vẫn ăn rất ít, chỉ cần cái mạch máu tí xíu này trên cổ tay thôi là cũng đủ no rồi...

Elena nhảy dựng lên phóng về phía cửa sổ, tựa người vào bệ cửa để cho bầu không khí mát lạnh của buổi đêm mơn man trên da mặt mình. Cô thấy chóng mặt và không tài nào lấy lại được hơi thở.

Nãy giờ cô làm sao thế nhỉ? Elena quay lại, nhìn thấy Bonnie nép sát vào người Meredith, cả hai tái mét mặt mày vì sợ. Cô ghét bị họ nhìn với ánh mắt đó quá.

“Mình xin lỗi,” cô nói. “Bonnie, mình không cố ý mà. Thế này nhé, mình sẽ không tiến lại gần hơn nữa đâu. Lẽ ra mình phải ăn trước khi tới đây mới phải. Damon đã báo trước là mình sẽ đói bụng mà.”

Bonnie nuốt ực, mặt càng tái đi. “Ăn ư?”

53. Chương 53

“Ừ, dĩ nhiên rồi,” Elena chua chát bảo. Những mạch máu của cô đang bốc cháy, đó chính là cái cô cảm thấy lúc này. Trước đây Stefan đã từng miêu tả về nó, nhưng Elena chưa bao giờ thực sự hiểu ý anh; cô chưa bao giờ nhận ra anh phải trải qua điều gì khi đang trong cơn đói. Thật là khủng khiếp, không cách chi cưỡng lại được. “Chứ cậu nghĩ mấy ngày nay mình ăn cái gì, không khí à?” Elena ngang ngạnh nói. “Giờ mình là kẻ săn mồi rồi, và mình phải ra ngoài săn thôi.”

Bonnie và Meredith đang cố gắng thích nghi với điều đó, cô biết thế, nhưng đồng thời cô cũng trông thấy sự kinh tởm trong ánh mắt họ. Elena tập trung vào việc sử dụng các giác quan mới của mình để tìm sự hiện diện của Stefan và Damon trong màn đêm. Thật là khó, bởi vì hai người đó chẳng ai chịu dung tâm trí

phóng ra Quyền năng giống như cái đêm họ đánh nhau trong rừng, nhưng cô nghĩ mình có thể cảm nhận được một thoáng Quyền năng lóe lên đầu đó trong thị trấn.

Nhưng Elena chẳng có cách chi giao tiếp được với nó, và nổi bực bội vì bất lực khiến cho cảm giác bồng rất trong mạch máu càng tệ hơn. Cô vừa mới quyết định rằng sẽ đi một mình không có họ, thì bị tấm màn tối tốc vào mặt khi một cơn gió tràn vào. Bonnie kêu lên, lao đảo đứng dậy, gạt cây đèn ngủ rút khỏi chiếc bàn để cạnh giường và khiến cho căn phòng chợt tối om. Meredith cất lên tiếng rửa, loay hoay dựng cây đèn lại. Tấm màn phần phật diên cuồng trong ánh sáng lập lờ vừa lóe lên, và Bonnie nhìn như sắp hét lên đến nơi.

Khi cái bóng đèn cuối cùng cũng được vặn lại, Damon hiện ra trong tư thế ngồi co một chân ngất ngưỡng trên thành cửa sổ. Anh ta đang nở nụ cười tươi rói.

“Các cô không phiền chứ?” Anh ta bảo. “Ngồi thế này bất tiện quá.”

Elena liếc nhìn về phía Bonnie và Meredith, cả hai đang dựa sát vào tủ áo, trông vừa kinh hoàng vừa dờ người ra như bị thôi mien. Elena lắc đầu bực tức.

“Tôi tưởng tôi mới là người thích xuất hiện đầy kịch tính chứ,” Cô nói. “Anh hay ghê nhỉ, Damon. Giờ thì đi thôi nào.”

“Bỏ lại hai người bạn xinh đẹp của cô sao?” Damon lại mỉm cười với Bonnie và Meredith. “Hơn nữa, ta chỉ vừa mới tới thôi mà. Sao không ai chịu lịch sự mời ta vào nhà là sao vậy?”

Đôi mắt nâu của Bonnie nãy giờ nhìn anh ta không chớp chớp dụ đi một chút. Đôi môi của cô, nãy giờ đã hé hé vì kinh hoàng, giờ há to ra hơn. Elena nhận ra dấu hiệu báo trước của sự mềm lòng.

“Không, chẳng ai mời anh vào đâu.” Cô đáp, đứng chắn ngay giữa Damon và hai cô gái kia. “Không có ai ở đây dành cho anh cả, Damon ạ - bây giờ cũng không, mãi mãi cũng không.” Nhìn thấy ánh thách thức lóe lên trong mắt anh ta, cô tỉnh quá nói thêm, “Vội lại tôi cũng sắp đi rồi. Không biết anh thì sao, chứ giờ tôi đi sẵn đây.” Elena vững dạ hơn khi cảm nhận được sự hiện diện của Stefan gần bên, có lẽ là trên mái nhà, và nghe thấy lời đính chính ngay lập tức của anh: Bọn tôi sẽ đi sẵn, Damon à. Anh thích thì cứ việc ngồi lại đây cả đêm đi.

Damon đành chịu thua, ném thêm một ánh nhìn thú vị sau chót về phía Bonnie trước khi biến mất khỏi cửa sổ. Bonnie và Meredith cũng hốt hoảng nhìn không chớp mắt về phía trước, rõ ràng là đang lo anh ta té chết.

54. Chương 54

“Anh ta không sao đâu,” Elena lại lắc đầu. “Và đừng có lo, mình không để cho anh ta quay trở lại đâu. Mình sẽ gặp lại hai cậu cũng giờ này ngày mai. Bye bye.”

“Nhưng mà – Elena này –” Meredith ngừng nói. “Ý mình là, mình định hỏi cậu có muốn thay đồ không ấy mà.”

Elena nhìn lại mình. Bộ váy gia bảo từ thế kỷ mười chín tả tơi và lấm lem bùn đất, lớp mutxolin mỏng trắng tưa ra ở vài chỗ. Nhưng chẳng có thời gian mà thay đồ; cô cần ăn ngay lập tức.

“Chuyện đó để sau đi,” Elena bảo. “Mai gặp các cậu.” Rồi cô phóng ra khỏi cửa sổ cùng một cách với Damon. Nhìn tại, Elena thấy Bonnie và Meredith đang nhìn theo cô với vẻ choáng váng.

Càng lúc cô tiếp đất càng thành thực hơn; lần này không bị bầm đầu gối. Stefan chờ sẵn dưới đó, anh choàng một thứ gì đó sẫm màu và ấm áp quanh người Elena.

“Áo choàng của anh,” cô hài lòng nói. Trong một thoáng họ nhìn nhau cười, nhớ đến lần đầu tiên Stefan đưa áo choàng cho Elena, sau khi cứu cô khỏi Tyler trong nghĩa địa rồi mang cô về phòng anh để rửa mặt mũi tay chân. Lúc đó, anh sợ không dám chạm vào người Elena. Nhưng mà, cô nghĩ thầm trong lúc mỉm cười ngược nhìn vào mắt Stefan, mình đã giải quyết nỗi sợ đó khá là nhanh gọn.

“Không phải chúng ta định đi sẵn sao?” Damon hỏi.

Elena quay qua cười với anh ta, tay vẫn không rời tay Stefan. “Ừ, đi chứ.” Cô đáp. “Chúng ta đi đâu bây giờ?”

“Bất cứ ngôi nhà nào trên con đường này.” Damon đưa ra đề nghị.

“Vào rừng.” Stefan bảo.

“Vào rừng,” Elena quyết định. “Chúng ta sẽ không đụng đến con người, và cũng không giết ai. Phải thế không, Stefan?”

Anh siết tay cô đáp trả. “Ừ, đúng thế,” Stefan khẽ đáp.

Damon cong môi lên khó chịu. “Vậy chúng ta đi tìm cái gì ở trong rừng đây, hay là ta không nên biết thì hơn? Chuột xạ? Chồn hôi? Mối?” Anh ta liếc mắt sang Elena, hạ giọng. “Đi với ta, ta sẽ cho cô em thấy đi săn thực sự là như thế nào.”

“Chúng ta có thể băng ngang qua nghĩa địa,” Elena bảo, lờ tịt Damon đi.

“Lũ hươu đuôi trắng kiếm ăn cả đêm ở những trang cỏ,” Stefan bảo cô, “Nhưng chúng ta phải cẩn thận khi rình, bọn đó thính tai chẳng kém gì mình đâu.”

Để lần khác vậy, giọng nói của Damon vang lên trong đầu Elena.

Chương 8

“Ai...? À, ra là cậu!” Bonnie kêu lên, mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay vừa đụng vào khuỷu tay mình “Làm tôi hết hồn. Tôi không nghe tiếng chân cậu lại gần.”

Hắn sẽ phải cẩn thận hơn, Stefan nhận ra. Mới có vài ngày không đi học mà hắn đã mất đi cái thói quen đi đứng di chuyển như con người để quay lại với những sải bước hoàn hảo êm như ru của kẻ săn mồi. “Xin lỗi cậu” Stefan nói khi cả hai cùng bước bên nhau về phía cuối hành lang.

55. Chương 55

“Không có gì,” Bonnie đáp với một cố gắng can đảm lắm như không có chuyện gì. Nhưng đôi mắt nâu của cô bạn mở to và kém linh hoạt. “Thế hôm nay cậu làm gì ở đây thế? Sáng nay, tôi và Meredith có ghé qua nhà trọ để điều tra bà Flowers, nhưng chẳng ai mở cửa hết. Mà sao tôi không thấy cậu trong tiết Sinh học.”

“Chiều này tôi mới đến. Tôi đi học lại rồi. Tối chừng nào tìm ra được cái chúng ta đang muốn tìm thì thôi.”

“Ý cậu là để do thám thầy Alaric chứ gì,” Bonnie thì thào “Hôm qua, tôi đã bảo Elena cứ để thầy ấy tôi lo liệu à. Oái,” cô nói thêm khi thấy vài học sinh lớp mười một đi ngang qua ngó ngó mình. Bonnie đảo mắt nhìn Stefan. Hiểu ý nhau, họ rẽ vào một hành lang phụ và đi tiếp đến chỗ cầu thang vắng người. Bonnie tựa lưng vào tường, thở ra nhẹ nhõm.

“Tôi phải nhớ không được nói tên cậu ấy ra,” cô thiếu não nói, “nhưng khó quá chừng. Sáng nay, mẹ tôi hỏi thấy trong người thế nào, suýt chút nữa tôi đã trả lời là “khỏe lắm”, vì con mới gặp Elena tối qua. Tôi chả hiểu làm sao mà hai người giữ được bí mật chuyện – cậu biết rồi đấy – lâu như vậy.”

Dù chẳng vui vẻ gì, Stefan cũng suýt chút nữa phì cười. Bonnie chẳng khác gì một con mèo con sáu tuần tuổi, ngọt ngào dễ thương và chẳng biết giấu diếm gì. Lúc nào cô bạn cũng nói huých toẹt ra những gì mình đang nghĩ trong đầu, ngay cả khi nó hoàn toàn trái ngược với những gì cô mới nói trước đó, nhưng những gì cô làm tất cả đều xuất phát từ trái tim. “Lúc này, cậu đang đứng nơi hành lang vắng người với một thứ-cậu-biết-là-gì-rồi-đấy,”hắn ‘gian xảo’ nhắc cho Bonnie nhớ.

“ôi” Mắt Bonnie lại trợn ngược, “Nhưng cậu sẽ không làm thế mà, đúng không?” Cô bạ nhẹ nhõm nói thêm “Bởi vì Elane sẽ giết cậu à xem...Ấy chết.” Cô nuốt nước miếng, vội chuyển chủ đề. “Thế... thế đêm qua mọi chuyện thế nào rồi?”

Tâm trạng của Stefan tối sầm lại ngay tức khắc. “Không tốt lắm. À, Elena thì không sao, giờ cô ấy đang ngủ rất an bình.” Trước khi kịp nói tiếp, hắn nghe thấy tiếng bước chân ở phía cuối hành lang. Ba nữ sinh

lớp mười hai đang đi ngang, một trong số đó tách khỏi nhóm khi trông thấy Stefan và Bonnie. Khuôn mặt Sue Carson rất nhợt nhạt, đôi mắt hoe đỏ, nhưng cô nở nụ cười với họ.

Bonnie tỏ ra hết sức quan tâm. “Sue, cậu khỏe không? Anh Doug sao rồi?”

“Mình ổn. Anh ấy cũng ổn, ít ra là sẽ ổn. Stefan, mình muốn nói chuyện với cậu.” Sue nói vội. “Mình biết hôm qua bố mình đã cảm ơn cậu vì đã cứu giúp anh Doug rồi, nhưng mình cũng muốn cảm ơn cậu nữa. Ý mình là, mình biết mọi người trong thị trấn đã đối xử rất tệ với cậu và – uhm, mình chỉ ngạc nhiên là cậu còn thêm quan tâm giúp đỡ bất cứ ai. Vì vậy cho nên, mình chỉ muốn cảm ơn cậu, và nói rằng mình rất tiếc - về mọi thứ.”

Giọng cô gái run lên ở đoạn cuối của bài diễn văn. Bonnie sụt sịt, đưa tay mò mẫm trong ba lô tìm khăn giấy. Chút nữa đám Stefan sẽ bị người ta bắt gặp nơi cầu thang với hai thiếu nữ đang khóc lóc sụt sùi lắm. Bối rối, hắn nghĩ nát óc tìm cách lái câu chuyện sang hướng khác.

“Không có gì đâu,” hắn bảo “Hôm nay con Chelsea thế nào rồi?”

56. Chương 56

“Nó đang ở trại chó mèo lạc. Họ đang cách ly lũ chó ở đó, tất cả cáccon mà họ bắt được.” Sue chùi mắt, đứng thẳng người dậy, lúc đó Stefan mới nhẹ người khi thấy nguy hiểm đã qua. Im lặng ngưng đọng bao trùm lấy cả ba.

Cuối cùng Bonnie cất tiếng nói với Sue, “Cậu có nghe ban lãnh đạo nhà trường quyết định những gì về Vũ hội Tuyết chưa?”

“Mình nghe nói sáng nay họ họp rồi, và có vẻ như đã quyết định sẽ cho chúng ta tổ chức. Tuy nhiên, nghe đứa nào đó nói rằng họ có bàn đến chuyện cho cảnh sát canh gác nữa. Ôi, chuông reo rồi kìa. Bọn mình phải đến lớp Lịch sử thôi, không thì thầy Alaric cho cả đám viết bản kiểm điểm bây giờ.”

“Bọn tôi sẽ đến ngay mà.” Stefan nói. Hắn hỏi thêm, “Chừng nào thì cái Vũ hội Tuyết ấy diễn ra nhỉ?”

“Ngày mười ba đêm thứ Sáu.” Sue đáp, rồi nhả mặt. “Chúa ơi, Thứ Sáu ngày mười ba. Mình thậm chí còn không để ý nữa. Nhưng chuyện này làm mình nhớ ra một chuyện khác muốn nói với các cậu. Sáng nay, mình đã rút tên ra khỏi danh sách tranh cử chức Nữ Chúa Tuyết rồi. Chỉ là – có vẻ như đó là chuyện đúng đắn nên làm. Thế thôi.” Sue hấp tấp bỏ đi gần như chạy.

Đầu óc Stefan hoạt động hết công suất. “Bonnie, cái Vũ Hội Tuyết này là cái gì mới được!”

“Thực ra nó là Vũ hội đêm Giáng Sinh, chỉ khác ở chỗ thay vì có Nữ Chúa Giáng sinh thì bọn tôi có Nữ Chúa Tuyết. Sau những chuyện xảy ra hôm Lễ Những Người Sáng lập, người ta đã định hủy bỏ vũ hội rồi, lại thêm chuyện lũ chó hôm qua nữa – nhưng nghe có vẻ như cuối cùng họ cũng tổ chức thì phải.”

“Lại còn Thứ Sáu ngày mười ba nữa chứ.” Stefan gay gắt nói.

“Ừ,” Bonnie lại tỏ vẻ hoảng hốt, cô bạn cố thu mình cho nhỏ lại. “Stefan, đừng có làm vẻ mặt như thế, cậu khiến tôi sợ quá. Sao thế? Cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra ở vũ hội?”

“Tôi không biết.” Nhưng có một thứ thì chắc chắn biết, Stefan nghĩ bụng. Chưa từng có một lễ hội cộng đồng nào ở Fell’s Church mà không bị Quyền Năng Khác viếng thăm cả, và đây có lẽ là hoạt động hội hè cuối cùng trong năm. Nhưng bây giờ mà bàn chuyện đến này thì chả có ích lợi gì hết. “Đi nào,” hắn bảo “Bọn mình trễ lắm rồi đấy.”

Stefan nói không sai. Alaric Saltzman đã đứng sẵn trên bục giảng khi cả hai bước vào, cũng giống như cái hôm đầu tiên anh ta xuất hiện trong lớp lịch sử. Nếu có ngạc nhiên chút nào khi thấy hai người họ đến trễ thì anh ta cũng không biểu hiện gì ra, chỉ nở nụ cười thân thiện nhất.

Thế ra anh là người chuyên đi săn lùng các kẻ săn mồi đấy à, Stefan nghĩ thầm trong lúc ngồi xuống và quan sát người đàn ông đang đứng trước hắn. Nhưng liệu anh có còn là gì khác nữa không? Quyền Năng Khác mà Elena nói tới chẳng hạn?

Nhìn ngoài mặt thì không gì có thể vô lý hơn thế. Mái tóc màu cát hơi quá dài so với một giáo viên, nụ cười trẻ con, vẻ vui tươi bừng bừng, tất cả đều tạo nên ấn tượng về sự vô hại. Nhưng ngay từ đầu Stefan đã cảnh giác với những gì ẩn giấu bên dưới vẻ ngoài hiền lành đó. Tuy vậy, ít có khả năng Alaric Saltzman đứng đằng sau vụ tấn công Elena hay chuyện lữ chó. Chẳng có lỗi ngụy trang nào có thể hoàn hảo đến mức như vậy.

57. Chương 57

Elena Stefan siết chặt tay lại thành nắm đấm bên dưới gầm bàn, thấy một nỗi đau từ từ dấy lên trong lồng ngực. Hắn không cố tình nghĩ về cô. Cách duy nhất khiến hắn có thể chịu đựng được suốt năm ngày vừa qua là giữ cho Elena nằm ngoài rìa tâm trí của mình, không để cho hình ảnh của cô tiến lại gần hơn. Nhưng dĩ nhiên sau đó nỗ lực giữ khoảng cách an toàn với Elena đã tiêu tốn hết thời gian và năng lượng của Stefan. Và không gì tệ cho bằng phải ngồi đây trong một tiết học mà hắn chẳng chút quan tâm đến những gì đang được dạy. Ngoài việc nghĩ ngợi vẩn vơ ra, hắn chẳng còn việc gì để làm cả.

Stefan ép mình hít thở thật chậm rãi và bình tĩnh. Elena đang ổn thỏa, đó mới là điều quan trọng. Ngoài ra những chuyện khác chẳng có ý nghĩa gì hết. Nhưng ngay khi tự nhủ với mình như thế, sự ghen tuông vẫn cửa vòa lòng hắn như những nhát roi quất. Bởi vì bây giờ cứ lần nào nghĩ đến Elena, Stefan cũng phải nghĩ tới cả anh ta nữa.

Nghĩ tới Damon, kẻ được thoải mái tự do muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Kể có khi ngay lúc này đang ở cạnh bên Elena không chừng.

Giận dữ lạnh lùng bùng cháy lên trong tâm trí Stefan, hòa trộn với nỗi đau nóng bỏng trong lồng ngực hắn. Hắn vẫn không tin được rằng Damon không phải là thủ phạm ném mình xuống giếng lúc đang bị thương và bất tỉnh, để ỉnh chết rục dưới đó. Và Stefan cũng sẽ xem xét ý kiến của Elena về Quyền Năng Khác một cách nghiêm túc hơn, nếu hắn hoàn toàn chắc chắn được rằng Damon không phải là kẻ đã đuổi theo Elena và đẩy cô vào chỗ chết. Damon là kẻ xấu xa, anh ta sẽ không chùn tay trước bất cứ thứ gì...

Nhưng có cái gì anh ta làm mà mình chưa làm đâu? Stefan nặng nề tự vấn lương tâm có đến lần thứ một trăm. Không có gì hết.

Trừ việc giết chóc.

Stefan đã định giết người đấy thôi. Hắn đã cố tình muốn giết Tyler còn gì. Nghĩ đến chuyện đó, lửa giận lạnh lùng đối với Damon trong hắn tắt ngúm, thay vì vậy, Stefan đưa mắt nhìn về phía bàn gần cuối lớp.

Bàn trống không. Mặc dù Tyler đã xuất hiện từ hôm qua nhưng vẫn chưa đi học lại. Tuy vậy, không có nguy cơ cậu ta sẽ nhớ lại bất cứ điều gì về buổi chiều ghé rợn đó. Mệnh lệnh trong tiềm thức bảo phải quên đi sẽ bùng bít mọi chuyện được ít lâu, miễn là đừng có ai đụng chạm gì tới tâm trí Tyler.

Stefan chợt ý thức được rằng mình đang nhìn chằm chằm về phía cái bàn trống của Tyler bằng cặp mắt nheo nheo u uẩn. Khi nhìn đi chỗ khác, hắn bắt gặp ánh mắt của một người này giờ đang quan sát mình.

Matt quay ngoắt đi và chúi mũi vào cuốn sách lịch sử, nhưng trước đó Stefan đã kịp trông thấy vẻ mặt cậu ta.

Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Đừng nghĩ về bất cứ chuyện gì hết, Stefan tự thú với bản thân, và hắn cố gắng tập trung vào bài giảng của thầy Alaric Saltzman về Cuộc chiến Hoa Hồng.

*

58. Chương 58

Ngày 5 tháng Mười Hai – Mình không biết mấy giờ, có lẽ là đầu giờ chiều.

Nhật ký thân mến.

Damon mang cậu về nhĩ vào sáng nay. Stefan bảo không muốn mình quay trở lại gác xép nhà thầy Alaric nữa. Mình đang xài cây viết của Stefan ượn. Giờ mình chẳng còn thứ gì trong tay, nói chính xác hơn là mình không thể tiếp cận với bất cứ thứ gì mình sở hữu, và phần lớn mấy thứ đó không lấy đi được vì di Judith sẽ để ý thấy ngay. Giờ đây mình đang ngồi trong kho thóc sau nhà trọ. Cậu biết đấy, mình đâu được đặt chân đến những chỗ có người ngủ, trừ khi được mời. Mình cho rằng loài vật thì không tính, bởi vì có vài con chuột đang ngủ ở đây dưới đồng cỏ kho và một con cú đậu trên xà nhà. Hiện thời, mình và bọn nó đang lờ tịt sự có mặt của nhau đi.

Mình đang cố gắng hết sức để dừng lên cơn kích động đây.

Mình đã nghĩ rằng viết lách sẽ giúp ích được. Viết ra điều gì đó bình thường, điều gì đó quen thuộc một chút. Ngoại trừ chuyện cuộc đời mình chẳng còn gì có thể gọi là bình thường nữa.

Damon nói mình sẽ thích nghi nhanh hơn nếu chịu vứt bỏ cuộc đời cũ sang bên và chào đón cuộc sống mới. Hình như anh ta cho rằng chuyện mình thành ra giống anh ta là chuyện đương nhiên thì phải. Damon nói mình sinh ra để làm một kẻ đi săn, và chẳng có lí do gì để không hoàn tất mọi thứ cho đến đầu đến đuôi.

Đêm qua mình đã săn được một con hươu. Một con hươu đực, bởi vì nó gây ra nhiều tiếng động nhất lúc đang khua khoáng rừng giữa mấy cành cây để thách thức những con đực khác. Mình đã uống máu nó.

Khi đọc lại cuốn nhật kí này, tất cả những gì mình thấy là bản thân đang tìm kiếm một điều gì đó, một nơi nào đó để thuộc về. Nhưng không phải như thế này. Không phải một cuộc sống mới kiểu này. Mình thấy sợ khi nghĩ đến cái thứ mình sẽ trở thành nếu như mình thực sự bắt đầu thuộc về nơi đây.

Chúa ơi, mình hoảng quá.

Con cú gần như trắng tinh, đặc biệt là khi giang cánh ra và người ta có thể nhìn thấy mặt dưới cánh.

Nhìn từ phía sau lưng thì nó có màu vàng hung nhiều hơn. Mặt nó cũng hơi viền vàng. Lúc này nó đang nhìn mình chăm chú vì mình đang sục sục, cố gắng để dừng bật khóc.

Mình vẫn còn khả năng khóc, buồn cười thật. Chắc là chỉ có phù thủy mới không khóc được thôi.

Ngoài kia tuyết rơi rồi. Mình kéo áo choàng lên khoác quanh người đây.

Elena nhét quyển sổ nhỏ vào sâu trong người rồi kéo lớp áo choàng nhưng sẫm màu mềm mại lên đến tận cằm. Kho thóc im lặng như tờ, ngoại trừ tiếng thở đều đều của những con vật đang ngủ ở đây. Ngoài trời tuyết cũng rơi lặng lẽ như thế, bao phủ thế giới trong sự tĩnh mịch tuyệt đối. Elena nhìn đắm đắm ra ngoài mà chẳng thấy gì, hầu như không để ý thấy những giọt nước mắt đang lăn thành dòng trên má.

“Hai em Bonnie McCullough và Caroline Forbes vui lòng ở lại sau giờ học một chút được không.” Thầy Alaric nói khi tiếng chuông hết tiết vang lên.

59. Chương 59

Stefan nhíu mày, trán càng nhăn tít khi thấy Vickie Bennett lảng vảng bên ngoài cửa phòng học lịch sử, đôi mắt rụt rè và hoảng sợ. “Tôi ở ngay ngoài nhé,” hắn nói với Bonnie một câu đầy ẩn ý, cô bạn gật đầu. Stefan thêm vào đó một cái nhướng mắt cảnh cáo, và Bonnie đáp lại bằng một ánh nhìn nghiêm trang, như muốn bảo: Đừng hòng tôi hé bất cứ điều gì không nên nói.

Lúc bước ra ngoài, Stefan ước gì cô bạn có thể giữ lấy lời hứa đó.

Vickie Bennett bước vào khi hắn đi ra, thế là hắn phải né sang bên tránh đường. Nhưng làm vậy, Stefan lại bước ngay vào đường đi của Matt, cậu ta vừa bước ra khỏi cửa kia và đang cố bước đi về phía cuối hành lang càng nhanh càng tốt.

Stefan chụp lấy tay Matt mà không nghĩ ngợi gì. “Matt, đợi đã.”

“Buông tôi ra.” Matt vung nắm đấm lên. Cậu ta nhìn nó, rõ ràng là rất ngạc nhiên, giống như không chắc tại sao tự nhiên mình lại nổi khùng lên như vậy. Nhưng tất cả mọi cơ bắp trên người cậu đều đang chống cự lại cái nắm tay của Stefan.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu. Chỉ một phút thôi, có được không?”

“Tôi không có thời gian dù chỉ một phút.” Matt đáp, và cuối cùng đôi mắt của cậu ta, xanh nhạt hơn và thuận sắc hơn của Elena, cũng chịu nhìn vào mắt Stefan. Nhưng tận trong sâu thẳm ánh nhìn đó là sự trống rỗng, khiến cho Stefan nhớ đến ánh mắt của những người bị thôi miên hay đang chịu ảnh hưởng của Quyền năng nào đó.

Ngoại trừ chuyện đó không phải là Quyền năng gì hết mà là tâm trí của chính Matt, hẳn đột ngột nhận ra. Đây là điều nào bộ con người tự tạo ra khi phải đối diện với điều gì đó mà nó không thể xử lý nổi. Matt đã khép cửa, đã tắt nguồn rồi.

Stefan hỏi như để thăm dò. “Về chuyện xảy ra hôm tối thứ Bảy...”

“Tôi chẳng biết cậu đang nói chuyện gì hết. Nghe đây, tôi đã nói là tôi phải đi mà, quá quý thật.” Sự chối bỏ rành rành trong ánh mắt Matt như một pháo đài vững vững. Nhưng Stefan phải cố gắng thử lại lần nữa.

“Tôi không trách cậu vì đã nổi giận. Nếu tôi là cậu, tôi cũng sẽ điên tiết lắm. Và tôi cũng hiểu cảm giác không muốn phải suy nghĩ điều gì hết, đặc biệt là suy nghĩ khiến mình phải điên lên.” Matt lắc đầu, và Stefan nhìn quanh quất dọc hành lang. Gần như chẳng có ai, và sự tưng tửng khiến hắn sẵn sàng đánh liều một phen. Hắn hạ giọng. “Nhưng có lẽ ít ra cậu cũng muốn biết rằng Elena đã tỉnh lại, và cô ấy đã khá...”

“Elena chết rồi!” Matt hét lên, thu hút sự chú ý của mọi người trên hành lang. “Và tôi đã bảo cậu buông tay tôi ra mà!”, cậu ta nói thêm, hoàn toàn không để ý tới những người chung quanh, xô Stefan một cú thật mạnh, bất ngờ đến nỗi Stefan phải loạng choạng lùi về phía dãy tủ để đỡ, suýt chút nữa là ngã sòng soài ra đất. Hắn nhìn theo Matt không chớp mắt về phía sau khi cất bước bỏ đi về phía sảnh.

Mặc cho tất cả những chuyện Caroline đã cố gây ra cho hắn và Elena, Stefan thấy mình không thể căm ghét cô ta chút nào. Mái tóc nâu đỏ của cô nàng nhìn nhạt màu, khuôn mặt thì tái mét. Dáng bộ của Caroline không còn lả lướt yếu điệu mà trở nên thất thểu tiêu tụy, hắn nghĩ thầm khi quan sát cô ta bước đi.

60. Chương 60

“Mọi chuyện ổn chứ?” Stefan hỏi Bonnie, khi họ sóng bước cạnh nhau.

“Ừ, dĩ nhiên. Thầy Alaric biết ba đứa bọn tôi – Vickie, Caroline và tôi – đã trải qua nhiều chuyện, nên thầy chỉ muốn bọn tôi biết là thầy ủng hộ thôi mà” Bonnie đáp, nhưng ngay cả vẻ lạc quan ngoan cố của cô bạn về ông thầy lịch sử nghe cũng có vẻ gì đó khiên cưỡng. “Tuy nhiên chẳng có đứa nào kể cho thầy nghe được điều gì cả. Thầy sắp tổ chức thêm một buổi tụ tập tuần sau ở nhà thầy đấy.” Cô hí hửng nói thêm.

Tuyệt làm sao, Stefan nghĩ thầm. Nếu như bình thường chắc hẳn đã nhận xét về điều này rồi, nhưng ngay lúc đó hắn bị phân tâm. “Meredith kìa” Stefan cất tiếng.

“Chắc cậu ấy đợi bọn mình – không phải, Meredith đang đi về phía dãy phòng học lịch sử.” Bonnie kêu “Buồn cười thật, tôi đã bảo là sẽ gặp cậu ấy ở ngoài kia mà.”

Còn hơn cả buồn cười, Stefan nghĩ bụng. Hắn chỉ thoáng nhìn thấy cô bạn kia khi cô rẽ qua khúc quanh, nhưng hình ảnh đó in lại luôn trong trí Stefan. Meredith mang vẻ mặt tính toán dè chừng, và bước đi rất lén lút. Giống như đang tìm cách làm chuyện gì đó mà không để ai nhìn thấy vậy.

“Không thấy bọn mình ở đó thì một phút sau cậu ấy sẽ quay lại ngay thôi mà.” Bonnie nói, nhưng Meredith chẳng hề quay lại sau một phút, hai phút, hay ba phút. Thật ra là, có đến mười phút trôi qua trước khi cô bạn lại hiện ra và tỏ vẻ giật mình khi thấy Bonnie cùng Stefan đang đứng đợi.

“Xin lỗi, mình kẹt chút xíu.” Meredith nói tỉnh rụi, và Stefan phải khâm phục sự tự chủ của cô. Nhưng hắn tự hỏi, đằng sau vẻ mặt đó là cái gì, và chỉ có mỗi Bonnie là còn tâm trạng để tán hươu tán vượn khi ba người họ rời khỏi trường.

*

“Nhưng lần trước cậu dùng lửa mà,” Elena hỏi.

“Bởi vì lúc đó bọn mình đang tìm Stefan, tìm một con người cụ thể.” Bonnie đáp “Lần này bọn mình đang cố đoán trước tương lai. Nếu chỉ là tương lai của một mình cậu thì mình sẽ xem chỉ tay, nhưng chúng ta đang tìm cách tiên đoán một thứ chung chung.”

Meredith bước vào phòng, rón rén bên một cái tô sứ đầy nước, tay kia cầm một cây nến. “Mình có đủ mọi thứ rồi đây.” Cô bảo.

“Nước là thứ rất linh thiêng đối với các thầy tế,” Bonnie giảng giải khi Meredith để tô nước xuống sàn và ba cô gái vây chung quanh nó.

“Thứ gì mà chẳng linh thiêng đối với các thầy tế.” Meredith đáp.

“Suyt. Giờ hãy gắn nến vào chân và thấp lửa đi. Sau đó mình sẽ đổ sáp nóng chảy vào tô nước. Những hình dạng tạo thành sẽ ỉnh biết câu trả lời đối với những câu hỏi của các cậu. Bà ngoại mình hồi xưa dùng chì đun chảy, nhưng bà bảo sáp cũng được rồi.” Khi Meredith đã thấp nến lên, Bonnie liếc nhìn nó và hít một hơi thật sâu. “Càng lúc mình càng sợ làm cái trò này,” cô nói.

61. Chương 61

“Cậu không cần phải làm đâu.” Elena khẽ bảo.

“Mình biết. Nhưng lần này thì mình muốn. Hơn nữa, không phải mình sợ mấy cái nghi lễ này, bị nhập vào mới là thứ đáng sợ. Mình ghét cảm giác đó. Như có ai khác chui vào trong người mình ấy.”

Elena nhú mồm há miệng ra toan nói, nhưng Bonnie đã tiếp lời.

“ Thôi kệ, làm thôi. Tắt đèn đi, Meredith. Cho mình một phút để bắt nhịp rồi các cậu muốn hỏi gì thì hỏi.”

Trong căn phòng tĩnh lặng mờ tối, Elena quan sát ngọn lửa chập chờn trên hàng mi sụp xuống của Bonnie và khuôn mặt điềm tĩnh của Meredith. Cô nhìn xuống đôi tay mình để trong lòng, trắng nhợt trên nền vải đen của chiếc áo len và quần leggings mà Meredith đã mượn. Rồi cô nhìn vào ngọn lửa đang nhảy múa.

“Được rồi đó.” Bonnie khẽ nói và cầm ngọn nến lên.

Những ngón tay của Elena đan vào nhau, siết chặt lại, nhưng cô hạ giọng thật nhỏ để không phá vỡ bầu không khí chung quanh. “Quyền Năng Khác ở thị trấn Fell’s Church là ai ?”

Bonnie nghiêng cây nến để ngọn lửa liếm vào cạnh bên. Sáp nóng nhỏ xuống cái tô như một dòng nước và tạo thành những giọt tròn.

“Mình đã sợ điều này mà” Bonnie lầm bầm “Đây không phải là câu trả lời, không là gì hết. Hỏi câu khác đi.”

Thất vọng, Elena ngồi thẳng lưng lại, bấu móng tay vào lòng bàn tay. Lần này đến lượt Meredith lên tiếng.

“Nếu tìm thì chúng tôi có tìm ra được Quyền Năng Khác này không? Và có đánh bại được nó không?”

“Đó là hai câu rồi,” Bonnie nói khẽ khi một lần nữa nghiêng ngọn nến. Lần này sáp đóng lại thành một vòng tròn trắng.

“Đó là sự đoàn kết! Tượng trưng cho nhiều người nắm tay nhau. Nghĩa là bọn mình có thể làm được nếu cùng kề vai sát cánh.”

Elena ngẩng phắt đầu lên. Đó gần như chính xác là những lời cô nói với Stefan và Damon. Mắt Bonnie sáng rực lên phấn khích, cả bọn nhìn nhau cười.

“Cẩn thận! Cậu vẫn đang đổ sáp kia!” Meredith kêu.

Bonnie vội vàng dựng thẳng cây nến lên, cúi nhìn xuống tô nước một lần nữa. Những giọt sáp vừa rồi tạo thành một đường thẳng và mảnh.

“Đó là một thanh gươm,” cô chậm rãi nói. “Nghĩa là sự hy sinh. Bọn mình có thể thành công nếu đoàn kết lại, nhưng không thể tránh khỏi phải hy sinh mất mát.”

“Hy sinh cái gì mới được?” Elena hỏi.

“Mình không biết.” Bonnie đáp, nhăn mặt. “Lần này mình chỉ nói được có bấy nhiêu thôi.” Cô cắm lại cây nến vào chân nến.

“Phù,” Meredith nói, đứng dậy bật đèn lên lại. Elena cũng đứng dậy theo.

“Ít ra thì chúng ta cũng biết là có thể đánh bại nó.” cô nói, kéo lại chiếc quần leggings quá dài. Elena thoáng thấy bóng mình trong tấm gương của Meredith. Cô rõ ràng là chẳng còn giống gì với cô nàng Elena Gilbert - biểu tượng thời trang học đường cả. Mặc đồ đen từ trên xuống dưới như thế này làm cô trông nhợt nhạt và nguy hiểm, như một lưỡi gươm đang tra trong vỏ vậy. Tóc tai Elena thả xuống qua bờ vai chẳng có nề nếp trật tự gì.

62. Chương 62

“Ồ trường chắc người ta không nhận ra mình quá.” Cô lẩm bẩm, thấy lòng nhói buốt. Thật lạ lùng là Elena vẫn còn quan tâm đến chuyện đi học. Chắc là do mình không thể làm thế, cô suy đoán. Và bởi vì cô đã là bà chúa ở đó quá lâu, đã điều hành mọi chuyện quá lâu, cho nên Elena mới thấy khó lòng mà tin nổi rằng mình sẽ không bao giờ được đặt chân đến đó nữa.

“Cậu có thể đi học chỗ khác mà.” Bonnie đề nghị. “Ý mình là, sau khi tắt cả những chuyện này kết thúc, cậu có thể học cho hết lớp mười hai ở chỗ nào không coi ai biết cậu. Giống Stefan đã làm ấy.”

“Không, mình không nghĩ vậy đâu.” Sau nguyên một ngày ngồi trong kho thóc ngấm tuyết rơi một mình, tối nay tâm trạng của Elena khá kì lạ. “Bonnie” cô đột ngột bảo “Cậu xem chỉ tay lại ình được không? Mình muốn cậu tiên đoán về tương lai của mình, tương lai của riêng mình thôi.”

“Mình cũng không biết có nhớ hết những gì bà ngoại dạy mình hay không...nhưng thôi được rồi, mình sẽ cố.” Bonnie dịu lại. “Chỉ hy vọng lần này đừng có thêm người lạ mặt da ngăm nào xuất hiện nữa. Nhiều đó thôi đã đủ mệt cho cậu lắm rồi.” Cô bạn cười khúc khích khi nắm lấy bàn tay chìa ra của Elena. “Nhớ cái lần Caroline hỏi cậu có thể làm được gì với hai người một lúc chứ? Mình cho là giờ cậu đã biết câu trả lời rồi, phải không?”

“Cậu làm ơn xem chỉ tay ình nhanh nhanh đi.”

“Được rồi, đây là đường sinh mạng của cậu...” Những lời đồng dài ba hoa màu mè của Bonnie chưa kịp tuôn ta đã tắt lịm. Cô chăm chú xem xét bàn tay của Elena, mặt lộ vẻ lo lắng và sợ hãi. “Lẽ ra nó phải kéo xuống tận dưới này chứ.” Bonnie nói. “Nhưng mới chút xíu nó đã bị cắt ngang rồi...”

Elena và cô bạn nhìn nhau một lúc không ai nói tiếng nào, trong khi nỗi lo sợ tương tự bắt đầu tụ lại chính trong lòng Elena. Rồi Meredith nói xen vào.

“Thì đương nhiên là phải ngắn có nhiều đó rồi.” cô nói “Nó chỉ phản ánh những gì đã xảy ra rồi thôi, chuyện Elena chết đuối đó.”

“Phải rồi, chắc là chuyện đó.” Bonnie lẩm bẩm. Cô bạn buông tay Elena ra và Elena chậm chậm rút tay về. “Đúng vậy, chỉ có thể thôi.” Bonnie nói giọng cả quyết hơn.

Elena lại liếc nhìn vào gương. Cô gái đang nhìn lại rất xinh đẹp, nhưng trong ánh mắt mang một vẻ chín chắn buồn bã mà Elena Gilbert khi xưa không bao giờ có. Cô nhận ra Bonnie và Meredith đang nhìn mình.

“Ừ, chắc là vậy.” Elena nói nhẹ tênh, nhưng nụ cười trên môi chẳng hề lan đến ánh mắt cô.

Chương 9

“Thôi thì, ít ra lần này mình cũng không bị ai nhập.” Bonnie nói. “Nhưng đằng nào thì mình cũng phát ớn ba cái trò đồng cốt bói toán này rồi; mình chán hết tất cả những thứ này rồi. Đây là lần cuối cùng, dứt khoát sẽ là lần cuối cùng mình dây vào.”

“Được rồi,” Elena đáp, quay đi khỏi tấm gương, “tụi mình nói chuyện khác đi. Hôm nay các cậu có khám phá ra được gì không?”

63. Chương 63

“Mình có nói chuyện với thầy Alaric, thầy sắp tổ chức một buổi họp mặt nữa trong tuần này,” Bonnie trả lời. “Thầy hỏi Caroline, Vickie và mình, xem tụi mình có muốn bị thôi miên để chịu đựng mọi chuyện dễ dàng hơn không. Nhưng mình biết chắc thầy không phải là Quyền Năng Khác đâu, Elena à. Thầy quá tốt.”

Elena gật đầu. Chính cô cũng suy nghĩ lại về chuyện nghi ngờ thầy Alaric. Không phải bởi vì thầy tốt đẹp gì, mà là vì cô đã ngủ suốt bốn ngày trên gác xếp nhà thầy. Liệu Quyền Năng Khác có dễ yên cho cô trú ngụ ở đó? Dĩ nhiên là Damon có nói anh ta đã thôi miên cho Alaric quên mất rằng Elena đang trên gác., nhưng nếu là Quyền Năng Khác thì có chịu khuất phục Damon không? Chẳng phải nó mạnh hơn nhiều hay sao?

Trừ khi Quyền năng của nó bị tạm thời cạn kiệt, cô chợt nghĩ. Giống như Quyền năng của Stefan hiện giờ vậy. Hoặc là trừ khi nó chỉ giả vờ như bị ảnh hưởng mà thôi.

“Dù sao thì tụi mình cũng chưa gạch tên thầy ra khỏi danh sách được đâu,” Elena bảo.

“Phải thận trọng. Còn bà Flowers thì sao? Các cậu có điều tra được gì về bà ấy không?”

“Không gặp may,” Meredith đáp. “Sáng nay bọn mình đến nhà trọ, nhưng gọi cửa mà bà ấy không mở. Stefan nói tối chiều cậu ra sẽ tìm cách nói chuyện với bà Flowers.”

“Phải chi có ai mời mình vào đó, mình cũng có thể theo dõi bà ta,” Elena nói. “Mình có cảm giác như có mỗi mình là chẳng làm gì cả. Mình nghĩ...” Cô dừng lại một thoáng để cân nhắc, rồi nói, “Mình nghĩ mình sẽ tạt về nhà – ý mình là nhà của dì Judith. Biết đâu mình sẽ bắt được chú Robert đang lảng vảng trong lùm cây hay gì đó.”

“Để bọn mình đi với cậu,” Meredith bảo.

“Thôi, mình đi một mình thì tốt hơn. Thật mà. Đạo này mình ỉn mình tốt lắm.”

“Vậy thì cứ làm theo ý cậu đi, và cẩn thận nhé. Ngoài trời tuyết vẫn đang rơi nhiều lắm đấy.”

Elena gật đầu rồi nhảy qua khung cửa sổ.

Khi về đến nhà mình, cô nhìn thấy một chiếc xe vừa chạy ra khỏi lối vào. Elena hòa mình vào bóng tối quan sát. Đèn pha phía trước mũi xe rọi sáng một quang cảnh mùa đông ma quái: Một con cú trắng như tuyết đậu trên cây bồ kết đen nhà hàng xóm với những cành nhánh trơ trụi in bóng trên nền trời.

Khi chiếc xe phóng qua, Elena nhận ra nó. Chiếc Oldmobile màu xanh của chú Robert.

Chuyện này thú vị đây. Cô rất muốn bám theo chú, nhưng lại cảm thấy một sự thôi thúc mãnh liệt hơn phải kiểm tra ngôi nhà để đảm bảo rằng mọi thứ đều ổn. Elena lén lút đi vòng vòng quanh nhà, xem xét các cửa sổ.

Tấm màn vải hoa màu vàng ở cửa sổ nhà bếp được vén lên, để lộ ra một góc bếp sáng trưng bên trong. Dì Judith đang đóng nắp máy rửa chén lại. Có phải chú Robert vừa đến ăn tối không nhỉ? Elena thắc mắc.

Dì Judith đi về phía hành lang trước và Elena di chuyển theo dì, lại lượn vòng vòng quanh nhà. Cô tìm thấy một khe hở giữa hai bức màn phòng khách và thận trọng dán mắt vào mặt kính cửa sổ dày cũ kĩ. Cô nghe thấy tiếng cửa trước mở ra, đóng vào, khóa lại, rồi dì Judith bước vào phòng khách ngồi xuống ghế salon. Dì mở tivi và lơ đãng chuyển hết kênh này sang kênh kia.

64. Chương 64

Elena ước phải chi mình có thể nhìn thấy nhiều hơn chứ không chỉ là khuôn mặt nhìn nghiêng của người dì trong ánh sáng lập lờ phát ra từ chiếc tivi. Cô thấy một cảm xúc rất lạ khi nhìn vào căn phòng này mà biết rằng mình chỉ có thể nhìn chứ không vào trong được. Cô bắt đầu nhận ra nó là một căn phòng đẹp biết bao từ lúc nào vậy nhỉ? Chiếc tủ cũ kĩ bằng gỗ gụ chất đầy đồ sứ và thủy tinh, cây đèn hiệu Tiffany trên bàn cạnh dì Judith, chiếc gối cắm kim trên salon, tất cả giờ đây đều trở nên quý giá với Elena. Đứng bên

ngoài với những bóng tuyết nhẹ nhàng như lông tơ chạm vào gáy, cô ước ao mình có thể vào trong đó một chút, chỉ một chút thôi.

Đi Judith ngã đầu ra sau, nhắm mắt. Elena áp trán vào cửa sổ rồi từ từ quay đi.

Cô trèo lên cây mộc qua trước phòng mình, thất vọng khi thấy màn đóng kín mít. Cây thích bên ngoài phòng Margaret thì mỏng manh và khó trèo hơn, nhưng khi leo đến nơi thì Elena có được tầm nhìn khá tốt: Mấy bức màn đều mở toang cả. Margaret đang ngủ với tấm trải giường kéo lên tận cằm, miệng hé ra, mái tóc vàng nhạt tỏa ra như một chiếc quạt trên nền gối.

Chào bé cưng, Elena nghĩ thầm, nuốt nước mắt vào trong. Quang cảnh trong phòng thật tinh khôi và êm đềm: Ngọn đèn ngủ, cô bé con ngủ trên giường, những con thú nhồi bông trên kệ cạnh giường cho bé ngủ. Và thêm một chú mèo nhỏ xúu trắng tinh vừa bước vào lon ton qua cánh cửa để ngỏ để làm bức tranh thêm hoàn thiện nữa chứ, Elena nghĩ thầm.

Bóng Tuyết nhảy lên giường Margaret. Chú mèo con ngáp, thè chiếc lưỡi hồng be bé rồi vươn vai để lộ ra mấy cái vuốt tí hon. Rồi nó ông ẹo bước tới đứng trên ngực bé Margaret.

Một cảm giác râm ran chạy dọc chân tóc Elena.

Cô chẳng biết nó là một bản năng mới của kẻ đi săn hay đơn thuần chỉ là linh tính, nhưng đột nhiên cô thấy hoảng sợ. Có nguy hiểm trong căn phòng đó. Margaret đang gặp nguy hiểm.

Con mèo vẫn đứng đó, ve vẩy đuôi. Bất thành linh Elena nhận ra nhìn nó giống cái gì. Mấy con chó. Bóng Tuyết nhìn Margaret giống hệt như cái cách con Chelsea nhìn Doug Carson trước khi lao vào anh. Ôi chúa ơi, thị trấn đã cách ly đám chó, nhưng chẳng ai nghĩ đến mấy con mèo cả.

Đầu óc Elena hoạt động hết công suất nhưng chẳng giúp ích được gì. Trong đầu cô chỉ toàn những hình ảnh chớp nhoáng về những gì mà một con mèo có thể gây ra với những chiếc vuốt cong vong và hàm răng nhọn hoắt. Margaret thì vẫn nằm đó thờnh thơ, hoàn toàn không ý thức được hiểm họa sắp tới.

Lông lá trên người con Bóng Tuyết dựng đứng, đuôi nó xù lên chẳng khác nào cái chổi súc chai. Tai nó ép sát xuống, miệng hé ra rít lên không thành tiếng. Ánh mắt con mèo dán chặt vào khuôn mặt Margaret cũng y như ánh mắt Chelsea nhìn khuôn mặt của anh Doug Carson.

“Không!” Elena tuyệt vọng nhìn quanh tìm cái gì đó để ném vào cửa sổ, thứ gì đó để gây ra tiếng động. Cô không thể tiến lại gần hơn được, những nhánh cây ngoài rìa không chịu nổi sức nặng của cô. “Margaret, tỉnh dậy!”

65. Chương 65

Những hạt tuyết rơi dày đặc chung quanh dường như đã làm cho giọng Elena tắt ngấm. Một tiếng rên rỉ chói tai bắt đầu vang lên trong cổ họng con Bóng Tuyết khi nó đưa mắt nhìn ra cửa sổ rồi quay lại Margaret.

“Margaret, dậy đi!” Elena hét. Rồi ngay khi con mèo giơ một bàn chân lên, cô quăng mình vào cửa sổ.

Sau này Elena chẳng hiểu bằng cách nào mà mình có thể bám vào đó được. Chẳng có chỗ nào để quỳ trên bệ cửa sổ, nhưng những móng tay cô bám sâu vào khung cửa bằng gỗ và một bên mũi giày mắc kẹt vào chỗ bám chân bên dưới. Elena dùng toàn bộ sức nặng cơ thể nện vào cửa sổ, la lớn.

“Tránh xa con bé ra! Dậy mau, Margaret!”

Margaret mở bừng mắt ngồi dậy, hất con Bóng Tuyết ngã ngửa về đằng sau. Móng vuốt của con mèo mắc vào tấm trải giường trong lúc nó quơ quào tìm cách đứng thẳng dậy. Elena hét lớn.

“Margaret, ra khỏi giường ngay! Mở cửa sổ ra, nhanh lên!”

Khuôn mặt bốn tuổi của Margaret đầy nét ngạc nhiên ngái ngủ nhưng không hề hoảng sợ. Cô bé đứng dậy, loạng choạng bước về phía cửa sổ trong lúc Elena nghiêng răng.

“Đúng thế, ngoan lắm... Giờ hãy nói “Vào đi” nào. Nhanh lên, nói đi em!”

“Vào đi,” Margaret nghe lời, chớp chớp mắt và bước lùi lại.

Con mèo phóng ra khi Elena chui vào. Cô đưa tay chụp lấy nó nhưng nó quá nhanh. Khi đã ra tới ngoài, nó chạy lướt trên mấy cành cây thích dễ dàng một cách đáng ghét và nhảy xuống lớp tuyết bên dưới, biến mất.”

Một bàn tay nhỏ xíu nắm áo len của Elena giật giật. “Chị quay lại rồi!” Margaret nói, ôm choàng ngang hông Elena. “Em nhớ chị quá.”

“Ôi, Margaret, chị cũng nhớ em...” Elena cất tiếng rồi chột như hóa đá. Có tiếng dì Judith vọng lên ở phía đầu cầu thang.

“Margaret, cháu có đang thức không đấy? Trong đó có chuyện gì vậy?”

Elena chỉ có tích tắc để đưa ra quyết định. “Đừng nói với dì là chị ở đây.” Cô quỳ sụp xuống, thì thầm. “Đây là một bí mật, em có hiểu không? Hãy nói là em mở cửa cho con mèo ra ngoài, nhưng đừng nói là chị ở đây.” Không còn kịp nói thêm gì nữa, Elena chui tọt xuống bên dưới giường và cầu nguyện.

Từ dưới gầm giường, cô nhìn thấy đôi chân đi tất của dì Judith bước vào phòng. Elena ép mặt xuống tấm ván sàn, không dám thở nữa.

“Margaret! Sao cháu lại ra khỏi giường? Nào, để dì đưa cháu vào giường ngủ lại nào.” Giọng dì Judith cất lên, rồi chiếc giường kêu kẹt dưới sức nặng của Margaret. Elena nghe tiếng dì Judith phù phù êm êm mở chăn nệm. “Tay cháu lạnh cóng rồi này. Sao cửa sổ lại mở thế hả?”

“Cháu mở cửa, thế là Bóng Tuyết chạy ra ngoài mất,” Margaret đáp, và Elena thở phào.

“Giờ thì sàn nhà toàn tuyết là tuyết. Dì không tin nổi... Cháu không được mở cửa ra nữa nghe chưa?” Lặng xăng thêm một chút rồi đôi chân đi tất bước trở ra ngoài. Cánh cửa đóng lại.

66. Chương 66

Elena lồm cồm bò dậy.

“Giỏi lắm,” Cô thì thào khi thấy Margaret ngồi dậy. “Chị rất tự hào về em. Ngày mai, em nhớ bảo dì Judith mang cho con mèo đi nhé. Nói với dì rằng nó làm em sợ. Chị biết là em không muốn thế” – Elena đưa tay lên chặn tiếng rên rỉ vừa chực thoát khỏi miệng Margaret – “Nhưng em phải làm. Bởi vì chị nói à nghe, con mèo đó sẽ làm em đau nếu em còn tiếp tục nuôi nó. Em đâu có muốn bị đau đâu, phải không nào?”

“Dạ,” Margaret đáp, đôi mắt xanh của con bé rơm rớm. “Nhưng mà...”

“Em cũng đâu có muốn con mèo làm đau dì Judith, phải không? Em hãy bảo với dì Judith rằng em không muốn nuôi mèo con, cún con hay thậm chí là một chú chim cho đến khi... uhm, trong một thời gian. Nhớ đừng kể cho dì nghe là chị nói; đây vẫn là bí mật của chị em mình mà. Nói với dì rằng chuyện xảy ra với mấy con chó ở nhà thờ làm em sợ nhé.” Như thế là tốt nhất, Elena lí luận một cách tàn nhẫn, thả khiến con bé gặp ác mộng còn hơn để cho ác mộng diễn ra ngay trong căn phòng ngủ này.

Margaret xụ mặt buồn bã. “Dạ.”

“Chị rất tiếc, cưng à.” Elena ngồi xuống ôm cô bé vào lòng. “Nhưng chúng ta đành phải làm như thế thôi.”

“Chị lạnh quá,” Margaret nói, rồi nhìn vào mặt Elena “Chị có phải là thiên thần không?”

“À... cũng không hẳn.” Ngược lại là khác, Elena chua chát nghĩ bụng.

“Dì Judith nói chị đến nơi có Ba và Mẹ. Chị có gặp ba mẹ chưa?”

“Chị... khó giải thích lắm, Margaret à. Chị chưa gặp ba mẹ. Và chị cũng không phải thiên thần, nhưng chị sẽ giống như thiên thần hộ mệnh của em vậy. Chị sẽ dõi theo em, ngay cả khi em không nhìn thấy chị. Được không?”

“Dạ được,” Margaret mân mê mấy ngón tay. “Như vậy nghĩa là chị sẽ không được sống ở đây nữa, đúng không?”

Elena nhìn quanh căn phòng có hai màu hồng – trắng, nhìn những con thú bông trên kệ, chiếc bàn viết nhỏ và con ngựa gỗ trong góc mà có thời đã thuộc về cô. “Ừ, nghĩa là như vậy đó.” Cô khẽ nói.

“Khi người ta nói chị đi đến chỗ có ba mẹ, em nói là em cũng muốn đi nữa.”

Elena chớp mắt liên tục. “Ôi, cưng ơi. Chưa đến lúc em đi, cho nên em không đi được đâu. Dì Judith thương em lắm, dì sẽ cô đơn biết chừng nào nếu không có em.”

Margaret gật đầu, cụp mắt xuống. Nhưng khi Elena đặt cô bé nằm xuống và kéo chăn trải giường lên đắp cho em, Margaret hỏi thêm một câu nữa. “Nhưng chẳng lẽ chị thì không thương em sao?”

“Ôi, dĩ nhiên là có chứ. Chị thương em nhiều lắm – chị đã không biết là nhiều đến mức nào cho tới tận lúc này. Nhưng chị sẽ không sao đâu, dì Judith cần em nhiều hơn. Và...” Elena phải hít vào một hơi để trấn tĩnh lại, khi nhìn xuống cô thấy mắt Margaret nhắm, nhịp thở đều đặn. Cô bé đã chìm vào giấc mộng.

67. Chương 67

Đúng là ngốc nghếch, ngốc nghếch, Elena rửa thềm trong lúc lội qua lớp tuyết để băng bên kia đường Maple. Cô đã bỏ lỡ cơ hội hỏi Margaret xem chú Robert có tới ăn tối không. Giờ thì quá trễ rồi.

Chú Robert. Mắt Elena chột nheo lại. Lúc ở nhà thờ, chú Robert đứng ngoài và bọn chó nổi điên lên. Tối nay con mèo của Margaret cũng trở nên hung dữ, ngay sau khi xe chú Robert lái ra khỏi nhà.

Chú Robert có nhiều chuyện cần phải giải thích lắm đây, Elena nghĩ bụng.

Nhưng nỗi phiền muộn đã vây lấy cô, kéo tuột những suy nghĩ của cô đi. Tâm trí Elena cứ quay lại với ngôi nhà sáng sủa mà cô vừa từ đó cất bước ra đi, nhớ lại những thứ mà cô sẽ chẳng bao giờ còn nhìn thấy lại. Tất cả quần áo, nữ trang và đồ đạc lặt vặt của Elena – dì Judith sẽ làm gì với chúng đây? Giờ mình chả còn gì hết, cô nghĩ thầm. Mình thành ăn mày rồi.

Elena!

Nhẹ cả người, Elena nhận ra giọng nói trong tâm trí và dáng người đặc biệt ở phía cuối đường. Cô hồi hải bước về phía Stefan, anh rút tay ra khỏi túi nắm lấy tay Elena để sưởi ấm cho cô.

“Meredith đã nói cho anh nghe em đi đâu.”

“Em về nhà.” Elena đáp. Cô chỉ nói được có thế, nhưng khi tựa vào người Stefan để tìm sự ủi an, cô biết rằng anh đã hiểu.

“Mình tìm chỗ nào ngồi xuống đi.” Stefan nói, rồi cau mày dừng lại. Tất cả những nơi họ thường đến đều quá nguy hiểm hoặc không tiếp cận được đối với Elena. Cảnh sát vẫn còn đang giữ xe của Stefan.

Cuối cùng cả hai đến trường, ngồi dưới một mái hiên để nhìn tuyết rơi lất phất. Elena kể lại chuyện xảy ra trong phòng Margaret.

“Em sẽ bảo Bonnie và Meredith đi lan truyền tin đồn khắp nơi rằng mèo cũng tấn công người. Mọi người nên biết chuyện đó. Và em nghĩ có ai đó nên theo dõi chú Robert.” Cô kết luận.

“Bọn anh sẽ theo đuôi chú ấy cho.” Stefan đáp, và cô không nhìn được cười.

“Hay thật, dạo này anh bắt đầu Mỹ hóa rồi,” Elena nói. “Lâu nay em không nghĩ đến chuyện đó, nhưng hồi mới đến đây anh giống người ngoại quốc hơn nhiều. Giờ chắc ai cũng nghĩ rằng anh ở đây từ nhỏ đến lớn quá.”

“Người như chúng ta thích nghi nhanh lắm. Bọn mình buộc phải thế,” Stefan đáp. “Lúc nào cũng có những xứ sở mới, thời đại mới, tình huống mới. Rồi em cũng sẽ thích nghi thôi.”

“Em ư!” Elena không rời mắt khỏi những bông tuyết lấp lánh đang rơi xuống. “Em không biết nữa...”

“Theo thời gian, em sẽ học được cách. Nếu có bất cứ điều gì... hay ho... trong kiểu sống này của chúng ta, thì đó là thời gian. Bọn mình có vô khối thời gian, muốn bao nhiêu cũng được. Mà mãi mãi.”

“Những người bạn đồng hành vui vẻ bên nhau mãi mãi! Phải Katherine đã nói vậy với anh và Damon không?” Elena lẩm bẩm.

Cô có thể cảm thấy Stefan đông cứng người, giật lùi lại. “Cô ấy nói về cả ba người bọn anh,” Anh nói. “Anh thì không có ý đó.”

68. Chương 68

“Ôi, Stefan, làm ơn đừng có như thế lúc này mà. Thậm chí em còn không nghĩ tới Damon nữa, chỉ nghĩ đến cái khái niệm mãi mãi thôi. Nó khiến em sợ. Tất cả mọi chuyện này khiến em sợ, và đôi lúc em nghĩ mình chỉ muốn ngủ luôn không bao giờ thức dậy nữa...”

Trong vòng tay chở che của Stefan, Elena thấy an toàn hơn, nhận ra các giác quan mới của mình ở khoảng cách gần cũng nhạy bén chẳng kém gì ở xa. Cô có thể nghe rõ từng nhịp đập riêng rẽ của trái tim Stefan, tiếng máu luân chuyển qua những mạch máu của anh. Và cô có thể ngửi thấy mùi hương đặc trưng của anh trộn lẫn với mùi từ chiếc áo khoác, mùi tuyết, mùi len trên trang phục.

“Xin hãy tin tưởng em,” Elena thì thầm. “Em biết anh giận Damon, nhưng hãy cố cho anh ta một cơ hội. Em nghĩ ở anh ta có nhiều điều khác hơn so với vẻ bề ngoài. Và em muốn có sự giúp đỡ của Damon trong việc tìm ra Quyền Năng Khác, đó là tất cả những gì em muốn ở anh ta.”

Ở giây phút này, điều đó hoàn toàn là sự thật. Đêm nay, Elena chẳng muốn dính dáng gì đến cuộc đời của một kẻ sẵn mỗi cái; bóng tối chẳng có gì hấp dẫn cô. Elena chỉ ước gì mình có thể về nhà ngồi trước lò sưởi mà thôi.

Nhưng được ôm thế này thôi cũng dễ chịu lắm rồi, ngay cả khi cô và Stefan phải ngồi bệt xuống tuyết. Hơi thở của Stefan rất ấm khi anh hôn lên gáy Elena, và cô chẳng còn cảm thấy sự tránh né từ cơ thể của Stefan nữa.

Cũng không còn sự thèm khát, hay ít ra cũng không giống như cái kiểu cô từng cảm thấy trước đây mỗi khi họ ở gần nhau như thế này. Giờ khi Elena đã trở thành một kẻ sẵn mỗi giống như anh, nhu cầu tự nhiên cũng khác, nó đã trở thành nhu cầu được bầu bạn với nhau chứ không còn là duy trì sự sống nữa. Chẳng sao cả. Họ đã mất một số thứ, nhưng lại tìm được những thứ khác. Cô hiểu được Stefan theo một cách khác hẳn trước đây. Sự thấu hiểu đó mang họ lại gần nhau hơn, cho đến khi hai tâm trí chạm vào nhau, gần như đan lại với nhau. Không phải là sự tán gẫu ồn ào giữa những giọng nói trong đầu, mà là một sự đồng cảm sâu sắc trong im lặng. Giống như linh hồn của họ đã hợp lại thành một.

“Anh yêu em,” Stefan thì thầm bên cổ Elena, và cô ôm chặt anh hơn. Giờ thì cô đã hiểu vì sao suốt một thời gian dài anh đã sợ nói câu đó. Khi nghĩ đến ngày mai cũng làm mình sợ phát khiếp lên được thì làm sao dám xây dựng một mối quan hệ lâu dài. Bởi vì đâu có ai muốn kéo người khác xuống vực theo mình.

Nhất là người mình yêu. “Em cũng yêu anh,” Elena ép mình nói ra và ngồi ngay lại, tâm trạng bình yên chợt tan biến. “Anh sẽ cố vì em mà cho Damon một cơ hội chứ? Có gắng hợp tác với anh ta nhé?”

“Anh sẽ hợp tác, nhưng anh không tin tưởng anh ta. Anh không thể. Anh hiểu Damon quá rõ mà.”

“Đôi khi em tự hỏi không biết có ai trên đời này hiểu anh ta chút nào hay không. Thôi được rồi, anh làm được gì thì ráng làm. Có thể mai chúng ta sẽ nhờ Damon bám theo chú Robert dùm.”

“Hôm nay anh đã theo dõi bà Flowers.” Stefan cong môi lên. “Suốt từ trưa tới tối. Và em biết bà ấy làm gì không?”

“Làm gì?”

“Giặt ba thay đồ... trong một cái máy giặt cổ lỗ sĩ nhìn như sắp phát nổ bất kì lúc nào. Không có chức năng sấy quần áo mà chỉ có một cái bộ phận vắt nước. Nó nằm tuốt dưới tầng hầm ấy. Rồi bà ta ra ngoài, đổ đầy thức ăn vào khoảng hai tá máng cho chim ăn. Rồi quay trở xuống tầng hầm chùi sạch mấy lọ mứt. Phần lớn thời gian bà ấy ở dưới đó. Con tự nói chuyện một mình nữa.”

69. Chương 69

“Y như một bà già gàn dở,” Elena nói. “Thôi được, có khi Meredith đã nhầm và bà Flowers chỉ là người như vậy thôi.” Cô để ý thấy vẻ mặt anh thay đổi khi nhắc đến tên Meredith nên hỏi thêm, “Sao thế?”

“Uhm, thì chính Meredith cũng có nhiều chuyện cần giải thích đấy. Anh không hỏi cô ấy về chuyện đó; tại anh nghĩ em hỏi thì tốt hơn. Nhưng hôm nay Meredith đã đến nói chuyện với anh chàng Alaric Saltzman sau giờ học. Và cô ấy không muốn ai biết mình đi đâu.”

Bất an quặn lên trong lòng Elena. “Thì sao?”

“Thì sau đó cô bạn đã nói dối về chuyện đó – hay ít ra là lảng tránh vấn đề. Anh ráng thăm dò tâm trí Meredith, nhưng Quyền năng của anh sắp cạn kiệt rồi. Mà ý chí của cô ấy thì mạnh lắm.”

“Anh cũng không có quyền làm thế. Stefan, nghe em này, Meredith sẽ không bao giờ làm gì gây tổn hại hay phản bội bọn mình cả. Cho dù cậu ấy có giấu diếm chúng ta chuyện gì đi nữa thì...”

“Vậy là em thừa nhận cô ấy đang giấu chuyện gì đó.”

“Phải,” Elena miễn cưỡng đáp. “Nhưng đó không phải là chuyện gì có thể hại đến chúng ta đâu, em chắc chắn. Meredith đã là bạn em từ hồi lớp một...” Elena bỏ ngang câu nói mà không để ý. Cô đang nghĩ đến một người bạn khác đã thân với mình từ hồi mẫu giáo kia. Caroline. Người mà mới tuần rồi đã tìm cách hủy diệt Stefan và hạ nhục Elena trước toàn thị trấn.

Và trong nhật ký của Caroline đã nói gì về Meredith ấy nhỉ? Meredith có bao giờ làm gì đâu, nó chỉ đứng ngoài quan sát. Giống như nó không thể tự mình hành động mà chỉ phản ứng khi có chuyện xảy ra ấy. Ngoài ra, mình có nghe ba mẹ kể chuyện về gia đình nó – chẳng trách tại sao nó chẳng giờ nhắc đến họ.

Elena rời mắt khỏi quang cảnh tuyết phủ chung quanh và nhìn vào khuôn mặt đang chờ đợi của Stefan. “Không có gì,” Cô khẽ nói, “Em hiểu Meredith, và em tin tưởng bạn ấy. Em sẽ tin tưởng bạn ấy tới cùng.”

“Anh mong là cô ấy xứng đáng với lòng tin của em, Elena à,” anh đáp. “Anh thực sự mong như vậy.”

Chương 10

Sáng Thứ Năm, ngày 12 tháng Mười Hai

Nhật ký thân mến,

Vậy là sau một tuần tiến hành thì bọn mình đạt được những gì nhỉ?

Nói riêng với cậu thôi nhé, bọn mình đã tìm cách bám theo ba nghi phạm gần như 24/24 trong suốt sáu hay bảy ngày qua. Kết quả: báo cáo về động tĩnh của chú Robert trong tuần vừa rồi là chú ấy hành xử giống y như là mọi doanh nhân bình thường khác. Báo cáo về thầy Alaric là thầy chẳng làm gì khác thường so với một giáo viên lịch sử cả. Báo cáo về bà Flowers là bà ấy suốt ngày ở riết dưới tầng hầm. Tóm lại là bọn mình chưa khám phá ra được gì hết.

70. Chương 70

Stefan nói thầy Alaric có gặp thầy hiệu trưởng vài lần, nhưng anh không thể tiếp cận đủ gần để nghe được họ nói cái gì với nhau.

Meredith và Bonnie đi lan truyền tin tức về chuyện ngoài chó ra, mấy con vật nuôi khác cũng nguy hiểm không kém. Họ chẳng cần tốn nhiều công sức, có vẻ như mọi người trong thị trấn đã sẵn mấp mé bờ vực hoảng loạn rồi. Từ bữa đó đến nay có thêm vài ca động vật tấn công được trình báo, nhưng rất khó biết được vụ nào trong số đó nên được coi là nghiêm trọng. Vài đứa nhóc đi chọc sóc và bị nó cắn vào. Con chó nuôi nhà Massases rào cẩu con trai út của họ. Bà già Coomber nhìn thấy rắn hổ mang trong sân, trong khi lẽ ra giờ này lũ rắn phải đi ngủ đông hết rồi mới phải.

Vụ duy nhất mình chắc chắn là vụ ông bác sĩ thú ý đang nhốt lũ chó bị tấn công. Một đám cắn ông ta và trốn thoát gần hết khỏi khu chuồng nhốt. Sau đó, bọn chúng biến mất tăm. Thiên hạ cứ báo vậy cho rảnh nợ và mong chúng chết đói trong rừng cho rồi, nhưng mình thắc mắc không biết có được như vậy hay không.

Với lại dạo này tuyết cứ rơi suốt. Không chuyển thành bão nhưng cũng không ngừng nghỉ. Mình chưa bao giờ thấy nhiều tuyết như vậy.

Stefan thấy lo lắng về vũ hội đêm mai.

Lại quay trở lại chuyện: Cho đến giờ bọn mình đã khám phá ra được gì? Đã biết được gì? Chẳng có ai trong số các đối tượng tình nghi lại gần nhà Massases hay bà Coomber hay ông bác sĩ thú y khi mấy vụ tấn công đó xảy ra. Bọn mình chẳng tiến xa hơn được chút nào so với lúc mới bắt đầu trong việc tìm ra Quyền Năng Khác cả.

Buổi họp mặt nhỏ của thầy Alaric sẽ diễn ra tối nay. Meredith nghĩ bọn mình nên đến dự. Mình thì không biết ngoài chuyện đó ra còn có thể làm gì khác được.

Damon duỗi đôi chân dài ngoẵng ra và đưa mắt nhìn quanh kho thóc, lười nhác cất tiếng.

“Không, ta không nghĩ có gì đặc biệt nguy hiểm. Nhưng ta cũng không hiểu có hy vọng đạt được cái gì ở đó.”

“Nói thật là tôi cũng không,” Elena thừa nhận. “Nhưng tôi chẳng có ý tưởng nào hay ho hơn cả, còn anh thì sao?”

“Sao, ý cô là có cách nào đó hay ho hơn để cho qua thời giờ à? Có chứ. Cô có muốn nghe không?” Elena khoát tay bảo anh ta im đi và Damon nghe theo.

“Ý tôi là những chuyện có ích chúng ta có thể làm lúc này đây. Chú Robert thì ra khỏi thị trấn rồi, bà Flowers thì đang ở...”

“Dưới hầm,” vài giọng nói cất lên cùng một lúc.

“Còn chúng ta thì cứ ngồi túm tụm hết ở đây. Có ai có ý kiến gì hay hơn không?”

Meredith phá vỡ sự im lặng. “Nếu cậu lo mình và Bonnie sẽ gặp nguy hiểm thì sao tất cả các cậu không cùng tới luôn? Mình không có ý bảo các cậu phải ra mặt. Ba người có thể trốn trên gác. Rồi nếu có chuyện gì xảy ra, bọn mình có thể la lên cầu cứu và các cậu sẽ nghe thấy.”

“Mình chẳng thấy có lí do gì để bắt kì ai phải la hét cả.” Bonnie nói. “Chẳng có chuyện gì xảy ra ở đó đâu.”

71. Chương 71

“Có thể là không, nhưng cần tắc vô áy náy,” Meredith bảo. “Mọi người nghĩ sao?”

Elena chậm rãi gật đầu, “Nghe có lý đấy.” Cô nhìn quanh xem có ai phản đối không, nhưng Stefan chỉ nhún vai, còn Damon thì lăm bắm gì đó khiến cho Bonnie phá lên cười.

“Thế thì được rồi, quyết định vậy đi. Chúng ta đi thôi.”

Họ không tránh khỏi cảnh mắc kẹt trong tuyết khi ra khỏi kho thóc.

“Bonnie với mình sẽ đi bằng xe mình,” Meredith nói, “Còn ba người các cậu thì...”

“Bọn này tự khắc tìm ra cách,” Damon đáp với nụ cười đều. Meredith gật đầu, hoàn toàn hồ hững. Buồn cười thật, Elena nghĩ thầm khi cô bạn quay đi; Damon chẳng bao giờ gây được ấn tượng gì với Meredith cả. Sự quyến rũ của anh ta dường như chẳng có chút ép phê nào với cô.

Elena đang chuẩn bị kêu đói bụng thì Stefan quay sang Damon.

“Anh có sẵn sàng ở bên cạnh Elena suốt quãng thời gian ở đó không? Từng giây từng phút?” anh hỏi.

“Có họa là trời mới ngăn cản ta được,” Damon đáp. Rồi thu ngay nụ cười lại. “Tại sao?”

“Bởi vì nếu anh chịu làm thế thì hai người có thể đến đó một mình, rồi tôi sẽ gặp lại hai người sau. Tôi có việc cần làm, nhưng không đi lâu đâu.”

Elena thấy ấm cả lòng. Stefan đang cố gắng tin tưởng anh trai mình. Cô nhìn anh cười tán thưởng khi anh kêu cô ra một bên.

“Gì vậy anh?”

“Hôm nay nay nhận được tin nhắn từ Caroline. Cô ấy xin gặp anh ở trường trước buổi tiệc của anh thầy Alaric, nói rằng muốn xin lỗi anh.”

Elena mở miệng ra định nhận xét câu gì đó chua cay, nhưng rồi lại ngậm miệng lại. Nghe nói dạo gần đây Caroline trông rất tệ thắm. Và có lẽ nói chuyện với cô nàng sẽ khiến Stefan thấy bớt áy náy hơn.

“Nhưng mà, anh không việc gì phải hối lỗi đâu nhé,” cô bảo anh. “Mọi thứ xảy ra cho nó là do nó tự gây ra hết. Anh nghĩ Caroline có thể gây ra nguy hiểm gì không?”

“Không, đằng nào Quyền năng của anh cũng chưa cạn kiệt tới mức đó. Cô ấy vô hại. Anh sẽ gặp Caroline, sau đó thì bọn anh có thể sẽ cùng đến dự tiệc ở nhà thầy Alaric.”

“Anh cẩn thận nhé,” Elena nói khi Stefan bước chân ra ngoài trời tuyết.

Căn gác xếp vẫn y như trong trí nhớ của cô, tối tăm bụi bặm và chất đầy những đồ đạc bí hiểm phủ vải dàu, Damon vào nhà đường hoàng bằng cửa chính, rồi tháo lớp cửa chớp ra cho Elena chui vào qua ngả cửa sổ. Sau đó họ ngồi cạnh nhau trên tấm nệm cũ và lắng nghe những giọng nói từ dưới truyền lên dọc theo các ống dẫn.

“Ta có thể tưởng tượng ra những khung cảnh lãng mạn hơn thế này nhiều,” Damon lẩm bẩm, nhấn nhó phải mạng nhện ra khỏi tay áo “Cô có chắc là không muốn..”

“Chắc.” Elena đáp. “Giờ thì anh im đi xem nào.”

72. Chương 72

Y như một trò chơi, phải lắng nghe những mẩu đối thoại rồi rạc vụn vặt và tìm cách xâu chúng lại với nhau, cố gắng ráp mỗi giọng nói vào với từng khuôn mặt một.

“Rồi mình bảo, em không quan tâm anh nuôi con vẹt đó bao lâu rồi anh mà không chịu tống khứ nó đi em sẽ đi dự Vũ hội Tuyết với Mike Feldman cho xem. Thế là anh ấy nói...”

“...tin đồn khắp nơi là đêm qua mộ thầy Tanner đã bị đào lên...”

“...có nghe nói là ngoài Caroline ra ai thì cũng xin rút tên khỏi cuộc đua giành chừa Nữ Chúa Tuyết chưa? Cậu có nghĩ là...”

“...chết rồi, nhưng tôi thể là đã nhìn thấy cô ta. Không tôi đâu mơ, cô ta mặc một cái áo trắng xóa như bạc, mái tóc thì vàng óng tung bay trong gió...”

Elena nhướn lông mày lên nhìn Damon, rồi nhìn xuống bộ quần áo đen tuyền thực dụng mình đang mặc một cách đầy bí ẩn. Anh ta nhe răng cười.

“Trường phái lãng mạn,” Damon nói, “Ta thì thích cô em mặc đồ đen hơn.”

“Hiển nhiên rồi. Không vậy mới lạ. Cô lẩm bẩm. Thật lạ lùng là mấy ngày gần đây Elena thấy thoải mái hơn rất nhiều khi ở cạnh Damon. Cô ngồi yên lặng, để cho những mẩu đối thoại lửng lơ trôi nổi chung quanh mình, quên mất cả thời gian. Rồi bỗng cô nghe thấy một giọng rất quen thuộc, có vẻ bực bội, và ở khoảng cách gần hơn những giọng khác nhiều.

“Được rồi, được rồi. Mình lên ngay đây. Được rồi mà.”

Elena và Damon liếc nhìn nhau và đứng bật dậy khi tay nắm cửa dẫn lên gác xếp xoay một vòng. Bonnie thò đầu qua khe cửa.

“Meredith bảo mình lên đây. Mình chẳng hiểu tại sao. Cậu ấy cứ bám cứng ngắc lấy thầy Alaric còn buổi tiệc thì chán chết. Ắt xì!”

Bonnie ngồi xuống nệm, và sau vài phút Elena cũng ngồi trở xuống bên cạnh bạn. Cô bắt đầu ước gì Stefan đến đây nhanh nhanh lên. Khi cửa mở ra lần nữa và Meredith bước vào thì Elena đã tin chắc rằng mình muốn thế.

“Meredith, chuyện gì thế hả?”

“Không có gì, hay ít ra là không có gì phải lo lắng hết. Stefan đâu rồi?” Hai gò má Meredith ửng đỏ bất thường, và ánh mắt của cô cái gì đó rất lạ, giống như đang phải hết sức kiềm chế chuyện gì đó.

“Anh ấy đến sau...” Elena cất tiếng, nhưng Damon đã cắt ngang.

“Nó ở đâu không quan trọng. Ai đang bước lên cầu thang vậy?”

“Ý anh là sao? Có ai đang bước lên cầu thang à?” Bonnie nhồm dậy.

“Mọi người làm ơn bình tĩnh,” Meredith nói, đứng chắn trước cửa giống như đang bảo vệ nó. Trông cô bạn cố bình tĩnh gì đâu. Elena nghĩ bụng. “Được rồi đó,” Meredith gọi to, thế là cửa mở ra và Alaric Saltzman bước vào.

Damon chuyển động nhanh đến mức ngay cả mắt của Elena cũng không theo kịp; bằng một động tác, anh ta kéo cô ra sau lưng mình, cùng lúc đó bước ra đứng chắn ngang trước mặt thầy Alaric và rùn người thủ thế như một con thú săn mồi, mọi cơ bắp căng ra chuẩn bị cho đòn tấn công.

73. Chương 73

“Ồi, dừng mà,” Bonnie hét lên điên cuồng. Cô lao về phía thầy Alaric, lúc này đã bước lùi lại một bước để tránh Damon. Anh thầy suýt nữa mất thăng bằng, một tay mò mẫm ra sau tìm cánh cửa, tay kia lần mò nơi thắt lưng.

“Dừng lại! Dừng lại ngay!” Meredith kêu. Elena nhìn thấy hình dạng bên dưới áo khoác thầy Alaric và nhận ra nó là một khẩu súng.

Một lần nữa, cô lại không theo kịp những gì đang diễn ra sau đó. Damon buông tay Elena ra để chụp lấy tay thầy Alaric. Ngay sau đó đã thấy thầy ngồi bệt trên sàn, mặt mày đờ đẫn, trong lúc Damon tháo từng viên đạn ra khỏi khẩu súng, hết viên này đến viên kia.

“Em đã nói với thầy là ý tưởng này rất ngu ngốc và thầy không cần phải làm thế rồi mà,” Meredith bảo. Elena nhận ra mình đang túm lấy tay cô bạn tóc đen. Chắc hẳn cô đã làm vậy để ngăn không cho Meredith cản trở Damon mà không nhớ.

“Mấy viên đạn đầu gối này nguy hiểm lắm nhé, rất có thể khiến ai đó bị thương đấy!” Damon làm bộ trách móc. Anh ta nhét một viên trở lại ổ, cài chốt lại rồi giương súng lên ngắm nghía thầy Alaric.

“Thôi đi!” Meredith lớn tiếng. Cô bạn quay sang Elena, “Cẩn anh ta lại đi Elena; làm thế này chỉ khiến mọi chuyện tệ hại hơn thôi. Thầy Alaric không làm hại hai cậu đâu, mình bảo đảm. Mình mất cả tuần lễ mới thuyết phục được thầy Alaric rằng các cậu sẽ không làm gì thầy ấy đâu.”

“Vậy mà giờ hình như cổ tay tôi gãy rồi này?” Thầy Alaric cất giọng khá bình tĩnh. Mái tóc màu cát của thầy đang rũ xuống trán che khuất cả mắt.

“Tất cả là do thầy cả thôi,” Meredith chưa vội đáp trả. Bonnie này giờ đang vịn vai thầy Alaric đầy lo lắng, ngẩng lên khi nghe thấy giọng cười quen thuộc của Meredith rồi lùi lại vài bước, ngồi xuống đất.

“Mình đang rất nóng lòng được nghe lời giải thích cho chuyện này đây,” cô nàng bảo.

“Làm ơn hãy tin mình,” Meredithh bảo Elena.

Elena nhìn vào đôi mắt đen. Cô tin tưởng Meredith, cô đã tuyên bố như vậy mà. Những lời đó còn gợi lên một ký ức khác, giọng nói của chính Elena yêu cầu Stefan tin tưởng mình. Cô gật đầu.

“Damon!” Elena lên tiếng. Anh ta hờ hững quăng khẩu súng đi rồi mỉm cười nhìn quanh, ra vẻ ta đây đầu cần lấy ba cái thứ vũ khí nhân tạo đó.

“Giờ thì, nếu chịu khó lắng nghe, tôi nghĩ mọi người sẽ hiểu thôi.” Meredith nói.

“Ồ, phải rồi,” Bonnie đáp.

Elena bước về phía Alaric Saltzman. Cô không sợ anh thầy, nhưng nhìn cái cách thầy nhìn cô chầm chậm từ chân lên đến đầu thì cũng đủ thấy thầy sợ Elena.

Đến cách chỗ thầy Alaric ngồi trên mặt đất khoảng một mét, cô quỳ xuống và nhìn vào mặt thầy.

“Chào thầy.” Elena nói.

Thầy vẫn đang ôm cổ tay, “Chào em,” Alaric đáp, nuốt nước bọt.

Elena đưa mắt nhìn sang Meredith rồi lại nhìn thầy. Đúng vậy, anh thầy đang rất sợ. Và khi tóc phủ xuống mắt như thế này thì thầy nhìn rất trẻ. Chỉ hơn Elena khoảng bốn, năm tuổi chứ không hơn.

74. Chương 74

“Bọn em không làm gì thầy đâu,” cô bảo

“Mình cũng bảo thầy ấy như thế đấy,” Meredith khẽ nói. “Mình giải thích rằng cho dù thầy đã từng thấy gì, đã từng nghe kể gì thì các cậu cũng không giống như vậy. Mình đã kể thầy nghe những gì cậu kể về Stefan, chuyện cậu ấy đã tìm cách chống lại bản năng suốt bao nhiêu năm qua. Mình cũng kể thầy nghe cậu đã phải trải qua những gì. Elena à, và chuyện cậu không hề mong muốn như vậy.”

Nhưng mắc mớ gì mà cậu lại kể cho anh thầy anh lăm thế? Elena nghĩ bụng. Cô bảo thầy Alaric, “Thôi được, vậy là thầy đã biết hết về bọn em rồi. Nhưng bọn em thì chỉ biết rằng thầy không phải giáo viên lịch sử thôi.”

“Hắn là một thợ săn.” Giọng Damon rất khẽ nhưng đầy đe dọa. “Một thợ săn ma cà rồng.”

“Không phải,” Alaric kêu lên. “Hay ít ra cũng không phải theo nghĩa mà cậu nói.” Dương như thầy đã đi đến quyết định. “Thôi được rồi. Từ những gì tôi nghe được từ ba người thì...” Anh thầy dừng lại, nhìn quanh căn phòng tối mờ như thể mới nhận ra điều gì đó.

“Stefan đâu?”

“Anh ấy sắp đến. Mà lẽ ra là anh ấy phải ở đây rồi mới phải. Stefan ghé ngang trường đón Caroline,” Elena đáp. Cô hoàn toàn bất ngờ khi thấy phản ứng của thầy Alaric.

“Caroline Forbes ư!” Thầy đánh giọng, ngồi bật dậy. Giọng thầy nghe giống cái hôm Elena nghe lỏm được khi thầy nói chuyện với bác sĩ Feinberg và ông hiệu trưởng, cứng cỏi và quyết đoán.

“Đúng rồi. Hôm nay cô nàng đó gửi cho Stefan một mẫu giấy nói muốn xin lỗi hay gì đó, rồi đòi gặp Stefan ở trường trước buổi tiệc.”

“Cậu ta không được đi. Em phải ngăn cậu ta lại.” Thầy Alaric lồm cồm đứng dậy và lặp lại bằng giọng cấp bách, “Em phải ngăn cậu ta lại ngay.”

“Anh ấy đi rồi mà. Nhưng tại sao? Tại sao không nên để anh ấy đi?” Elena gặng hỏi.

“Bởi vì cách đây hai ngày tôi đã thôi miên Caroline. Trước đó tôi đã thử với Tyler nhưng không có tác dụng gì. Trường hợp Caroline thì lại rất khả quan, em ấy nhớ được một chút về chuyện xảy ra trong mái nhà tôn. Và cô gái đó đã xác định kẻ tấn công là Stefan Salvatore.”

Im lặng sững sờ chỉ kéo dài trong khoảng khắc. Rồi Bonnie kêu lên, “Nhưng Caroline thì làm được gì cơ chứ? Nó đâu thể làm hại Stefan.”

“Em không hiểu sao? Giờ các em không chỉ đối phó với đám học sinh trung học nữa rồi,” Thầy Alaric đáp. “Mọi chuyện đã đi quá xa. Cha Caroline biết chuyện này, cả cha Tyler nữa. Họ thấy lo lắng cho sự an nguy của thị trấn.”

“Khoan đã, im lặng nào!” Elena đang lục lọi trong tâm trí, cố gắng nắm bắt chút tín hiệu về sự hiện diện của Stefan. Anh đã để cho bản thân yếu đi nhiều, cô nghĩ thầm bằng phần lạnh lùng bình tĩnh còn sót lại giữa nỗi sợ hãi và kinh hoàng đang cuộn lên trong lòng. Cuối cùng, cô cảm nhận được điều gì đó, chỉ là một thoáng dấu vết, nhưng Elena nghĩ đó chính là Stefan. Và anh đang lâm nguy.

75. Chương 75

“Có chuyện rồi,” Damon xác nhận, và cô nhận ra này giờ anh ra cũng đang tìm kiếm, với một năng lực tinh thần mạnh hơn cô nhiều. “Đi thôi.”

“Khoan, hãy bàn bạc trước đã. Đừng có cứ thế mà đâm đầu vào!” Nhưng thầy Alaric nói thể chẳng khác nào nói chuyện với cơn gió, tìm cách dùng lời lẽ mà kìm hãm lại sức mạnh tàn phá của nó. Damon đã kịp ra tới cửa sổ, và một giây sau đó Elena cũng nhảy ra theo sau, đáp nhẹ nhàng xuống tuyết bên cạnh anh ta. Giọng thầy Alaric gọi với theo họ từ phía trên.

“Bọn tôi cũng sẽ đến. Đợi chúng tôi ở đó. Hãy để tôi nói chuyện với họ trước đã. Tôi có thể lo liệu được chuyện này...”

Elena gần như chẳng nghe thấy lời thầy. Tâm trí cô đang cháy rực lên một mục tiêu, một suy nghĩ. Tấn công những người dám lại hại Stefan. Đúng là mọi chuyện đã đi quá xa, Elena nghĩ thầm. Và giờ thì muốn tới đâu mình sẽ cho tới đó. Nếu họ dám đụng đến anh ấy... những hình ảnh về những chuyện cô sẽ làm với họ nháng lên trong óc nhanh đến nỗi không đếm kịp. Nếu là lúc khác, hẳn Elena sẽ rất sốc vì sự phấn khích và lượng adrenaline dâng lên trong máu khi cô nghĩ tới những chuyện đó.

Elena có thể cảm thấy tâm trí Damon bên cạnh mình khi cả hai phóng đi trên mặt đất phủ tuyết; đó là một ngọn lửa thịnh nộ đỏ rực chói lòa. Sự hung hăng bên trong cô hân hoan khi cảm thấy nó, mừng rỡ khi thấy có nó gần bên. Nhưng rồi cô chợt nghĩ ra một chuyện.

“Tôi đang làm vướng chân anh,” Elena nói. Cô không hề thở gấp mặc cho phải chạy bằng qua tuyết dày trong một thời gian kỷ lục. Nhưng không có thứ gì hai chân, hay thậm chí là bốn chân, có thể sánh ngang tốc độ của một cánh chim. “Đi đi,” Elena kêu. “Ráng đến đó nhanh hết mức có thể. Tôi sẽ gặp anh sau.”

Cô chẳng hề dừng lại nhìn luồng không khí rung động và nhòe đi, hay bóng tối cuộn xoáy lại kết thúc bằng tiếng đôi cánh vỗ gấp gấp. Nhưng cô nhìn thấy con quạ bay vút lên và nghe tiếng Damon vang lên trong đầu.

Đi sẵn may mắn, anh ta nói, và cái bóng đen có cánh lao vút như một mũi tên về phía trường học.

Đi sẵn may mắn, Elena nghĩ với theo, hoàn toàn nghiêm túc. Cô tăng tốc gấp đôi, tâm trí không lúc nào ngừng dõi theo tín hiệu le lói của Stefan.

Stefan nằm ngửa, ước ao phải chi mắt mũi đừng nhòe nhoẹt, và sự tỉnh táo của đầu óc đừng mong manh như thế. Mắt hắn mờ đi một phần vì đau, một phần vì tuyết rơi, nhưng cũng là vì dòng máu chảy xuống từ vết thương đầu gần tám phân trên đầu nữa.

Rõ ràng là hắn thật ngu ngốc khi không chịu quan sát chung quanh trường học, nếu không thì đã nhìn thấy mấy cái xe hơi sẫm màu đậu phía bên kia rồi. Ngay từ đầu Stefan đã thật ngu ngốc khi đến đây. Giờ thì hắn sắp phải trả giá vì cái sự ngu ngốc đó.

Phải chi Stefan đủ sức tập trung tư tưởng để kêu cứu... nhưng chính sự yếu ớt đã khiến ấy người này trấn áp hẳn dễ dàng như vậy đã ngăn hắn lại. Từ hôm tấn công Tyler đến giờ, Stefan gần như chẳng ăn uống gì. Thật mỉa mai làm sao. Tội lỗi của chính hắn đã khiến hắn lâm vào tình cảnh hiện nay.

76. Chương 76

Lẽ ra mình chẳng nên mắc công tìm cách thay đổi bản chất làm gì, Stefan nghĩ thầm. Hóa ra Damon đã đúng. Thiên hạ đều như nhau cả - Alaric, Caroline, tất cả mọi người. Tất cả mọi người đều có thể phản bội ta. Lẽ ra mình nên sẵn lòng hết bọn chúng và tận hưởng điều đó mới phải.

Hắn hi vọng Damon sẽ lo lắng cho Elena. Cô ấy sẽ được an toàn khi ở với anh ta; Damon rất mạnh mẽ và nhẫn tâm. Damon sẽ dạy cho cô ấy cách tồn tại. Stefan thấy mừng vì chuyện đó.

Nhưng có điều gì đó bên trong hắn đang khóc.

Đôi mắt tinh tường của con quạ nhìn thấy những luồng đèn pha giao nhau bên dưới và sà xuống. Nhưng Damon chẳng cần phải nhìn mới biết, hắn đang lấy nhịp đập yếu ớt vốn là sinh lực của Stefan làm điểm nhắm. Yếu ớt vì Stefan đang kiệt sức và gần như đã buông xuôi.

Mày chẳng bao giờ sáng mắt ra phải không em trai? Damon phóng tư tưởng đến thằng nhóc. Lẽ ra ta chẳng nên ra tay cứu mày làm gì. Nhưng ngay cả khi còn đang bay là là trên mặt đất, hắn vẫn bắt đầu thay hình đổi dạng thành một thứ có thể gây tổn hại nhiều hơn là một con quạ.

Con sói đen phóng vào đám người đang túm tụm chung quanh Stefan, nhắm chính xác vào cái tên đang giơ chiếc cốc bằng gỗ vót nhọn định lao vào ngực Stefan. Sức mạnh của cú tấn công hất tên này bay ra đằng sau ba mét, còn chiếc cốc thì văng ngang mặt cỏ. Damon kiềm chế lại ước muốn được ngoạm răng vào cổ họng người đàn ông - khi bản năng của hình hài hắn đang mang càng khiến cho thôi thúc đó mãnh liệt hơn. Hắn quay đi và bước trở lại về phía những tên khác đang đứng đó.

Đợt tấn công thứ hai của Damon khiến chúng tản ra, nhưng một tên trong bọn đã ra đến phía ngoài luồng sáng và quay lại, nâng cái gì đó lên vai. Súng trường, Damon nghĩ thầm. Và có thể là đang nạp đầy những viên đạn được xử lý đặc biệt giống như khẩu súng ngắn của Alaric. Chẳng có cách chỉ tới kịp chỗ gã đàn ông trước khi hắn ta nổ súng. Tuy vậy con sói vẫn gầm gừ và rùn người xuống chuẩn bị phóng tới. Khuôn mặt nung núc thịt của gã đàn ông nở một nụ cười.

Một bàn tay trắng trẻo nhanh như rắn mổ thỏ ra khỏi bóng tối, hất cây súng đi. Tên cầm súng hoảng hốt nhìn quanh ngỡ ngàng, và con sói há miệng ra nhe răng cười, Elena đã đến.

Chương 11

Elena đứng nhìn cây súng trường của ông Smallwood văng trên mặt cỏ. Cô thích thú khi thấy vẻ mặt của ông ta trong lúc quay vòng vòng tìm xem cái gì đã giật mất súng của mình, và cảm thấy sự tán thành bùng lên ở Damon từ phía bên kia biển ánh sáng, dữ dội và nóng bỏng như niềm tự hào của loài sói khi thấy con mình lần đầu tiên sẵn được mồi. Nhưng khi thoáng thấy Stefan nằm sóng soài trên đất, Elena bỗng quên sạch hết mọi thứ khác. Giận giữ nín cả thở, cô dậm bước về phía anh.

“Mọi người dừng tay lại! Dừng hết mọi chuyện lại, ai ở đâu ở nguyên đó đi!”

Tiếng thét đến tai họ cùng lúc với tiếng lốp xe rít trên mặt đường. Chiếc xe của Alaric Saltzman gần như xoay một vòng khi quẹo vào bãi đỗ xe dành cho giáo viên và thắng kít lại. Thấy Alaric nhảy ra khỏi xe ngay từ khi nó còn chưa kịp dừng hẳn.

77. Chương 77

“Có chuyện gì ở đây vậy?” Thầy hỏi vặn, xăm xăm bước về phía đám người họ.

Lúc này nghe tiếng thầy la lên, Elena đã tự động lùi lại vào trong bóng tối. Cô ngược nhìn khuôn mặt của những người đàn ông khi họ quay về phía thầy. Bên cạnh ông Smallwood, cô nhận ra ông Forbes và ông Bennett, bố của Vickie Bennett. Mấy người còn lại chắc là cha của mấy tên đồng bọn của Tyler trong mái nhà tôn, Elena nghĩ thầm.

Một người lạ mặt lên tiếng trả lời câu hỏi, bằng một giọng lè nhè không giấu hẳn được sự căng thẳng bên dưới. “Ừ thì, bọn tôi quá mệt mỏi vì phải chờ đợi thêm nữa rồi nên quyết định đẩy nhanh mọi chuyện lên một chút.”

Tiếng gầm gừ của con sói từ chỗ ư ử trong cô họng chuyển thành vang rền như tiếng cửa máy. Mấy gã đàn ông co rúm lại, và thầy Alaric trợn trừng trợn trắng khi nhìn thấy con vật.

Có một âm thanh khác nhỏ hơn và liên tục hơn vang lên từ chỗ hình hài rúm ró bên cạnh một trong những chiếc xe. Caroline Forbes đang thút tha thút thít nói đi nói lại, “Họ bảo chỉ muốn nói chuyện với cậu ta thôi. Họ đâu có nói với em là sẽ làm gì đâu.”

Thầy Alaric, một mặt vẫn dè chừng con sói, ra dấu về phía Caroline, “Các người định để cho cô ấy nhìn thấy cảnh này sao? Một cô gái trẻ như thế? Các người có biết điều đó sẽ gây tổn hại về mặt tâm lý đến mức nào cho cô bé không?”

“Vậy còn tổn hại về mặt tâm lý khi cổ họng của nó bị xé toạc ra thì sao hả?” Ông Forbes đáp trả và có những tiếng la lối đồng tình. “Đó mới là thứ mà bọn tôi quan tâm.”

“Vậy thì mấy ông nên quan tâm đến chuyện bắt đúng người đúng tội đi.” Alaric nói.

“Caroline,” thầy quay về phía cô nàng nói thêm, “Tôi muốn em suy nghĩ cho kĩ, Caroline. Chúng ta vẫn chưa kết thúc quá trình trị liệu cho em. Tôi biết là lúc chúng ta ngưng lại em đã nghĩ là em nhận ra Stefan. Nhưng, liệu em có dám hoàn toàn chắc chắn đó là cậu ta không? Có khả năng là ai đó khác trông giống cậu ta hay không?”

Caroline thẳng người dậy, tựa lưng vào chiếc xe và ngược khuôn mặt đầm nước mắt lên. Cô nàng nhìn sang Stefan, lúc này đang ngồi thẳng dậy, rồi nhìn thầy Alaric. “Em...”

“Nghĩ kĩ đi, Caroline. Em phải hoàn toàn chắc chắn mới được. Liệu có khả năng là ai khác, ví dụ như...”

“Như cái gã tự xưng mình là Damon Smith chẳng hạn,” Giọng Meredith cất lên. Cô bạn đang đứng kế bên chiếc xe của thầy Alaric, một chiếc bóng thanh mảnh. “Cậu có nhớ anh ta không, Caroline? Cái anh chàng đến dự bữa tiệc đầu tiên của thầy Alaric ấy. Anh ta cũng có vài nét giống Stefan lắm.”

Elena dờ người ra vì căng thẳng khi Caroline cứ đứng trơ mắt nhìn tỏ vẻ không hiểu. Rồi cô nàng tóc nâu từ từ gạt đầu.

“Ừ... cũng có thể, mình cho là vậy. Mọi thứ xảy ra nhanh quá... nhưng cũng có thể.”

“Vậy là em không chắc được là ai trong hai người?” Thầy Alaric hỏi.

78. Chương 78

“Không...không chắc lắm.”

“Thấy chưa,” Alaric kêu lên. “Tôi đã nói là cô ấy cần thêm nhiều buổi trị liệu nữa, và chúng ta chưa chắc chắn được gì hết mà. Cô bé còn lẫn lộn nhiều thứ lắm.” Thầy bước từng bước thận trọng về phía Stefan. Elena nhận ra rằng con sói đã lùi trở lại vào trong bóng tối. Cô có thể nhìn thấy nó, nhưng mấy người kia chắc là không.

Đám đàn ông nọ hung hăng hẳn lên khi không còn sự có mặt của nó. “Thầy nói cái gì thế? Cái tên Smith này là ai? Tôi chưa bao giờ trông thấy hắn cả.”

“Nhưng Vickie con gái ông thì có thể đã gặp rồi, ông Bennett ạ.” Alaric nói, “Chuyện đó có thể được phát hiện ra trong buổi trị liệu sau của tôi với cô ấy. Chúng ta có thể nói chuyện này vào ngày mai, đợi thêm chút nữa cũng chả chết đâu. Giờ thì tôi nghĩ mình nên đưa Stefan đến bệnh viện.”

“Phải rồi, và trong lúc chúng ta chờ đợi thì bất cứ gì cũng có thể xảy ra.” Ông Smallwood lên tiếng. “Bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu...”

“Vậy cho nên các ông tự nhủ cái quyền thực thi công lý chứ gì?” Thầy Alaric nói, giọng đanh lại. “Bất kể có bắt được đúng người hay không. Mấy người có gì chứng minh cậu bé này có năng lực siêu nhiên nào? Bằng chứng đâu? Cậu ta này giờ có phản kháng gì không?”

“Nãy giờ chỉ có con chó sói đâu đó quanh đây là gây ra đủ thứ chuyện thôi,” Ông Smallwood đáp, mặt đỏ gay, “Chắc bọn chúng có toa rập với nhau.”

“Tôi có thấy sói siếc gì đâu. Tôi chỉ thấy một con chó nhà bình thường thôi. Có lẽ là một trong những con đã sống ra khỏi khu cách ly. Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì chứ? Tôi đã nói với các ông là theo ý kiến chuyên môn của tôi, mấy ông bắt nhầm người rồi mà.”

Những người đàn ông tỏ vẻ dao động, nhưng trên nét mặt vẫn còn đôi chút ngờ vực. Meredith cất tiếng.

“Tôi nghĩ các ông nên biết rằng trước đây ở hạt này cũng từng có những vụ ma cà rồng tấn công rồi,” cô nói. “Từ rất lâu trước khi Stefan đến đây kia. Ông ngoại tôi là một nạn nhân. Có lẽ vài người ở đây đã nghe về chuyện đó.” Cô bặm nhìn sang phía Caroline.

Thế là xong. Elena có thể nhìn thấy đám đàn ông nhìn nhau bối rối và lùi dần về phía xe của họ. Bất chợt ai cũng muốn biến đi chỗ nào đó xa xa.

Ông Smallwood là người duy nhất nán lại nói, “Thầy đã nói là ngày mai chúng ta sẽ bàn chuyện này đây nhé, thầy Saltzman. Tôi rất nóng lòng muốn nghe thử xem thằng con tôi sẽ nói gì vào lần sau khi nó được thôi miên.”

Bố Caroline túm con gái chui nhanh vào trong xe, lăm bằm gì đó về việc đã xảy ra nhầm lẫn và chẳng có ai định làm lớn chuyện cả.

Khi chiếc xe cuối cùng đã phóng đi, Elena chạy nhanh về phía Stefan.

“Anh có sao không? Họ có làm gì anh không?”

Stefan né khỏi cánh tay thầy Alaric đang đỡ lấy mình. “Có ai đó đánh anh từ phía sau lúc anh đang nói chuyện với Caroline. Nhưng bây giờ thì anh không sao rồi.” Anh đưa mắt nhìn thầy Alaric, “Cảm ơn. Nhưng tại sao chứ?”

79. Chương 79

“Thầy ấy cùng phe với bọn mình,” Bonnie lại gần nhập bọn, “Tôi đã nói rồi mà. Ôi Stefan, có thật là cậu không sao không đấy? Lúc này tôi tưởng tôi ngất xỉu tới nơi rồi chứ. Chắc họ không định làm thật. Ý tôi là, không thể nào có chuyện họ định làm như thế thật được...”

“Thật hay không thì tôi cũng không nghĩ chúng ta nên nấn ná lại đây” Meredith lên tiếng. “Stefan có cần phải tới bệnh viện không?”

“Không cần đâu,” Stefan đáp trong lúc Elena cuống quit xem xét vết thương trên đầu anh. “Tôi chỉ cần nghỉ ngơi. Nơi nào đó có thể ngồi nghỉ được ấy.”

“Tôi có mang theo chìa khóa. Vào phòng lịch sử đi.” Thầy Alaric nói.

Bonnie lo lắng nhìn quanh quất những khoảng tối. “Cả con sói nữa chứ?” cô kêu, và nhảy dựng lên khi một chiếc bóng tụ lại biến thành Damon.

“Sói nào?” Anh ta hỏi. Stefan khẽ xoay người lại, nhăn mặt.

“Cũng cảm ơn cả anh nữa.” Anh nói bằng giọng vô cảm. Nhưng ánh mắt Stefan cứ dừng trên mặt anh trai mình với vẻ khó hiểu khi họ bước vào trong tòa nhà của trường học.

Khi đến hành lang, Elena kéo anh sang bên. “Stefan, tại sao anh không để ý thấy họ lén đến sau lưng? Sao anh yếu quá vậy?”

Stefan lắc đầu tránh né, thế là cô hỏi tới, “Anh ăn lần cuối cùng là hồi nào? Stefan, hồi nào hả? Lúc nào anh cũng kiểm soát này nọ khi có em ở kế bên. Anh đang muốn làm gì với bản thân mình vậy?”

“Anh không sao mà,” anh đáp. “Thật mà, Elena. Anh sẽ đi săn sau.”

“Anh có hứa không?”

“Anh hứa”

Lúc đó, Elena không nghĩ tới chuyện họ chưa thỏa thuận xem “sau” là lúc nào. Cô để cho Stefan dắt mình xuống cuối hành lang.

Phòng học lịch sử vào ban đêm trông rất khác dưới con mắt của Elena. Bầu không khí có vẻ gì đó rất lạ, giống như là mấy ngọn đèn trở nên quá sáng. Lúc này đây, bao nhiêu bàn học bị dẹp ra hết và năm chiếc ghế được kéo tới cạnh bàn của thầy Alaric. Sau khi đã sắp xếp bàn ghế xong, thầy giục Stefan ngồi vào chiếc ghế lót nệm của mình.

“Được rồi, những người còn lại cũng ngồi xuống đi.”

Cả bọn chỉ đứng nhìn thầy. Rồi Bonnie ngồi phịch xuống một chiếc ghế, nhưng Elena vẫn đứng nguyên cạnh Stefan, Damon thì đi qua đi lại ở khoảng giữa nhóm bạn và cửa ra vào, còn Meredith đẩy mở giấy tờ ra giữa bàn thầy Alaric rồi ngồi vắt vẻo ở một góc.

Về thầy giáo từ từ biến mất khỏi ánh mắt thầy Alaric. “Được rồi,” anh thầy nói, rồi tự mình ngồi xuống một trong những chiếc ghế học sinh. “Thế đấy.”

“Thế đấy,” Elena đáp.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Elena cầm lên một miếng bong gòn lấy ra từ bộ dụng cụ sơ cứu vớ được ngoài cửa và dung nó chậm chậm vết thương trên đầu Stefan.

80. Chương 80

“Em nghĩ đã đến lúc giải thích rồi đấy.” Cô bảo.

“Được. Ừ, có vẻ như tất cả các bạn đã đoán được tôi không phải là giáo viên lịch sử...”

“Ngay trong vòng năm phút đầu tiên.” Stefan lên tiếng. Giọng anh khê khàng và đầy đe dọa. Elena giật thót mình nhận ra nó khiến cô nhớ tới Damon. “Thế thì anh là ai?”

Alaric làm dấu xin lỗi và cất giọng gần như rụt rè. “Một nhà tâm lý học. Không phải dạng một sách,” anh thầy hấp tấp nói thêm khi thấy những người còn lại đưa mắt nhìn nhau.

“Tôi là nghiên cứu sinh, một nhà tâm lý học thực nghiệm của Đại học Duke. Các bạn biết không, nơi những thí nghiệm ESP*(ESP (Extra-sensory perception): Khả năng ngoại cảm (nhận thức được sự việc, hiện tượng mà không cần dùng đến năm giác quan thông thường của con người). được khởi xướng ấy.”

“Mấy thí nghiệm mà người ta bắt mình đoán trên tấm thẻ có gì nhưng không được nhìn đó hả?” Bonnie hỏi.

“Phải, dĩ nhiên là bây giờ đã tiến bộ hơn thế một chút rồi. Tuy vậy, tôi cũng rất muốn được dùng mấy tấm thẻ Rhine*(Thẻ Rhine: Những tấm thẻ có in các kí hiệu khác nhau được nhà tâm lý học J.B.Rhine sử dụng trong các thí nghiệm về ngoại cảm.) thử nghiệm với em, đặc biệt là những lúc em lên đồng ấy.” khuôn mặt Alaric sáng lên sự tò mò mang tính chất khoa học. Nhưng rồi anh thầy hắng giọng nói tiếp “Nhưng mà... à, như tôi đang nói ấy. Mọi chuyện bắt đầu vài năm trước, khi tôi nghiên cứu một đề tài về cận tâm lý học. Tôi không định tìm cách chứng minh rằng sức mạnh siêu nhiên là có thật. Tôi chỉ muốn nghiên cứu xem chúng gây ra ảnh hưởng như thế nào về mặt tâm lý lên người sở hữu. Bonnie đây cũng là một trường hợp này.” Giọng Alaric đều đều như giảng bài.

“Phải kiểm soát những sức mạnh đó đã tác động như thế nào lên thần kinh, cảm xúc của em ấy?”

“Kính khùng lắm,” Bonnie gay gắt xen ngang. “Em chẳng muốn có nó nữa. Em ghét lắm.”

“Đó, em thấy chưa,” Thầy Alaric nói. “Em hẳn đã là một ca rất tuyệt để nghiên cứu. Vấn đề tôi gặp phải là chẳng tìm ra ai có năng lực tâm linh thật sự để khảo sát cả. Có vô khối những kẻ giả vờ... thầy thuốc chữa bệnh bằng pha lê, người biết thăm dò mạch nước, ông đồng bà cốt, kẻ tới sáng không hết. Nhưng tôi chẳng tìm ra nổi hang thật cho đến khi được một người bạn trong sở cảnh sát mách nước cho.

“Có một bà kia ở South Carolina nói rằng mình bị ma cà rồng cắn, từ đó về sau thấy toàn ác mộng tiên đoán trước tương lai. Lúc đó, tôi quen với những ca giả vờ đến nỗi tôi cứ tưởng bà ta cũng là một trong số

đó. Nhưng không phải, ít ra là về chuyện bị cắn. Còn chuyện bà ta có năng lực tâm linh hay không thì tôi chẳng bao giờ chứng minh được.”

“Sao thầy biết chắc bà ấy bị cắn?” Elena hỏi.

“Có những bằng chứng về mặt y khoa. Vết nước bọt trong vết thương bà ta tương tự như nước bọt của người - nhưng không hoàn toàn giống. Nó chứa một chất có tác dụng chống đông máu như trong nước bọt của dĩa vậy...” Thầy Alaric ngừng lại và hấp tấp tiếp tục câu chuyện. “Nói tóm lại là tôi chắc chắn chuyện đó. Mọi chuyện bắt đầu thế đấy. Một khi đã tin chắc rằng thực sự đã có chuyện gì đó xảy ra với người phụ nữ, tôi bắt đầu đi tìm kiếm các trường hợp khác giống vậy. Không nhiều, nhưng vẫn có. Những người đã gặp phải ma cà rồng ấy.”

81. Chương 81

“Thế là tôi bỏ ngang mọi nghiên cứu khác, tập trung vào tìm kiếm các nạn nhân của ma cà rồng để khảo sát họ. Và theo ý kiến riêng của mình, tôi đã trở thành chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực này.” Thầy Alaric kết luận một cách khiêm tốn. “Tôi đã viết nhiều luận văn...”

“Nhưng thầy chưa bao giờ thực sự nhìn thấy ma cà rồng cả,” Elena ngắt lời. “Ý em là cho tới tận bây giờ, có phải không?”

“Ừ thì – chưa. Bằng xương bằng thịt thì chưa. Nhưng tôi đã có nhiều công trình nghiên cứu ... và đủ thứ.” Giọng thầy ngưng bặt.

Elena cắn môi. “Thầy đã làm trò gì với lũ chó thế?” cô hỏi. “Lúc ở nhà thờ, khi thầy vẫy vẫy tay về phía chúng ấy?”

“Ôi...” Thầy Alaric có vẻ ngượng ngập. “Em biết đấy, tôi có nhặt nhanh được chỗ này một ít, chỗ kia một ít. Đó là câu thần chú mà một ông già miền núi dạy cho tôi để xua đuổi tà ma. Tôi tưởng nó có hiệu quả chứ.”

“Anh còn phải học nhiều thứ lắm.” Damon bảo.

“Chứ còn gì nữa.” Alaric khó nhọc nói. Rồi thầy nhăn mặt. “Thực ra, tôi đã biết thế ngay từ lúc đặt chân đến đây. Hiệu trưởng của các bạn, thầy Brian Newcastle, có nghe nói về tôi. Thầy ấy biết về những nghiên cứu của tôi. Khi thầy Tanner bị giết và bác sĩ Feinberg thấy trong thi thể chẳng còn chút máu nào, cổ thì có vết rách...ừm, họ đã gọi điện tìm tôi. Tôi nghĩ đó có thể là một bước đột phá mới ình – một trường hợp mà ma cà rồng vẫn còn hiện diện ngay trong vùng. Vấn đề duy nhất là, khi đến đây tôi mới vỡ lẽ ra rằng họ trông mong tôi xử lý con ma cà rồng đó. Họ đâu có biết trước giờ tôi chỉ làm việc với các nạn nhân mà thôi. Và ...uhm, có lẽ mọi chuyện đã vượt quá sức tôi. Nhưng tôi đã cố hết sức để không phụ lòng họ...”

“Thầy đã giả bộ,” Elena trách mọc. “Đó là điều thầy làm khi em nghe lỏm được thầy nói chuyện với họ về việc tìm ra hang ổ bí mật của bọn em và đủ chuyện. Thầy chỉ nói bừa chứ gì.”

“Cũng không hẳn vậy,” Thầy Alaric nói. “Về mặt lý thuyết thì tôi đúng là chuyên gia thật mà.” Rồi thầy giật mình. “Mà em nói nghe lỏm được tôi nói chuyện với họ là sao?”

“Trong khi anh đang bận ra ngoài lòng sục hang ổ bí mật thì cô ấy ngủ lại ngay trên gác xép nhà anh đấy.” Damon lạnh nhạt thông báo. Alaric há hốc mồm ra rồi ngậm lại.

“Cái tôi cần biết là Meredith dính vào chuyện này như thế nào,” Stefan nói. Anh không hề mỉm cười.

Meredith suốt từ nãy đến giờ đang chăm chú quan sát mớ giấy tờ lộn xộn trên bàn Alaric vội ngẩng phắt lên. Cô cất giọng đều đều, vô cảm.

“Tôi nhận ra thầy ấy. Mới đầu tôi chẳng nhớ đã gặp thầy ở đâu, bởi vì cũng gần ba năm rồi. Sau đó, tôi nghĩ ra được là chỗ bệnh viện của ông ngoại. Những gì tôi nói với đám người khi nãy là sự thật đấy, Stefan ạ. Ông tôi đã bị ma cà rồng tấn công.”

82. Chương 82

Một thoáng im lặng, rồi Meredith nói tiếp. “Chuyện xảy ra lâu lắm rồi, từ trước khi tôi được sinh ra kia. Ông bị thương không nặng, nhưng chẳng bao giờ thật sự hồi phục. Ông trở nên... uhm, hơi giống giống Vickie ấy, chỉ có điều hung hãn hơn. Mọi thứ trở nên nghiêm trọng đến nỗi người ta sợ ông sẽ tự làm hại mình, hoặc làm hại người khác. Cho nên họ đưa ông đến bệnh viện, ở đó ông mới được an toàn.”

“Một viện tâm thần,” Elena lên tiếng. Cô chợt thấy dậy lên nỗi cảm thông cho cô bạn tóc đen. “Ôi, Meredith. Sao cậu không nói ra? Cậu có thể kể cho bọn mình nghe mà.”

“Mình biết. Mình cũng muốn nói... nhưng không thể. Gia đình mình giữ bí mật chuyện đó lâu quá rồi – ít ra là cũng cố gắng. Đọc nhật ký Caroline thì thấy rõ ràng là nó đã nghe được. Vấn đề là, chẳng có ai tin mấy câu chuyện của ông ngoại về ma cà rồng cả. Họ chỉ nghĩ đó là do ông hoang tưởng thôi, mà ông thì hay bị hoang tưởng lắm. Ngay cả mình cũng không tin... cho đến khi Stefan tới. Lúc đó – không biết nữa, đầu mình bắt đầu liên kết các chi tiết lại với nhau. Nhưng mình không thực sự tin vào những gì mình nghĩ, cho đến khi cậu quay trở lại, Elena ạ.”

“Mình thấy ngạc nhiên là cậu không ghét mình,” Elena khẽ nói.

“Sao mình lại ghét cậu được? Mình hiểu cậu, và mình hiểu Stefan. Mình biết các cậu đâu phải kẻ xấu.” Meredith chẳng thèm nhìn tới Damon, giống như những điều cô công nhận này giờ chẳng hề dính dáng gì tới anh ta cả. “Nhưng khi nhớ ra chuyện đã thấy thầy Alaric hỏi chuyện ông ngoại ở bệnh viện, thì mình biết thầy cũng không phải kẻ xấu. Chỉ là mình không biết làm sao để tụ tập mọi người lại cùng một chỗ và chứng minh điều đó thôi.”

“Tôi cũng không nhận ra em,” Thầy Alaric nói. “Ông cụ mang họ khác – ông là ông ngoại em mà, đúng không? Chắc là tôi cũng có thấy em trong phòng đợi vài lần rồi, nhưng lúc đó em mới chỉ là cô bé con với chân cẳng gầy gò thôi. Giờ em khác rồi,” thầy Alaric nói thêm với vẻ tán tụng.

Bonnie ho khan một tiếng.

Elena đang cố sắp xếp lại mọi chuyện trong đầu. “VẬY chứ mấy người kia cầm cộc làm gì ngoài đó nếu không phải là thầy đã xúi họ?”

“Đương nhiên là tôi đã phải xin phép bố mẹ Caroline để thôi miên cô bé. Và tôi báo cáo lại cho họ những gì mình đã khám phá ra. Nhưng nếu các bạn nghĩ tôi có liên quan gì đến chuyện xảy ra tới nay thì các bạn nhầm rồi. Tôi thậm chí còn không biết nữa kia.”

“Mình đã kể cho thầy nghe về chuyện chúng ta đang làm, chuyện chúng ta đang truy tìm Quyền Năng Khác,” Meredith bảo. “Và thầy muốn giúp.”

“Tôi nói là tôi có thể giúp.” Thầy Alaric thận trọng nói.

“Sai rồi,” Stefan lên tiếng. “Anh không cùng phe cũng không đối địch với chúng tôi. Tôi rất biết ơn những gì anh làm ngoài kia khi cố thuyết phục mấy người đó, nhưng sự thật vẫn là ngay từ đầu, chính anh đã gây ra phần lớn những rắc rối này chứ không phải ai khác. Giờ thì anh phải quyết định đi: Anh về phe chúng tôi – hay về phe họ?”

83. Chương 83

Alaric ngó quanh từng người một, Meredith đang nhìn thầy chăm chăm không chớp mắt, Bonnie đang nường mày, Elena quỳ trên sàn còn vết thương trên đầu Stefan đã lành hẳn. Rồi anh thầy quay sang nhìn Damon, lúc này đang tựa lưng vào tường, vẻ mặt lăm lăm lì lì. “Tôi sẽ giúp,” cuối cùng thầy nói. “Thánh thần thiên địa ơi, đây đúng là một trường hợp tuyệt vời để nghiên cứu!”

“VẬY thì được rồi,” Elena nói. “Thầy được gia nhập. Còn vụ ông Smallwood ngày mai tính sao đây? Rủi ông ta muốn thầy thôi miên Tyler thêm một lần nữa thì sao?”

“Tôi sẽ tìm cách câu giờ,” Thầy Alaric đáp. “Chẳng né mãi được, nhưng cũng được ít lâu. Tôi sẽ bảo ông ta tôi phải giúp tổ chức vũ hội...”

“Đội đã,” Stefan lên tiếng. “Không nên tổ chức hội hè gì hết, nếu có cách ngăn chặn được. Anh quen với thầy hiệu trưởng; anh có thể nói chuyện với hội đồng quản trị nhà trường. Hãy tìm cách bảo họ hủy nó đi.”

Thầy Alaric giật mình. “Cậu nghĩ sẽ có chuyện gì xảy ra sao?”

“Phải,” Stefan đáp. “Không chỉ vì những gì đã xảy ra ở mấy hoạt động công cộng khác, mà bởi vì có thứ gì đó đang tích tụ năng lượng. Nó đã bắt đầu tích tụ cả tuần nay rồi, tôi có thể cảm thấy được mà.”

“Em cũng thế,” Elena nói. Cô đã không nhận ra điều đó cho đến tận lúc này, những căng thẳng trong cô, cảm giác cấp bách đó không chỉ xuất phát từ bên trong. Nó ở bên ngoài, ở khắp chung quanh. Nó kết tụ đặc quánh trong không khí. “Có chuyện sắp xảy ra rồi, Alaric.”

Thầy Alaric thở hắt ra. “Tôi sẽ cố thuyết phục họ, nhưng – tôi không biết đâu. Hiệu trưởng của mấy em thì chết chứ nhất quyết giữ ọi thứ có vẻ bình thường. Mà tôi thì đâu có đưa ra được lời giải thích hợp lý nào cho chuyện hủy bỏ buổi lễ đâu.”

“Thầy ráng hết sức đi,” Elena bảo.

“Tôi sẽ có. Còn từ giờ đến đó, có lẽ em nên nghĩ đến chuyện tự bảo vệ mình. Nếu những gì Meredith nói là đúng, thì đa số các cuộc tấn công đều nhằm vào em và những người thân của em. Bạn trai em thì bị ném xuống giếng, xe của em thì bị ép văng xuống sông; tang lễ của em bị phá hỏng. Meredith nói thậm chí đến em gái nhỏ của em cũng bị đe dọa. Nếu biết ngày mai sẽ có chuyện xảy ra, em nên rời khỏi thị trấn là hơn.”

Đột nhiên Elena giật mình. Cô chưa bao giờ xem xét những cuộc tấn công theo cách đó, nhưng quả có thể thật. Cô nghe thấy Stefan hít vào một hơi và siết chặt tay mình.

“Anh ấy nói đúng,” Stefan bảo. “Em nên rời khỏi đây, Elena. Anh có thể ở lại cho đến khi...”

“Không. Em sẽ không đi mà không có anh. Với lại,” Elena chậm rãi nói tiếp, vừa nói vừa nghĩ. “Em sẽ không đi bất cứ đâu cho đến khi chúng ta tìm ra Quyền Năng Khác và ngăn nó lại.” Cô tha thiết nhìn anh, nói nhanh “Stefa, anh không thấy sao, chẳng có ai khác có khả năng chống lại nó cả. Ông Smallwood với bạn bè ông ta thì không hề biết chuyện gì đang xảy ra. Thầy Alaric thì cứ tưởng đứng hoa chân múa tay là có thể xua được nó. Không ai trong số họ biết mình đang đối mặt với cái gì. Chỉ có chúng ta là có thể giúp thôi.”

84. Chương 84

Cô có thể nhìn thấy sự phản đối trong mắt Stefan và cảm thấy nó qua những cơ bắp gồng cứng của anh. Nhưng khi cứ tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Stefan, Elena có thể thấy sự phản kháng đó lần lượt rơi rụng. Chỉ bởi một lí do đơn giản, đó là sự thật, mà Stefan thì không thích nói dối.

“Thôi được,” cuối cùng anh khổ sở nói. “Nhưng ngay khi mọi chuyện kết thúc, chúng ta sẽ đi khỏi đây. Anh sẽ không để em ở lại cái thị trấn có “đội an ninh tự quản” diễu vòng quanh với cọc gỗ trên tay đâu.”

“Đồng ý,” Elena siết tay anh đáp lại. “Khi đã xong xuôi mọi chuyện, bọn mình sẽ đi.”

Stefan quay sang thầy Alaric. “Còn nếu như không có cách chi thuyết phục họ đừng tổ chức vũ hội ngày mai, tôi nghĩ chúng ta nên cùng nhau canh gác. Nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, mình có thể ra tay can thiệp trước khi mọi thứ vượt ngoài tầm kiểm soát.”

“Ý hay,” Thầy Alaric có vẻ sinh động hẳn lên. “Mai chúng ta có thể gặp nhau trong phòng học lịch sử này khi trời tối. Chẳng có ai bén mảng đến đây đâu. Ta có thể gác suốt đêm cũng được.”

Elena ngáp ngừng đưa mắt nhìn sang Bonnie.

“Uhm... như vậy có nghĩa là phải bỏ lỡ vũ hội à – ý em muốn nói tới những người trong chúng ta có thể tham dự ấy?”

Bonnie ưỡn thẳng người lên. “Ôi trời, ai thèm quan tâm đến chuyện bỏ lỡ một bữa nhảy nhót chứ?” Cô bần thần đáp. “Vũ hội thì có tích sự gì cho ai đâu?”

“Đúng thế,” Stefan nghiêm trang bảo. “Quyết định vậy đi.” Một cơn đau dường như xâm chiếm khiến anh nhắm mắt, sụp mặt xuống. Elena ngay lập tức tỏ ra lo lắng.

“Anh phải về nhà nghỉ thôi,” cô nói. “Alaric, thầy chờ bọn em đi được không? Cũng không xa lắm đâu.”

Stefan cãi rằng anh hoàn toàn có thể tự đi bộ được, nhưng cuối cùng chịu thua. Khi đến nhà trọ, lúc cả Stefan và Damon đều đã ra khỏi xe, Elena thò đầu vào cửa sổ chỗ thầy Alaric ngồi và hỏi một câu sau chót. Chuyện này đã khiến cô bứt rứt không yên kể từ lúc thầy Alaric kể ọi người nghe câu chuyện của mình.

“Về những người đã gặp phải ma cà rồng ấy,” cô nói. “Những hậu quả về mặt tâm lý là gì? Ý em là, chẳng lẽ tất cả đều phát điên hoặc mơ thấy ác mộng sao? Có ai không bị gì không?”

“Còn tùy thuộc mỗi cá nhân nữa,” thầy Alaric đáp. “Và tùy xem họ đã tiếp xúc bao nhiêu lần, tiếp xúc theo kiểu gì. Nhưng chủ yếu phụ thuộc vào tính cách của nạn nhân, vào mức độ mà thần kinh của họ chịu đựng được.”

Elena gật đầu, giữ im lặng cho đến lúc ánh đèn xe của thầy Alaric đã khuất sau màn tuyết. Rồi cô quay sang Stefan.

“Matt.”

Chương 12

Stefan nhìn Elena, những tinh thể tuyết đọng đầy trên mái tóc đen của anh. “Matt làm sao?”

“Em nhớ được – chuyện gì đó. Không rõ ràng. Nhưng vào cái đêm đầu tiên, khi em không còn là mình ấy – em có gặp Matt không? Em có..?”

85. Chương 85

Sợ hãi và khổ sở đến phát bệnh khiến cô nghẹn lại không nói tiếp được nữa. Nhưng Elena không cần nói hết câu, và Stefan cũng không cần phải trả lời. Cô đã nhìn thấy lời đáp trong mắt Stefan.

“Đó là cách duy nhất, Elena à,” Anh bảo. “Không có máu người chắc em đã chết rồi. Chẳng lẽ em muốn tấn công ai đó không tự nguyện, làm họ bị thương, hoặc thậm chí giết chết họ sao? Cơn đói có thể khiến em trở thành như thế đó. Chẳng lẽ em muốn vậy à?”

“Không phải,” Elena giận dữ đáp. “Nhưng cứ nhất quyết phải là Matt sao? Thôi, anh đừng trả lời; em cũng chẳng nghĩ ra được ai khác cả.” Cô hít một hơi run rẩy. “Nhưng giờ em lo lắng cho anh ấy, Stefan à. Từ đêm đó đến giờ em chưa gặp lại Matt. Anh ấy có sao không? Có nói gì với anh không?”

“Không nhiều,” Stefan nhìn đi chỗ khác. “Đại loại là ‘để cho tôi yên’. Cậu ấy cũng muốn chối bỏ cả những chuyện xảy ra đêm đó và bảo em chết rồi.”

“Nghe giống như mấy trường hợp không đủ sức chịu đựng.” Damon nhận xét.

“Ôi, im đi!” Elena kêu. “Đừng có xen vào chuyện này, mà nhân đây thì anh cũng làm ơn nghĩ đến Vickie Bennett tội nghiệp một chút. Anh nghĩ dạo này cô ấy chịu đựng chuyện này như thế nào hả?”

“Nếu ta biết cái cô Vickie Bennett này là ai thì mới nghĩ được chứ. Cô cứ nhắc đến cô ả mãi, nhưng ta đã gặp hồi nào đâu mà biết.”

“Anh gặp rồi. Đừng có giở trò với tôi nữa, Damon - khu nghĩa địa, nhớ chưa? Nhà thờ đó? Cô gái bị anh bỏ lại ặc bộ đồ lót đi lang thang ấy?”

“Xin lỗi nhé, không nhớ. Mà thường thì ta nhớ rất rõ những cô bị ta bỏ lại ặc bộ đồ lót đi lang thang lắm.”

“Vậy thì chắc Stefan làm quá.” Elena mát mẻ.

Giận dữ lóe lên trong mắt Damon, nhưng ngay lập tức bị khóa lấp đi bằng một nụ cười khiến người ta khó chịu. “Cũng có thể nó làm. Cũng có thể cô làm. Với ta thì chả có gì khác biệt, ngoại trừ việc ta bắt đầu thấy chán ngấy những lời buộc tội rồi. Còn bây giờ thì...”

“Đợi đã, “ Stefan cất giọng ôn hòa đến mức ngạc nhiên. “Khoan hãy đi. Chúng ta cần bàn bạc.”

“Rất tiếc là ta có hẹn trước rồi.” Có tiếng đập cánh xao xác, rồi chỉ còn lại mỗi Elena và Stefan.

Elena đưa tay lên môi. “Chết tiệt thật. Em đâu có cố tình chọc tức Damon. Nhất là sau khi anh ta đã xử sự khá là đàng hoàng suốt cả buổi tối như thế.”

“Không sao đâu,” Stefan đáp. “Anh ta thích được giận dữ mà. Em đang nói gì về Matt nhỉ?”

Elena nhìn thấy sự mệt mỏi trong mắt Stefan nên quàng một cánh tay ôm lấy anh. “Giờ mình sẽ không bàn chuyện đó nữa, nhưng em nghĩ ngày mai chúng ta nên đi gặp anh ấy. Để nói là...” Elena tuyệt vọng giơ cánh tay còn lại lên trời. Cô chẳng biết mình muốn nói gì với Matt cả, chỉ biết là phải làm gì đó thôi.

86. Chương 86

“Anh nghĩ,” Stefan chậm rãi nói, “là em nên đi gặp cậu ta. Anh đã thử nói chuyện với cậu ấy rồi, nhưng Matt không muốn nghe. Anh rất thông cảm chuyện đó, nhưng em làm thì sẽ tốt hơn. Và anh nghĩ” – anh dừng lại rồi quả quyết nói tiếp – “ Anh nghĩ em gặp cậu ta một mình thì sẽ hiệu quả hơn. Giờ em đi ngay đi.”

Elena nhìn anh đăm đăm. “Anh chắc chứ?”

“Ừ.”

“Nhưng – liệu anh có sao không? Em nghĩ em nên ở lại với anh...”

“Anh không sao mà,Elena,” Stefan dịu dàng nói. “Em cứ đi đi.”

Elena do dự một chút, rồi gật đầu. “Em không đi lâu đâu,” cô hứa.

*

Elena lên đến hông căn nhà gỗ với lớp sơn tróc mẻ và cái thùng thư opk ẹp đề tên Honeycutt mà không bị ai phát hiện. Cửa sổ phòng Matt không khóa. Bất cẩn quá, Elena thăm trách. Bộ anh không biết có ai đó có thể lên vào sao? Cô nhẹ nhàng đẩy cửa sổ mở ra, nhưng dĩ nhiên chỉ tiến xa được có thế. Một ranh giới vô hình như một bức tường không khí đông đặc mềm mại đã chặn cô lại.

“Matt,” Elena thì thào. Căn phòng tối mờ, nhưng cô có thể nhìn thấy một hình thù lơ lửng trên giường. Một chiếc đồng hồ điện tử với những con số màu xanh nhạt cho thấy bây giờ là 12 giờ 15 phút. “Matt,” cô lại gọi khẽ.

Hình người động đậy. “Hử?”

“Matt, em không muốn làm anh sợ.” Elena ráng làm giọng vồ về, tìm cách đánh thức Matt dậy một cách nhẹ nhàng chứ không muốn hù cho anh hồn vía lên mây. “Nhưng là em đây, Elena đây, và em muốn nói chuyện. Nhưng mà anh phải mời em vào nhà trước đã. Anh mời em vào được không?”

“Ừ. Vào đi.” Elena vô cùng kinh ngạc vì giọng Matt chẳng tỏ vẻ gì ngạc nhiên cả. Chỉ đến khi leo qua ngưỡng cửa cô mới nhận ra anh vẫn đang còn ngủ.

“Matt. Matt,” cô thì thào, không dám đến gần quá. Căn phòng ngột ngạt và nóng bức, máy sưởi đang chạy hết công suất. Elena có thể nhìn thấy một bàn chân trần thò ra khỏi đồng chăn mềm trên giường và mái đầu vàng óng.

“Matt?” Cô chồm tới trước và chạm vào anh một cách e dè.

Lần này thì có tín hiệu trả lời. Matt găm gừ ngồi bật dậy, nhìn quanh quất. Khi nhìn thấy Elena, mắt anh mở to trừng trừng nhìn cô không chớp.

Elena nhìn thấy mình đang cô găng tỏ ra nhỏ bé và vô hại. Cô lùi về phía bức tường. “Em không cố ý làm anh sợ. Em biết chuyện này sẽ khiến anh sốc lắm, nhưng anh làm ơn nói chuyện với em được không?”

Matt chỉ tiếp tục trơ mắt nhìn cô như thế. Mái tóc vàng óng vết mồ hôi và xù lên như lông gà ướt. Elena có thể nhìn thấy mạch đập phập phồng trên chiếc cổ hở ra của anh. Cô lo là Matt sẽ bật dậy phóng ra cửa sổ mất.

Rồi đôi vai của anh thả lỏng ra, rũ xuống. Matt từ từ nhắm mắt lại. Anh hít thở thật sâu nhưng gấp gáp, “Elena”

“Em đây,” cô thì thầm.

“Em đã chết rồi.”

“Không, Em đang ở đây mà.”

87. Chương 87

“Người chết thì không quay trở lại. Ba anh đâu có quay trở lại.”

“Em đâu có chết thật. Em chỉ biến đổi thôi mà.” Matt vẫn nhắm tịt mắt không chịu thừa nhận, và Elena thấy một đợt sóng tuyệt vọng lạnh lẽo quét qua người. “Nhưng anh ước gì em đã chết thật rồi, đúng không? Em sẽ đi liền đây,” cô thì thầm.

Khuôn mặt Matt nhăn nhúm lại, anh bật khóc.

“Đừng. Ôi, đừng mà. Đừng khóc, Matt, xin anh đấy.”

Elena thấy mình ôm Matt vào lòng, cố gắng không khóc theo. “Matt, em xin lỗi. Lẽ ra em không nên đến đây mới phải.”

“Đừng đi.” Anh nức nở. “Đừng đi mất nhé.”

“Em không đi đâu.” Elena không nín được nữa, và nước mắt cô rớt trên mái tóc bên bết của Matt. “Em chưa bao giờ có ý định làm anh đau lòng hết.” Cô nói. “Chưa bao giờ, Matt à. Tất cả những việc đó, tất cả những gì em làm – em chẳng bao giờ cố tính muốn gây tổn thương cho anh. Thật đấy...” Rồi cô ngừng nói và cứ ôm anh như thế thôi.

Sau một lúc, hơi thở của Matt dịu lại và anh ngồi thẳng lên, túm mớ khăn trải giường đưa lên chùi mặt. Anh tránh không nhìn cô. Trên mặt Matt có vẻ gì đó, không chỉ là ngưng ngừng mà còn là nghi kị, giống như đang gồng mình lên chuẩn bị sẵn sàng cho điều anh lo sợ.

“Thôi được, đúng là em đang ở đây. Em còn sống,” Matt nói sảng. “Vậy em muốn gì?”

Elena chết sững.

“Em nói đi, chắc phải có chuyện gì chứ. Là gì thế?”

Những giọt nước mắt lại chực trào lên, nhưng Elena dằn lại. “Chắc là em đáng bị như vậy. Em biết thế. Nhưng chỉ lần này thôi, Matt, em hoàn toàn không muốn gì hết. Em đến để xin lỗi, để nói rằng em rất tiếc vì đã lợi dụng anh – không chỉ mình đêm đó mà từ xưa đến nay. Em quan tâm đến anh, và em quan tâm đến chuyện anh có tổn thương hay không. Em đã nghĩ may ra mình có thể cải thiện được tình hình.” Sau một thoáng im lặng nặng nề, cô nói thêm, “Chắc là giờ em nên đi thì hơn.”

“Khoan, đợi đã. Đợi một lát,” Matt lại lấy tấm trải giường dụi lên mắt. “Nghe này. Những điều anh nói thật ngu ngốc, anh là một thằng chẳng ra gì ...”

“Không, anh là một người rất quân tử. Nếu không thì anh đã bảo em xéo đi cho khuất mắt từ khuya rồi.”

“Không, anh là một thằng ngu ngốc chẳng ra gì. Lẽ ra anh phải nện đầu vào tường vì vui sướng khi thấy em còn sống mới phải. Anh sẽ làm ngay đây. Nghe này.” Matt chụp lấy cổ tay Elena làm cô thoáng ngạt nhiên. “Anh không quan tâm ngay cả khi em có là Quái vật Đêm lầy Đen, Godzilla hay Frankenstein nhập chung làm một. Anh chỉ...”

“Matt.” Elena hoảng hốt lấy bàn tay còn lại che miệng anh.

“Anh biết. Em đang đính hôn với Dracula. Đừng lo, anh nhớ ra cậu ta mà. Thậm chí anh còn thích cậu ta nữa, có Trời mới biết tại sao” Matt hít một hơi và có vẻ như bình tĩnh trở lại. “Anh chẳng biết Stefan có nói với em chưa. Cậu ta đã nói với anh đủ thứ chuyện – nào là mình rất xấu xa, nào là không hề hối tiếc về những chuyện đã làm với Tyler. Em biết anh muốn nói chuyện gì chứ?”

88. Chương 88

Em nhắm mắt lại. “Từ đêm đó đến giờ, anh ấy hầu như không ăn uống gì. Em nghĩ anh ấy chỉ mới ăn có một lần. Hồi tối Stefan còn suýt bị người ta giết chết vì quá yếu ớt đấy.”

Matt gật đầu. “Hóa ra đây là lí lẽ em dùng biện hộ à. Lẽ ra anh phải biết chứ.”

“Đúng và không đúng. Cơn đói rất mãnh liệt, hơn anh tưởng nhiều.” Elena chợt nhớ ra chính cô cũng chưa ăn gì hôm nay, và đã thấy đói trước khi đến nhà thấy Alaric rồi. “Nói thật là – Matt à, em phải đi thôi. Chỉ có điều – nếu ngày mai có vũ hội thì anh cũng đừng đi. Sẽ có chuyện xảy ra đấy, chuyện tồi tệ. Bọn em sẽ cố canh phòng, nhưng em không biết có làm được gì không.”

“ ‘Bọn em’ là những ai?” Matt hỏi ngay.

“Stefan, Damon – Em nghĩ là có Damon – và em. Cả Meredith và Bonnie... cả thầy Alaric Saltzman nữa. Đừng hỏi em về thầy Alaric. Chuyện dài dòng lắm.”

“Nhưng mọi người đề phòng cái gì mới được chứ?”

“Em quên mất là anh chưa biết. Chuyện đó cũng dài dòng lắm, nhưng... Nói ngắn gọn lại là cái thứ đã giết em. Cái thứ đã xua bầy chó tấn công người ta vào hôm đám tang của em. Đó là một thể lực rất xấu xa, Matt à, nó đã lảng vảng ở Fell’s Church được ít lâu rồi. Và bọn em sẽ cố gắng ngăn cản không cho nó gây ra chuyện gì vào đêm mai.” Cô ráng không vịn vẹo mình mấy. “Nghe này, em rất xin lỗi, nhưng em thực sự phải đi rồi.” Ngược lại với ý muốn của Elena, mắt cô liếc nhìn sang chỗ mạch máu xanh lớn trên cổ Matt.

Khi mắt cô đã dứt ra được khỏi nó để nhìn vào mặt anh, Elena thấy nét choáng váng từ từ nhường chỗ cho niềm căm thông bất chợt. Rồi đến một thứ khác không thể nào tin nổi: Sự chấp nhận “Không sao đâu mà,” Matt bảo.

Cô không chắc mình có nghe nhầm không. “Matt?”

“Anh nói, không sao đâu. Lần trước, anh cũng đâu có thấy đau.”

“Không. Không phải đâu, Matt, thật đấy. Không phải em đến đây vì chuyện đó...”

“Anh biết. Đó là lí do anh muốn được làm như vậy. Anh muốn cho em thứ mà em không yêu cầu.” Sau một thoáng, anh nói tiếp, “Vì tình bạn ngày xưa ấy mà.”

Stefan, Elena nghĩ. Nhưng chính Stefan đã bảo cô đến, và đến một mình. Stefan đã biết trước, Elena chợt nhận ra. Và với anh không có vấn đề gì hết. Đây là quà tặng anh dành cho Matt – và cho chính cô.

Nhưng em sẽ quay lại với anh, Stefan à, cô nghĩ thầm.

Khi Elena ngả người về phía Matt, anh nói. “Em biết không, mai anh sẽ đến giúp em. Ngay cả khi chẳng có ai rủ rê anh cả.”

Và đôi môi cô chạm vào cổ anh.

Thứ Sáu, ngày 13 tháng Mười Hai,

Nhật ký thân mến,

Đêm nay chính là thời điểm đó.

Mình biết mình đã viết câu này rồi, hoặc ít ra là cũng nghĩ trong đầu. Nhưng đêm nay chính là thời điểm đó, thời điểm trong đại, khi mọi chuyện xảy ra. Đúng vậy.

89. Chương 89

Stefan cũng cảm thấy điều đó. Hôm nay anh từ trường trở về nhà để bảo với mình rằng vũ hội sẽ được tổ chức – thầy Newcastle không muốn khiến ọi người hoang mang bằng cách hủy bỏ nó đi. Họ bố trí “lực lượng bảo v” bên ngoài, tức là cảnh sát, mình đoán thế. Có thể có mặt ông Smallwood và mấy người bạn ông ta vũ trang súng trường nữa. Cho dù chuyện gì xảy ra thì mình cũng không nghĩ họ có thể ngăn chặn nổi đâu.

Mình cũng chẳng biết liệu bọn mình có khả năng đó hay không nữa.

Tuyết rơi suốt cả ngày. Hẻm núi đã bị tắc nghẽn, có nghĩ là không có xe cộ gì có thể ra hoặc vào thị trấn cho đến khi xe xúc tuyết lên đến đó vào sáng mai, mà tới lúc đó thì đã quá trễ.

Trong không khí thì có cảm giác kì cục lắm. Không chỉ là tuyết. Giống như có thứ gì đó còn lạnh lẽo hơn đang chờ đợi. Nó co mình lại, như kiểu biển cả rút ra tít ngoài xa trước khi một đợt sóng thủy triều ập vào. Đến lúc nó bùng ra thì...

Hôm nay, mình nghĩ đến cuốn nhật kí khác của mình, cái cuốn nằm bên dưới tấm ván sàn của tủ đồ trong phòng ngủ ấy. Nếu còn có thứ gì khác thuộc sở hữu của mình thì chỉ có nó. Mình đã nghĩ đến chuyện lấy nó ra, nhưng minh không muốn về nhà thêm lần nữa. Mình không nghĩ mình có thể chịu đựng nổi, và mình biết dì Judith cũng không nếu như dì trông thấy mình.

Mà có ai chịu đựng nổi mới là lạ. Meredith, Bonnie – đặc biệt là Bonnie. Cả Meredith nữa, nếu tính đến những chuyện mà gia đình cậu ấy phải trải qua. Và Matt.

Họ là những người bạn tốt bụng và trung thành. Buồn cười thật. Mình đã từng nghĩ rằng, nếu như không có cả một đội ngũ bạn bè và fan hâm mộ hùng hậu mình sẽ không sống nổi. Giờ thì chỉ cần ba người họ thôi là đủ hạnh phúc lắm rồi, cảm ơn nhiều. Bởi vì họ là những người bạn thực sự.

Trước đây, mình không biết mình quan tâm đến họ nhiều đến mức nào. Hay quan tâm đến Margaret, thậm chí cả gì Judith nữa. Và mọi người trong trường... Mình biết cách đây vài tuần, mình có tuyên bố là cóc cần quan tâm nếu như cả cái trường Robert E. Lee lẫn cổ ra chết, nhưng không phải vậy đâu. Đêm nay, mình sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ họ.

Mình biết là mình nói năng lan man đây cả ra đây muống, nhưng mình chỉ đang nói đến những thứ quan trọng với bản thân thôi mà. Kiểu như gom hết chúng lại trong đầu ấy. Để phòng khi có chuyện.

Đến lúc rồi. Stefan đang đợi. Mình sẽ viết nốt dòng cuối cùng này rồi đi.

Mình nghĩ bọn mình sẽ thắng. Mình mong vậy.

Bọn mình sẽ cố gắng.

Phòng học lịch sử rất sáng sủa và ấm áp. Ở phía bên kia trường học, nhà ăn thậm chí còn sáng hơn, lấp lánh ánh đèn trang trì Giáng Sinh. Lúc mới đến, Elena đã xem xét nơi đó rất kĩ từ một khoảng cách an toàn, quan sát các cặp đôi đến dự vũ hội lúc họ đi ngang qua những nhân viên cảnh sát đứng trước cửa. Khi cảm thấy sự hiện diện im lặng của Damon sau lưng mình, cô đưa tay chỉ một cô gái có mái tóc dài nâu nhạt.

90. Chương 90

“Vickie Bennett đó,” Elena nói.

“Cô nói vậy thì ta biết vậy thôi.” Anh ta trả lời.

Lúc này, cô đang đưa mắt nhìn quanh tổng hành dinh dã chiến của họ trong buổi tối hôm nay. Bàn của thầy Alaric đã được dọn trống, anh thấy đang cúi người bên trên sơ đồ trường học, Meredith đứng sát bên cạnh thầy, mái tóc đen của cô bạn quét qua tay áo Alaric. Matt và Bonnie ở ngoài kia, trà trộn vào những người đi dự hội trong khu vực bãi giữ xe, còn Stefan và Damon sẽ thay phiên nhau tuần tra bên ngoài khuôn viên trường học.

“Em ở lại trong này đi,” thầy Alaric bảo Elena. “Rủi người ta nhìn thấy và cầm cọc đuổi theo em là mọi chuyện hỏng bét.”

“Em đã đi long nhong khắp thị trấn cả tuần nay rồi mà,” Elena đáp, thấy vui vui. “Nếu em không muốn bị nhìn thấy thì đừng hòng có ai thấy được em.” Tuy vậy, cô vẫn chịu ở lại trong phòng để điều động mọi người.

Ở đây giống một tòa lâu đài quá, Elena nghĩ thầm khi nhìn thầy Alaric đánh dấu vị trí của cảnh sát và mấy người kia trên bản đồ. Và bọn mình đang bảo vệ nó trước sự xâm lược của kẻ thù. Mình và những hiệp sĩ trung thành của mình.

Chiếc đồng hồ tròn tròn bệt bệt trên tường cứ tích tắc đếm từng phút trôi qua. Elena quan sát nó, mở cửa đóng cửa cho những người kia đi ra đi vào. Cô rót cà phê nóng trong phích ra cho những ai muốn uống và lắng nghe họ báo cáo tình hình.

“Mọi thứ ổn ở mạn bắc trường học.”

“Caroline mới được trao vương niệm Nữ Chúa Tuyết. Ngạc nhiên chưa.”

“Có mấy đứa nhóc gây rối trong bãi xe – cảnh sát gõ cổ cả đám lại rồi...”

Đã quá nửa đêm.

“Có lẽ chúng ta đã nhầm,” Stefan lên tiếng, khoảng một tiếng đồng hồ sau đó. Đây là lần đầu tiên họ tụ lại ở cùng một chỗ kể từ đầu giờ chiều.

“Biết đâu nó xảy ra ở chỗ nào khác thì sao?”, Bonnie nói trong lúc tháo ủng ra giữ giữ và nhìn vào bên trong.

“Chẳng có cách chi biết được nó sẽ xảy ra ở đâu cả,” Elena quả quyết. “Nhưng bọn mình không nhầm về chuyện nó sẽ xảy ra đâu.”

“Có lẽ là có một cách,” Alaric trầm ngâm, “Ý tôi là để biết mọi chuyện xảy ra ở đâu ấy.” Khi mọi người ngẩng đầu lên thắc mắc, thầy nói tiếp, “Chúng ta cần một lời tiên tri.”

Mọi cặp mắt đều chĩa vào Bonnie.

“Thôi, thôi.” Bonnie kêu lên. “Mình không dính tới mấy chuyện đó nữa đâu. Mình ghét lắm.”

“Đó là một năng khiếu trời cho,” thầy Alaric bắt đầu mở máy.

“Đó là một rắc rối trời cho thì có. Thầy không hiểu được đâu. Mấy lời tiên đoán thông thường thôi cũng đủ tệ lắm rồi. Hình như lúc nào em cũng khám phá ra toàn những chuyện em không muốn biết. Nhưng còn khoản bị nhập vào – cái đó mới thật là khủng khiếp. Sau đó thậm chí em còn không nhớ nổi mình đã nói cái gì nữa. Kinh khủng!”

91. Chương 91

“Bị nhập vào ư?” Thầy Alaric lặp lại. “Là sao?”

Bonnie thở dài. “Đó là chuyện đã xảy ra với em trong nhà thờ ấy,” cô kiên nhẫn giải thích. “Em có thể đưa ra những lời tiên đoán dạng khác, như làm phép với nước hay đọc chỉ tay” – cô bạn thoáng đưa mắt nhìn sang Elena rồi nhìn đi chỗ khác – “và những thứ đại loại như vậy. Nhưng cũng có những khi – ai đó – nhập vào em và bắt em nói thay cho họ. Y như có ai khác trong cơ thể mình vậy.”

“Giống như lúc ở nghĩa địa, khi cậu nói có thứ gì đó đang đợi mình,” Elena tiếp lời. “Hay khi cậu cảnh cáo mình đừng lại gần cây cầu. Hay cái hôm cậu đến ăn tối và nói rằng Thần Chết, cái chết của mình, đang ở trong nhà chứ gì.” Tự nhiên cô nhìn sang Damon, và anh ta thờ ơ nhìn trả lại. Tuy vậy điều đó không đúng lắm, Elena thầm nghĩ. Damon đâu có gây ra cái chết của cô. Vậy thì lời tiên tri đó có nghĩa là sao? Trong một thoáng có điều gì đó lóe lên trong óc, nhưng trước khi Elena kịp nắm bắt lấy nó, Meredith đã chen ngang.

“Giống như có một giọng khác đang nói thông qua Bonnie ấy.” Meredith giải thích với thầy Alaric. “Trông cậu ấy cũng khác nữa. Chắc lúc trong nhà thờ thầy đứng xa quá nên không thấy.”

“Nhưng sao mọi người không kết cho tôi nghe chuyện này chứ?” Thầy Alaric vô cùng phấn khích. “Chuyện này có thể rất quan trọng. Cái – thực thể – này, bất kể nó là cái gì – có thể cho chúng ta những thông tin quý báu. Biết đâu nó có thể làm sáng tỏ những bí ẩn về Quyền Năng Khác thì sao, hay ít ra cũng mách nước cho chúng ta cách chống trả thì sao?”

Bonnie lắc đầu. “Không đâu. Nó đâu phải là thứ mà em có thể huýt sáo gọi đến được, mà nó cũng không trả lời câu hỏi của mình đâu. Nó chỉ tự nhiên xảy đến với em. Và em ghét nó.”

“Ý em là, em không nghĩ ra được thứ gì có khuynh hướng gây ra chuyện này sao? Bất cứ thù gì trước đây hay dẫn đến hiện tượng này ấy?”

Elena và Meredith, vốn biết rất rõ điều gì có thể gây ra chuyện đó, quay sáng nhìn nhau. Elena cắn chặt răng lại. Đây là lựa chọn của Bonnie. Phải để cho Bonnie được lựa chọn.

Bonnie, này giờ đang đưa tay ôm đầu, đưa mắt nhìn xuyên qua những lọn tóc đỏ sang chỗ Elena. Rồi cô bặm bặm lại rên rĩ.

“Nén.” Cô nói.

“Cái gì?”

“Nén. Một ngọn nến có thể có tác dụng. Em không chắc đâu, thầy biết không; em không hứa hẹn bất cứ điều gì...”

“Ai đó vào lục tìm trong phòng thí nghiệm khoa học đi,” thầy Alaric bảo.

Quang cảnh gợi nhớ đến ngày đầu tiên thầy Alaric lên lớp, khi thầy yêu cầu họ xếp hết bàn ghế thành vòng tròn. Elena nhìn một vòng khuôn mặt được thắp sáng nhờ nhờ ma quái bởi ánh sáng của ngọn nến. Kìa là Matt với quai hàm nghiêng chặt. Bên cạnh anh là Meredith với hàng mi đen óng hắt bóng lên phía trên. Và thầy Alaric, lúc này đang háo hức chồm người về phía trước. Rồi Damon, khuôn mặt chập chờn tranh tối tranh sáng. Elena, đôi gò má cao quá sắc sảo đối với thị lực của Elena. Và cuối cùng là Bonnie, trông hết sức mong manh yếu đuối và nhợt nhạt ngay cả trong ánh nến vàng.

92. Chương 92

Bọn mình thực sự kết nối với nhau, Elena nghĩ thầm, ngập tràn cảm xúc tương tự như lúc nắm tay cả Damon và Stefan trong nhà thờ. Cô nhớ đến một vòng trong sáp trắng mỏng manh nổi trong tô nước. Chúng ta có thể thành công nếu chúng ta sát cánh bên nhau.

“Tôi sẽ nhìn vào ngọn nến,” Bonnie bảo, giọng hơi run run. “Và không suy nghĩ gì hết. Tôi sẽ cố - để ngỏ tâm trí cho nó nhập vào.” Cô bắt đầu hít thở thật sâu, đắm đắm nhìn ngọn lửa.

Rồi chuyện đó xảy ra, tương tự như những lần trước. Khuôn mặt Bonnie giãn ra, mọi xúc cảm tan biến. Đôi mắt cô trở nên vô hồn như những pho tượng thiên thần bằng đá trong nghĩa địa.

Cô bạn không nói lời nào.

Lúc đó Elena mới nhận ra họ chưa kịp thỏa thuận trước với nhau xem sẽ hỏi những gì. Cô sục sạo tìm trong óc một câu gì đó để hỏi trước khi Bonnie đứt mất mối liên kết. “Chúng tôi có thể tìm ra Quyền Năng Khác ở đâu?” cô hỏi, vừa lúc thầy Alaric buột miệng, “Người là ai?” Giọng của họ lẫn vào nhau, hai câu hỏi trộn làm một.

Khuôn mặt vô hồn của Bonnie quay sang, đôi mắt trống rỗng quét qua vòng tròn người. Rồi một giọng nói không hề giống giọng Bonnie cất lên, “Đến mà xem.”

“Khoan đã,” Matt kêu lên khi Bonnie đứng dậy, vẫn trong tình trạng lên đồng, và tiến về phía cửa. “Cậu ấy đi đâu thế?”

Meredith chụp lấy áo khoác. “Bọn mình có đi theo cậu ấy không?”

“Đừng ai đụng chạm gì đến em ấy!” Thầy Alaric nhảy dựng lên khi Bonnie bước ra khỏi cửa.

Elena nhìn sang Stefan rồi Damon. Họ cùng nhau đi theo Bonnie xuống đến cuối hành lang vắng tanh.

“Bọn mình đi đâu đây? Cậu ấy đang trả lời cho câu hỏi nào vậy?” Matt cuống quýt hỏi. Elena chỉ có thể lắc đầu. Thầy Alaric phải chạy theo mới theo kịp bước đi như bay của Bonnie.

Cô bạn bước chậm lại khi họ ra ngoài trời tuyết. Elena ngạc nhiên khi thấy cô bước đến xe của thầy Alaric đậu trong bãi giữ xe giáo viên, đứng đợi.

“Không thể nhét hết chứng này người vào đó được; mình sẽ đi cùng Matt,” Meredith nói nhanh. Elena, người nổi hết da gà vì lạnh và vì sợ, chui vào băng ghế sau xe thầy Alaric khi thầy mở cửa cho cô, hai bên là Stefan và Damon. Bonnie ngồi đằng trước. Cô bạn nhìn thẳng trước mặt, vẫn không nói tiếng nào. Nhưng khi thấy Alaric cho xe chạy khỏi bãi, Bonnie nhấc bàn tay trắng trẻo lên chỉ đường. Rẽ phải vào đường Lee rồi sang trái vào đường Arbor. Chạy thẳng về hướng nhà Elena rồi quẹo phải ra đường Thunderbird. Hướng về phía đường Nhánh Sông Cũ.

Lúc đó Elena chợt nhận ra họ đang đi đâu.

Xe chạy qua cây cầu khác để vào nghĩa trang, cầu này được gọi là “cầu mới” để phân biệt với cầu Wickery, bây giờ không còn nữa. Họ đi lối có cổng vào, lối mà Tyler đã chọn khi đưa Elena đến thăm nhà thờ đổ.

93. Chương 93

Xe thấy Alaric cũng dừng lại ngay chỗ lúc trước Tyler đậu xe. Meredith trở xe tới sau lưng họ.

Với cảm giác quen thuộc đến phát bệnh, Elena hì hục băng qua cổng leo lên đồi, theo bước chân Bonnie hướng về ngôi nhà thờ đổ sừng sững, với tháp chuông chỉ thẳng lên bầu trời đầy giông bão như một ngón tay. Đến chỗ lỗ hổng vốn đã từng là cửa ra vào, chợt cô chùn bước.

“Người đưa chúng tôi đi đâu thế hả?” Elena hỏi. “Nghe tôi này. Chỉ cần nói xem Người đang trả lời cho câu hỏi nào của chúng tôi cũng được nữa.”

“Đến mà xem.”

Elena tuyệt vọng đưa mắt sáng những người còn lại. Rồi cô bước qua ngưỡng cửa. Bonnie bước chầm chậm đến chỗ ngôi mộ cẩm thạch và dừng lại.

Elena nhìn ngôi mộ, rồi nhìn sang khuôn mặt ma quái của Bonnie. Tóc gáy cô dựng đứng cả lên. “Ôi, thôi rồi...” Cô lắp bắp. “Không phải vậy chứ.”

“Elena, cậu nói gì vậy?” Meredith hỏi.

Elena choáng váng nhìn xuống khuôn mặt nghiêm trang của Thomas và Honoria Fell đang nằm trên nắp quan tài bằng đá. “Cái thứ này mở ra được.” Cô thì thầm.

Chương 13

“Em nghĩ chúng ta nên – nhìn vào bên trong hả?” Matt hỏi.

“Em không biết.” Elena khổ sở đáp. Cũng giống như lúc Tyler đề nghị mở quan tài ra phá, cô chẳng hề muốn biết bên trong đó có cái gì. “Có khi bọn mình chẳng mở nó ra được đâu,” cô nói thêm. “Tyler và Dick đâu có mở được. Chỉ khi em tựa vào thì nó mới trượt đi thôi.”

“Giờ tựa vào nó xem; biết đâu có một dạng kết cấu, lò xo nào đó bên trong,” Alaric đưa ra ý kiến, và khi Elena làm theo mà không có kết quả gì, thầy nói, “Thôi được rồi, tất cả cùng nắm tay vào đây, và lấy đà – như thế này này. Nhanh lên nào...”

Trong tư thế lom khom, thầy ngược nhìn Damon lúc này vẫn đứng yên không hề động tay động chân gì cạnh bên ngôi mộ, khuôn mặt thoáng nét khôi hài. “Làm ơn tránh sang bên cho,” Damon bảo, và thầy Alaric lùi lại, nhú mảy. Damon và Stefan mỗi người nắm một đầu nắp quan tài và nhấc nó lên.

Chiếc nắp rời ra, trượt xuống đất ken két khi Damon và Stefan đẩy nó sang một bên.

Elena chẳng thể nào cất bước tiến lại gần hơn được.

Thay vì vậy,cô chống chọi với cảm giác buồn nôn và quan sát nét mặt Stefan.Qua đó cô có thể biết bên trong có cái gì.Những hình ảnh len lỏi vào trong óc Elena,nào là xác ướp có màu như giấy da,tử thi đã phân hủy,thậm chí cả những sợ người nhe răng trắng ớn.Nếu Stefan tỏ vẻ kinh hoàng ,gớm ghiếc hoặc muốn bệnh thì...

Nhưng khi nhìn vào bên trong ngôi mộ,khuôn mặt anh chỉ toát lên mỗi vẻ ngạc nhiên chừng hững.

Elena không nhận được nữa. “Cái gì thế anh?”

Anh mỉm cười bí hiểm nhìn cô và nói,mắt liếc Bonnie, “Đến mà xem.”

Elena nhích từng bước đến bên quan tài,cúi xuống quan sát.Rồi cô ngẩng phắt lên nhìn Stefan kinh ngạc.

94. Chương 94

“Cái gì thế này?”

“Anh không biết,” Stefan đáp .Anh quay sang Meredith và thầy Alarics. “Có ai mang theo đèn pin không? Hoặc là dây thừng?”

Sau khi nhìn vào trong quan tài đá,cả hai người họ chạy ra xe.Elena đứng nguyên tại chỗ ngó trân trân xuống dưới,cố gắng phóng tầm mắt thật xa trong bóng tối.Cô vẫn không tài nào tin nổi.

Ngôi mộ không chỉ là ngôi mộ,mà là một lối vào.

Giờ thì Elena đã hiểu sao mình cảm thấy có một luồng gió lạnh thốc ra từ bên trong,khi chiếc nắp dịch chuyển dưới tay cô vào đêm đó.Cô đang nhìn xuống một dạng hầm mộ hay khoang chứa nằm trong lòng đất.Elena chỉ có thể trông thấy một bức vách duy nhất từ chỗ cô đứng chạy thẳng xuống đất.Trên vách có những khoen sắt bắt vào đá như những bậc thang.

“Đây này,” Meredith quay trở lại bảo Stefan, “Thầy Alarics cũng có đèn pin,cây này là của tôi.Còn đây là cuộn dây thừng Elena nhét vào xe tôi cái hồi bọn tôi đi tìm cậu.”

Luồng sáng hẹp từ đèn pin của Meredith quét qua căn phòng tối mò bên dưới. “Tôi không thấy được xa lắm vào phía trong ,nhưng có vẻ như không có gì dưới đó.” Stefan bảo . “Để tôi xuống trước cho.”

“Xuống dưới đó hả?” Matt kêu lên. “Này,cậu có chắc là chúng ta phải xuống dưới đó không? Bonnie,bây giờ phải thế nào?”

Nãy giờ Bonnie không nhúc nhích gì.Cô bạn vẫn đứng đó với một vẻ mặt hết sức xa xăm như chẳng hề trông thấy gì chung quanh mình.Không nói một lời,cô vắt một chân qua thành ngôi mộ,vặn mình lại và bắt đầu leo xuống dưới.”

“Woa,” Stefan thốt lên.Anh nhét đèn pin vào trong túi áo khoác,vịn một tay lên thành mộ và bắt đầu nhảy xuống dưới.

Elena chẳng có thời gian đứng đó ngó vẻ mặt của thầy Alaric;cô thò đầu xuống la lớn , “Không sao chứ anh?”

“Ừ,ổn cả.” Ánh đèn pin nhá lên trả lời cô từ bên dưới . “Bonnie cũng không sao đâu.Mấy cái khoen sắt chạy xuống tận dưới này.Nhưng mà cũng nên mang theo dây thừng cho chắc.”

Elena nhìn sang Matt ,ngồi đang đứng gần cô nhất.Đôi mắt xanh của anh ánh lên vẻ vô vọng và chịu thua khi bắt gặp mắt cô,rồi anh gật đầu.Elena hít một hơi thật sâu rồi vịn tay vào thành mộ như Stefan đã làm .Một bàn tay khác bất chợt chụp lấy cổ tay cô.

“Mình mới nghĩ ra một chuyện,” Meredith gay gắt nói. “Rùi cái thực thể bên trong Bonnie chính là Quyền Năng Khác thì sao?”

“Mình nghĩ đến chuyện đó từ lâu rồi,” Elena đáp.Cô vỗ vỗ bàn tay của Meredith ,gỡ nó ra và nhảy xuống.

Elena đứng dậy,tựa vào cánh tay Stefan đang đưa ra đỡ lấy cô và nhìn quanh. “Chúa ơi..”

Đó là một chốn lạ lùng.Các bức vách đều được lát bằng đá nhẵn nhụi và sáng bóng.Cách quãng trên vách là những chân nền bằng sắt,trên một số cái vẫn còn sót lại những chân nền bằng sắt,trên một số cái vẫn còn sót lại vài mẫu nền sập.Elena không nhìn được tới tận đầu kia của căn phòng ,nhưng ánh đèn pin rọi vào một cánh cổng sắt chạm trổ tinh xảo gần đó,giống như kiểu cổng hay dùng trong một số nhà nguyện để ngăn cách với bộ thờ.

95. Chương 95

Bonnie vừa leo xuống đến bậc thang sát xuống cùng.Cô đứng im lặng chờ đợi trong khi những người kia leo xuống,đầu tiên là Matt ,rồi đến Meredith ,và cuối cùng là thầy Alaric,tay cầm cây đèn pin còn lại.

Elena ngược lên. “Damon ơi?”

Cô có thể nhìn thấy bóng anh ta in trên nền ô chữ nhật ít tối hơn,vốn là miệng của ngôi mộ mở ra bầu trời bên ngoài.

“Sao?”

“Anh có theo chúng tôi không?” Elena hỏi.Không phải là “Anh có đi theo chúng tôi không?” Cô biết Damon sẽ hiểu được sự khác biệt.

Cô đợi năm nhịp đập của trái tim trôi qua trong sự im lặng kéo theo sau đó.Sáu,bảy,tám...

Một luồng gió thốc qua,và Damon đáp xuống rất nhẹ nhàng.Nhưng anh ta không nhìn Elena.Đôi mắt Damon xa xăm đến kì lạ,và cô chẳng đọc được gì trên khuôn mặt anh ta cả.

“Đây là một hầm mộ,” thầy Alaric ngỡ ngàng thốt lên khi lia đèn pin trong bóng tối. “Một căn phòng ngầm bên dưới nahf thờ,dùng làm nơi mai táng.Thường thì mấy nhà thờ lớn hơn mới có dạng phòng như thế này chứ.”

Bonnie tiến thẳng đến chỗ cánh cửa chạm trổ và đặt bàn tay nhỏ xíu trắng trẻo lên đó,mở nó ra.Cánh cửa dùng đưa mở vào phía trong.

Tim Elena đập liên hồi như trống trận.Chẳng hiểu bằng cách nào cô vẫn có thể ép mình tiến về phía trước,đi theo Bonnie.Những giác quan sắc bén của cô nhạy đến mức khó chịu,nhưng chúng vẫn chẳng cho Elena biết được mình đang bước vào cái gì.Luồng sáng từ đèn pin của Stefan quá hẹp ,chỉ rọi được mặt sàn lát đá trước mặt và hình bóng kì lạ của Bonnie.

Bonnie dừng lại.

Đến lúc rồi,Elena nghĩ thầm,hơi thở tắc lại trong cổ họng.Ồi Chúa ơi,đến lúc rồi,thật sự đã đến lúc rồi.Cô chợt có cảm giác nghẹt thở như đang kẹt giữa một giấc mơ sống động,một giấc mơ mà người ta tuy biết mình đang mơ nhưng vẫn không thức dậy được.Các cơ bắp trên người cô chết lặng.

Elena có thể đánh hơi được mùi sợ hãi từ những người chung quanh,cô cũng cảm thấy nó trong chính Stefan đứng ngay bên cạnh.Ánh đèn pin của anh quét qua những đồ vật trước mặt Bonnie,nhưng thoát tiên Elena chẳng nhận ra chúng là cái gì.Cô nhìn thấy những góc cạnh,những bề mặt phẳng,đường cong,và rồi có cái gì đó đập vào mắt.Một khuôn mặt trắng toát không có sự sống,oạt sang bên một cách kì quái...

Tiếng thét suýt chút nữa bật ra khỏi miệng Elena.Nhưng đó chỉ là một pho tượng,và những đường nét trông rất quen thuộc.Chúng giống hệt những nét khắc trên nắp ngôi mộ trên kia.Chiếc quan tài này là anh em song sinh với cái mà họ vừa leo vào để đến đây.Chỉ khác ở chỗ ngôi mộ này đã bị tàn phá.Nắp quách bằng đá vỡ làm hai mảnh,văng sát vách hầm mộ.Có cái gì đó rải rác khắp sàn như những khúc ngà voi mỏng manh.Những mẫu đá cẩm thạch,Elena tuyệt vọng tự nhủ trong đầu;chỉ là đá cẩm thạch,những mẫu đá cẩm thạch thôi mà.

Đó là xương người bị nghiền nát,vỡ vụn.

96. Chương 96

Bonnie xoay người lại.

Khuôn mặt hình trái tim hết quay sang phải rồi lại quay sang trái, nhưng thể đôi mắt trơ trơ vô hồn kia đang dò xét nhóm bạn vậy. Cuối cùng Bonnie dừng lại, đối mặt trực tiếp với Elena.

Rồi, thoát rừng mình, cô bạn loạng choạng ngã chúi về phía trước như một con rối bị cắt dây.

Elena kịp thời chụp lấy Bonnie, chính bản thân cô cũng suýt ngã. “Bonnie ? Bonnie ?” Đôi mắt nâu mở to ngơ ngác hoảng sợ nhìn cô chính là mắt Bonnie. “Nhưng mà có chuyện gì thế?” Elena gắng hỏi “Nó đi đâu rồi?”

“Ta ở đây.”

Phía trên ngôi mộ bị cướp phá, một luồng ánh sáng mờ mờ bắt đầu hiện ra. Không, không phải ánh sáng, Elena thầm nghĩ. Cô nhìn thấy được nó bằng mắt, nhưng đó không phải là thứ ánh sáng quang phổ bình thường. Nó còn lạ lùng hơn cả tia hồng ngoại hay tử ngoại, một dạng mà các giác quan của con người không được cấu tạo để cảm nhận thấy. Nó đang hiện ra trước mặt cô, đang được đưa vào óc cô bằng một Quyền năng nằm bên ngoài cơ thể.

“Quyền năng khác,” Elena thì thào, máu trong người như đông lại.

“Không phải đâu, Elena.”

Giọng nói đó chẳng phải là âm thanh, cũng giống như hình ảnh đó không phải là ánh sáng vậy. Nó lặng lẽ như một ngôi sao lấp lánh, và đượm buồn. Bất chợt cô nhớ tới một thứ.

Là mẹ sao? Elena bối rối nghĩ thầm. Nhưng đó chẳng phải là giọng mẹ cô. Quầng sáng phía trên ngôi mộ như cuộn xoáy lại, và trong khoảnh khắc Elena nhìn thấy một khuôn mặt trong đó, một khuôn mặt hiền dịu và u uẩn. Rồi cô chợt nhận ra.

“Ta đã đợi mọi người từ lâu rồi.” Giọng bà Honoria Fell khẽ cất lên. “Ở nơi này, cuối cùng rồi ta có thể lên tiếng bằng chính hình hài của mình, chứ không cần phải thông qua Bonnie nữa. Hãy nghe ta. Thời gian không còn nhiều, và tình thế hết sức hiểm nghèo.”

Elena mãi mới tìm lại được cái lưỡi của mình. “Nhưng căn phòng này là gì? Sao bà lại mang chúng cháu đến đây?”

“Chính cháu đã yêu cầu ta mà. Ta không thể dẫn đường cho đến khi được hỏi. Đây chính là chiến trường của các cháu.”

“Cháu không hiểu.”

“Hầm mộ này được người dân thị trấn Fell’s Church xây dựng cho ta. Một nơi an nghỉ cho thi hài của ta. Một chốn bí mật dành cho người khi còn sống mang những Quyền năng bí ẩn. Cũng như Bonnie, ta biết được những chuyện không một ai khác biết. Ta thấy những điều không ai khác thấy được.”

“Bà cũng có khả năng ngoại cảm sao?” Bonni thì thào, giọng khàn khàn.

“Thời đó, người ta gọi đó là ma thuật. Nhưng ta chẳng bao giờ sử dụng Quyền năng của mình để làm hại ai, và khi ta chết đi họ xây dựng nơi tưởng niệm này để ta và phu quân có thể yên nghỉ. Nhưng rồi, sau nhiều năm, sự an bình của chúng ta đã bị xâm phạm.”

Ánh sáng kì quái khi tỏ khi mờ, hình bóng của bà Honoria chập chờn. “Một Quyền năng khác đã đến Fell’s Church, mang theo đầy những hận thù và hủy diệt, Nó làm ô uế nơi an nghỉ của ta, mang xương cốt của ta rải khắp nơi và chiếm dụng nơi này làm hang ổ. Nó ra ngoài gieo rắc tội ác trong thị trấn của ta. Thế là ta tỉnh giấc.”

97. Chương 97

“Ngay từ đầu ta đã cố gắng cảnh báo cháu rồi,Elena.Có sống dối đây bên dưới nghĩa địa,chờ đợi và dối theo cháu.Có lúc dưới hình dạng một con cú...”

Một con cú.Tâm trí Elena hoạt động hết công suất.Một con cú,giống như con mà cô nhìn thấy làm tổ trên tháp chuông nhà thờ.Giống như cái con trong kho thóc,hay con đậu trên cây bồ kết đen cạnh nhà cô.

Cú trắng..chim săn mồi...loài ăn thịt...Elena nghĩ thầm.Rồi cô chợt nhớ ra đôi cánh trắng nsgiang ra như chạm đến đường chân trời.Một lời chim lớn tạo ra từ sương mù hoặc tuyết,nó đuổi theo cô,chĩa sự tấn công vào cô,tràn ngập cơn khát máu và nỗi hận thù dã thú...

“Không!” Elena kêu lên khi kí ức ủa về bao bọc chung quanh cô.

Cô cảm thấy bàn tay Stefan đặt trên vai mình,ngón tay anh siết chặt đến phát đau,khiến cô quay trở lại với thực tại.Bà Honoria Fell vẫn đang tiếp tục nói.

“Cả cậu nữa,Stefan,thứ đó luôn dối theo cậu.Nó căm ghét cậu từ trước cả khi căm ghét Elena kia.Nó đã hành hạ và chơi đùa với cậu như một con mèo vờn chuột.Nó ghét những người cậu yêu thương.Chính trong bản thân nó cũng chất chứa một thứ tình yêu méo mó.”

Elena không thể kèm được việc quay lại nhìn ra sau lưng mình.Cô trông thấy Meredith,Alaric,và Matt đứng chết trân.Bonnie và Stefan thì đứng cạnh cô.Nhưng còn Damon..Damon đâu rồi?

“Lòng hận thù của thứ đó đã tăng lên đến mức có thể giết bất cứ ai,bất kì vụ đổ máu nào cũng khiến cho nó hả hê.Ngay lúc này đây,những con thú dưới dự kiểm soát của nó đang luồn lách trong khu rừng.Chúng đang hướng về phía thị trấn,về phía có ánh sáng.”

“Vũ hội Tuyệt!” Meredith đánh giọng.

“Đúng vậy.Và lần này chúng sẽ giết chóc cho đến khi con cuối cùng ngã xuống thì thôi.”

“Chúng ta phải cảnh báo mọi người,” Matt kêu lên “tất cả mọi người có mặt ở vũ hội.”

“Các cháu sẽ không bao giờ được an toàn cho đến khi thế lực đứng đằng sau chúng bị tiêu diệt.Giết chóc sẽ còn tiếp diễn.Các cháu phải tiêu diệt Quyền Năng đầy thù hận kia,đó là lí do ta đưa các cháu tới đây.”

Luồng sáng lại dao động và dường như đang từ từ lụi tắt. “Bên trong các cháu có dũng khí,miễn là các cháu tìm ra được nó .Đây là chuyện duy nhất mà ta có thể giúp được.”

“Khoan đã – xin bà...” Elena lên tiếng.

Giọng nói vẫn tiếp tục đều đều,không ngó ngang gì đến cô “Bonnie,cháu được phép lựa chọn.Những quyền năng bí ẩn của cháu là một thứ trách nhiệm,và cũng là một đặc ân có thể bị thu hồi.Cháu có chọn cách từ bỏ chúng đi không?”

“Cháu...” Bonnie lắc đầu,hoảng sợ. “Cháu không biết.Cháu cần thời gian...”

“Không còn thời gian nữa đâu.Chọn đi.” Ánh sáng đang từ từ co cụm và thu nhỏ lại.

98. Chương 98

Ánh mắt Bonnie ngỡ ngàng và do dự khi nhìn sang Elena cầu cứu. “Đó là lựa chọn của cậu.” Elena thì thầm “Cậu phải tự quyết định một mình thôi.”

Sự do dự từ từ biến mất khỏi khuôn mặt Bonnie,cô bặm gập đầu.Cô đứng tách ra khỏi Elena,không cần ai đỡ,và quay mặt về phía ánh sáng. “Cháu sẽ giữ chúng lại,” Bonnie cất giọng khàn khàn “Cháu sẽ tìm ra cách chung sống với lũ.Bà ngoại cháu đã làm được mà.”

Luồng sáng thoáng lóe lên như bật cười. “Cháu đã chọn lựa rất khôn ngoan.Chúc cho cháu sử dụng quyền năng cũng khôn ngoan như vậy.Đây sẽ là lần cuối ta cùng ta nói chuyện với các cháu.”

“Nhưng mà...”

“Ta đã được siêu thoát. Đây là trận chiến của riêng các cháu mà thôi.” Ánh sáng lụi dần đi, như chút tàn dư cuối cùng của một ngọn lửa đã tắt.

Khi nó biến mất rồi, Elena có thể cảm thấy áp lực đè nặng bốn xung quanh mình. Có chuyện sắp xảy ra rồi. Một sức ép đang tiến về phía họ, đang lơ lửng trên đầu họ. “Stefan...”

Stefan cũng có cảm giác tương tự; cô nhận ra. “Đi thôi” Bonnie nói, giọng khẩn thiết. “Bọn mình phải ra khỏi đây ngay thôi.”

“Chúng ta phải đến chỗ vũ hội,” Matt kêu. Mặt anh trắng bệch. “Phải giúp họ...”

“Lửa” Bonnie la lớn, nét mặt sưng sốt, giống như ý tưởng đó mới bật ra trong đầu cô. “Lửa không giết được, nhưng sẽ cầm chân được chúng.”

“Cậu không nghe gì sao? Chúng ta phải đương đầu với Quyền Năng Khác. Và nó ở đây, ngay đây, ngay lúc này. Chúng ta không thể đi được!” Elena hét. Đầu óc cô loạn hết cả lên. Những hình ảnh, ký ức và cả những điềm báo kinh khủng. Cơn khát máu... cô có thể cảm thấy nó..

“Alarics.” Stefan lên giọng chỉ huy. “Anh quay lại đó đi. Mang theo những người khác, làm những gì anh có thể làm. Tôi sẽ ở lại.”

“Tôi nghĩ tất cả chúng ta nên đi hết!” Thầy Alaric la lên. Thầy phải cao giọng như vậy để không bị những âm thanh âm ỉm điếc tai xung quanh át mất tiếng.

Ánh đèn pin loang loáng của thầy giúp Elena nhìn thấy một thứ này giờ cô không để ý. Trên bức tường kế cô là một lỗ hổng toang toác, như thể lớp đá lát bên ngoài đã bị phá tan đi, để lộ ra một đường hầm đâm thẳng vào lòng đất tối đen vô tận.

Nó dẫn tới đâu nhỉ? Elena tự hỏi, nhưng ý nghĩ của cô lạc mất giữa những nỗi sợ hãi hỗn loạn. Cú trắng..chim săn mồi..loài ăn thịt..quạ, Elena nghĩ thầm, và bất chợt cô hiểu rõ này giờ mình sợ cái gì.

“Damon đâu?” Cô hét lớn, quay qua quay lại nhìn quanh quất, kéo theo Stefan xoay vòng vòng. “Damon đâu rồi?”

“Ra khỏi đây mau!” Giọng Bonnie thất thanh vì kinh hoàng. Cô bạn nhào về phía cánh cổng vừa lúc một âm thanh vang lên xé toạc màn đêm.

Đó là một tiếng gầm gừ, nhưng không phải của loài chó. Không thể nào nhầm với tiếng chó được. Nó sâu hơn, trầm hơn và vang hơn nhiều. Âm thanh đó lớn khủng khiếp, sắc mùi rừng rú và khát máu. Nó dội lại trong lồng ngực Elena và làm xương cốt cô run hết cả lên.

99. Chương 99

Làm cho cô tê liệt.

Tiếng động đó lại cất lên, đói khát và hoang dại, nhưng về mặt nào đó lại mang vẻ uể oải lười nhác của một kẻ đi săn tự tin. Cùng với nó là tiếng bước chân nặng nề từ phía đường hầm.

Bonnie cố gắng thét lên, nhưng chỉ phát ra một tiếng rít lí nhí. Từ trong bóng tối đen kịt của đường hầm, có thứ gì đó đang đến gần. Một hình bóng bước đi với điệu bộ uyển chuyển của loài mèo. Giờ thì Elena đã nhận ra tiếng gầm gừ đó. Đó là âm thanh của loài thú săn mồi lớn nhất trong họ mèo, thậm chí còn lớn hơn cả sư tử. Đôi mắt của con cọp vàng rực lên khi nó bước ra đến miệng đường hầm.

Rồi mọi thứ diễn ra cùng một lúc.

Cô thấy Stefan cố gắng kéo mình ra phía sau để tránh. Nhưng những cơ bắp tê liệt của Elena đã gây khó khăn cho anh, và cô biết thế là đã quá trễ.

Con cạp phóng tới một cách hết sức duyên dáng bằng những bắp cơ đầy sức mạnh. Trong khoảnh khắc đó, Elena thấy nó như dừng lại trong ánh đèn flash, và hình ảnh hai mạn sườn săn chắc bóng loáng cùng với cái xương sống mềm dẻo in hằn lại trong tâm trí cô. Những tiếng thét của Elena bỗng tự động bật ra.

“Damon, dừng!”

Đến khi con sói đen nhào ra khỏi bóng tối, lao vào nó thì cô mới nhận ra con cạp có bộ lông trắng tinh.

Cú vỗ của con mèo lớn bị con sói xô lệch đi, và Stefan lôi Elena sang bên, cứu cô thoát nạn. Cơ bắp của Elena đã mềm ra như bún, cô lặng cả người thuận theo khi anh đẩy cô nép sát vào tường. Lúc này nắp của quan tài đang chắn giữa Elena và cái bóng trắng găm gù, nhưng cánh cổng lại nằm phía bên kia của trận hỗn chiến.

Phần yếu đuối bên trong Elena đang nửa như bàng hoàng, nửa như kinh ngạc. Cô chẳng hiểu gì hết, bối rối đến lưng bùng lỗ tai. Mới phút trước đây Elena còn đang tin chắc rằng Damon đang chơi trò mèo vờn chuột với bọn họ, rằng ngay từ đầu anh ta chính là Quyền Năng Khác. Nhưng dã tâm và sự khát máu đang tỏa ra từ con cạp không nhầm lẫn vào đâu được. Đây chính là thứ đã đuổi theo cô trong nghĩa địa, rồi từ nhà trọ đến chỗ con sông và đẩy cô vào chỗ chết. Chính cái Quyền năng màu trắng mà con sói đang quyết tâm tử chiến ngay lúc này đây.

Đó là một trận chiến không cân sức. Con sói đen, tuy dữ tợn và hung hăng là thế, chẳng hề có cơ may nào để chiến thắng. Một cú tát với những chiếc vuốt sắc lẹm của con cạp làm vai con sói rách toạc đến tận xương. Miệng con cạp găm gù há ngoác ra, tìm cách táp một cú bẻ gãy cổ đối thủ.

Nhưng Stefan đã có mặt. Anh chìa thanh luồng đèn pin chói lòa vào mắt con cạp và đẩy con sói bị thương tránh ra. Elena ước phải chỉ mình có thể thét lên, có thể giải phóng nỗi nhức nhối đang dâng trào lên trong người. Cô không hiểu, không hiểu gì hết. Stefan đang gặp nguy hiểm. Nhưng cô chẳng thể nào nhúc nhích nổi.

“Ra ngay!” Stefan đang hét lên với những người kia. “Đi đi; ra khỏi đây ngay!”

Nhanh nhẹn hơn bất cứ con người bình thường nào, anh vụt tránh cú tát của cái bàn chân màu trắng, tay vẫn chìa đèn vào mắt con cạp. Meredith đã ra đến phía bên kia của cánh cổng. Matt thì đang nửa tha nửa lôi theo Bonnie đằng sau. Thầy Alaric cũng đã qua được.

100. Chương 100

Con cạp phóng tới và cánh cổng đóng sầm lại. Stefan ngã sang một bên, trượt ngã khi đang cố lồm cồm bò dậy.

“Bọn tôi sẽ không bỏ các em lại...” Thầy Alaric la lên.

“Đi đi!” Stefan hét trả. “Tới chỗ vũ hội, ráng làm được gì thì làm! Đi đi!”

Con sói lại xông lên tấn công, mặc cho vết thương rỉ máu trên đầu và vết nứt toác hở cả thớ thịt và dây chằng trên vai. Con cạp đánh trả. Những âm thanh gầm rống hoang dại đến mức Elena không chịu nổi. Meredith và những người kia đã đi khỏi, ánh đèn pin của thầy Alaric đã biến mất.

“Stefan!” Elena thét lên khi thấy anh khom người thủ thế, định nhảy vào trận chiến một lần nữa.

Nếu anh chết, cô cũng sẽ chết theo. Và nếu có phải chết thì cô muốn được chết bên cạnh Stefan.

Sự tê liệt chấm dứt, Elena loạng choạng tiến về phía anh. Cô nấc lên, đưa tay ra túm chặt lấy Stefan. Elena thấy anh vòng tay ôm lấy mình, anh đưa thân ra đứng chắn giữa cô và trận ẩu đả phía trước. Nhưng Elena rất ngoan cố, ngoan cô không thua gì anh. Cô vận mình thoát ra để cho cả hai cùng đối mặt với nó.

Con sói đã ngã xuống. Nó nằm bẹp trên sàn, và mặc dù bộ lông quá sẫm màu không thể nhìn thấy vết máu, một vũng đỏ lờm đang rỉ ra bên dưới nó. Con cạp trắng đứng sừng sững phía trên con sói, miệng há ra chỉ cách chiếc cổ họng màu đen vô phương chống cự có vài phân.

Nhưng cú cắn cổ trí mạng không xảy ra. Thay vì vậy, con cạp ngẩng đầu lên nhìn Stefan và Elena.

Với sự bình tĩnh đáng ngạc nhiên, Elena để ý thấy từng chi tiết nhỏ nhất trên người nó.

Những chiếc rìa rất thẳng và thanh mảnh, y như những cọng dây bằng bạc. Bộ lông trắng như tuyết với những sọc nhờ nhờ màu quặng vàng thô. Trắng và vàng, Elena nghĩ thầm, nhớ đến con cũ trong kho thóc. Và điều đó gợi lên một kí ức khác nữa... đến một thứ cô đã từng nhìn thấy... hoặc thứ gì đó cô đã từng nghe kể.

Bằng một cú tát nặng nề, con cọp hất văng cây đèn pin khỏi tay Stefan. Elena nghe tiếng anh rít lên đau đớn, nhưng cô chẳng còn có thể thấy gì nữa trong bóng tối đen như mực. Ở nơi không còn chút ánh sáng nào, ngay cả một kẻ săn mồi cũng trở nên mù lòa. Bám chặt lấy Stefan, cô chờ đợi cơn đau của cú ra đòn kết liễu.

Nhưng bỗng nhiên đầu óc Elena quay cuồng, phủ đầy sương mù xám cuộn cuộn khiến cô chẳng đủ sức mà bám nổi vào Stefan nữa. Cô không nghĩ được gì hết, cô không nói được gì hết. Mặt sàn tựa như đã rời khỏi chân Elena. Cô lơ mơ nhận ra mình đang bị khống chế bởi Quyền năng, và nó đang xâm chiếm tâm trí cô.

Elena cảm thấy người Stefan trượt đi, đổ sụp xuống và tuột khỏi tay mình, rồi cô chẳng thể nào kháng cự lại màn sương mù nữa. Cô như rơi xuống, rơi xuống mãi, chẳng biết được mình ngã xuống đất từ lúc nào.

Chương 14

Cú trắng... chim săn mồi... thợ săn... cọp. Chơi đùa với mình như mèo vờn chuột. Mèo... loài mèo lớn... mèo con. Một con mèo con trắng tinh.

101. Chương 101

Tử Thần đang ở trong nhà.

Và con mèo con, con mèo con đã bỏ chạy khi thấy Damon. Không phải vì sợ, mà vì lo bị phát giác. Giống như khi nó đứng trên ngực Margaret mà rên rĩ khi nhìn thấy bóng Elena bên ngoài cửa sổ vậy.

Elena thốt lên một tiếng rên và suýt chút nữa đã tỉnh lại được, nhưng cô đã bị làn sương màu xám kéo tuột trở xuống trước khi kịp mở mắt ra. Những ý nghĩ lại quay cuồng xung quanh cô.

Tình yêu méo mó... Stefan, nó ghét cậu từ trước cả khi nó ghét Elena... Trắng và vàng... thứ gì đó màu trắng... thứ gì đó màu trắng dưới gốc cây...

Lần này khi Elena chật vật tìm cách mở mắt ra, cô đã làm được. Và ngay cả khi chưa kịp nhìn rõ trong ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ, cô đã biết rồi. Cuối cùng thì cô đã biết rồi.

Bóng người mặc chiếc váy trắng có đuôi dài quét đất quay lại khỏi ngọn nến mà ả ta vừa thấp lên, và Elena nhìn thấy khuôn mặt của chính mình trên đôi vai đó. Nhưng đó là một khuôn mặt đã bị biến đổi, trắng trẻo xinh đẹp như một pho tượng tạc ra từ băng giá, nhưng độc ác. Nó giống như dây hình bóng phản chiếu vô tận mà Elena đã nhìn thấy trong giấc mơ có hành lang hai bên đầy gương soi. Méo mó, hau hấu đối khát, và đầy vẻ nhạo báng.

“Chào Katherine,” cô thì thầm.

Katherine mỉm cười, một nụ cười xảo quyệt của kẻ săn mồi. “Hóa ra người không ngu ngốc như ta tưởng.” ả nói.

Giọng nói của ả ta rất nhỏ nhẹ và dịu dàng - trong vắt như bạc vậy, Elena nghĩ bụng. Cũng giống như hàng mi Katherine. Chiếc váy của ả cũng ánh bạc khi ả bước đi nữa. Nhưng mái tóc của Katherine thì ánh kim, một màu vàng sáng gần như tóc của Elena. Đôi mắt ả giống như mắt mèo con: tròn và xanh biếc như ngọc. Trên cổ, ả đeo một sợi dây chuyền có đính một viên đá cũng xanh biếc tương tự.

Cổ họng Elena đau rát, giống như mới la hét xong vậy. Khô ran nữa. Khi chậm chậm quay đầu sang bên, ngay cả chút cử động đó cũng khiến cô đau đớn.

Stefan đang sát ngay kế bên cô, người chúi về phía trước, tay bị trói vào những thanh sắt chạm trổ trên cánh cổng. Đầu anh gục xuống ngực, nhưng Elena có thể thấy khuôn mặt anh trắng bệch không chút sức sống. Cổ họng Stefan bị cào rách, máu đã nhỏ xuống và khô đi trên cổ áo.

Elena quay ngoắt về phía Katherine, “Tại sao chứ? Sao cô lại làm thế hả?”

Katherine mỉm cười, khoe những chiếc răng trắng nhọn. “Bởi vì ta yêu chàng,” giọng ả ngân nga như trẻ con. “Chẳng lẽ người không yêu chàng sao?”

Mãi đến lúc đó, Elena mới hoàn toàn nhận ra vì sao cô không thể nhúc nhích được, và vì sao cánh ta lại đau như thế. Cô cũng bị trói như Stefan, cột cứng vào cánh cổng đóng. Đau đốn quay đầu sang phía kia, Elena nhìn thấy Damon.

Trông anh ta còn thê thảm hơn cả em trai mình. Áo khoác bị xé toạc, và hình ảnh vết thương khiến Elena xây xẩm hết mặt mày. Áo sơ mi Damon rách tả tơi, và cô có thể thấy xương sườn anh ta thoáng chuyển động sau mỗi nhịp thở. Nếu không phải vì thế, chắc cô đã tưởng anh ta chết rồi. Máu bắt lại trên tóc Damon và nhỏ vào đôi mắt nhắm.

102. Chương 102

“Người thích chàng nào hơn?” Katherine hạ giọng thủ thủ thân mật như thể hai người đang tâm sự. “Người có thể kể ta nghe xem. Người nghĩ chàng nào nhất?”

Elena nhìn ả, muốn phát bệnh. “Katherine,” cô thì thào “Làm ơn. Xin hãy nghe tôi...”

“Nói ta nghe đi mà.” Đôi mắt xanh như ngọc choáng hết tầm mắt Elena khi ả cúi xuống gần hơn, môi gần chạm vào cô. “Riêng ta thì nghĩ chơi với cả hai đều vui. Người có thích vui vẻ không hả Elena?”

Elena ghê tởm, nhắm mắt lại là quay mặt đi. Phải chi đầu cô đừng quay cuồng nữa thì tốt biết mấy.

Katherine lùi lại, cười khanh khách. “Ta biết, thật khó để mà chọn lựa.” Cô ả khẽ quay một vòng, và Elena nhận ra cái mà cô tưởng là đuôi áo của Katherine thật ra là tóc của ả. Mái tóc sóng sánh như vàng lông tuôn xuống lưng và chạm đến tận sàn, kéo lê phía sau Katherine.

“Tất cả tùy thuộc vào khẩu vị của người thôi,” ả nói tiếp, nhún nhảy một vài bức duyên dáng và dừng lại trước mặt Damon, rồi đưa mắt tinh nghịch nhìn sang Elena. “Nhưng ta thì lại hảo ngọt.” Katherine túm lấy tóc Damon, giật ngửa đầu anh ta ra và cắn ngập răng vào cổ.

“Dừng! Dừng làm thế; đừng làm cho anh ấy đau đốn thêm nữa...” Elena cố gắng nhào người tới trước, nhưng cô bị trói quá chặt. Cánh cổng làm bằng sắt đặc ruột bắt vào vách đá, còn những sợi dây thừng thì quá chắc. Katherine gầm gừ như loài thú trong lúc nhay nhay, gặm nhấm phần thịt ở cổ, và Damon rên lên ngay cả khi vẫn đang mê man vì bất tỉnh. Elena thấy người anh ta giật giật lên theo phản xạ vì đau đốn.

“Làm ơn thôi đi, thôi ngay đi cho!”

Katherine ngẩng đầu lên, máu chảy ròng ròng xuống cằm. “Nhưng ta đói, mà chàng ta lại ngon lành quá,” ả bảo, rồi lại ngả đầu ra sau lấy đà tấp thêm cú nữa. Người Damon nảy lên, Elena thét một tiếng.

Mình đã giống như thế, cô nghĩ bụng. Lúc đầu, đêm đầu tiên trong khu rừng, mình đã giống như thế. Đã làm Stefan đau đốn như thế, mình đã muốn giết anh ấy...

Bóng tối bao phủ lấy Elena, và cô thấy nhẹ nhõm khi được chìm vào đó.

*

Xe thầy Alaric trượt trên một mảng băng lúc tới được trường học, và suýt chút nữa Meredith đã tông thẳng vào nó. Cô và Matt nhảy khỏi xe họ, quên cả đóng cửa. Ở đằng trước, Bonnie và Alaric cũng làm y hệt.

“Vậy còn những người còn lại đang ở trong thị trấn thì sao?” Meredith la lớn trong lúc chạy về phía họ. Gió càng lúc càng thổi mạnh, mặt cô tê đi vì băng giá.

“Chỉ mình gia đình của Elena thôi - Di Judith và Mararet,” Bonnie thét lên the thé và hoảng sợ, nhưng trong mắt cô lại đầy vẻ tập trung. Cô ngả đầu ra phía sau như cố nhớ lại điều gì, rồi bảo, “Đúng thế. Họ chính là mục tiêu mà bầy chó sẽ đuổi theo. Mang họ đi chỗ nào đi - xuống tầng hầm chẳng hạn. Giữ họ ở nguyên dưới đó!”

103. Chương 103

“Để mình làm cho. Ba người lo vũ hội đi!”

Bonnie quay lại chạy theo thầy Alaric. Meredith thì phóng về phía xe mình.

*

Vũ hội đã gần tàn, bởi vì số lượng các đôi các cặp ở ngoài đang đi về phía bãi xe cũng nhiều bằng số ở trong trường vậy. Thầy Alaric hét lớn về phía họ khi thầy cùng với Matt và Bonnie sầm sập chạy tới.

“Quay trở lại! Đem hết mọi người vào trong và đóng cửa lại!” Thầy la lên với mấy nhân viên cảnh sát.

Nhưng không kịp nữa. Thầy đến được chỗ nhà ăn vừa đúng lúc một hình dạng lẩn khuất trong bóng tối cũng tới đó. Một viên cảnh sát ngã xuống không tiếng động, thậm chí không kịp nổ súng.

Một người khác nhanh hơn, và một tiếng súng vang rền dội lại trên sân xi măng. Đám học sinh hét lên, bỏ chạy tán loạn về phía bãi xe. Thầy Alaric chạy theo hò hét, ráng tìm cách lừa cả bọn quay lại.

Những chiếc bóng khác nhảy ra khỏi bóng tối và chui ra từ giữa những chiếc xe trong bãi, từ mọi hướng. Hoảng loạn nổ ra. Thầy Alaric vẫn la hét, cố gắng tụ tập đám học sinh đang hồn vía lên mây lại để lừa về phía tòa nhà. Ở ngoài này, họ là những mục tiêu rất dễ dàng bị hạ gục.

Trong sân, Bonnie quay sang Matt. “Bọn mình cần đốt lửa lên!” cô nói. Matt phóng về phía nhà ăn và quay trở ra với một thùng đầy mấy tờ quảng cáo chương trình vũ hội. Cậu ném chúng xuống đất, lục trong túi tìm mấy que diêm mà lúc này họ dùng để đốt nến.

Giấy bắt lửa cháy sáng rực, tạo thành một khu vực an toàn. Matt tiếp tục vẫy gọi mọi người bước vào cánh cửa nhà ăn phía sau vành đai lửa. Bonnie xông vào trong và nhìn thấy một quang cảnh cũng hỗn loạn chẳng kém gì bên ngoài.

Ở đây ồn ào khùng khiếp; có hét lên cũng chẳng có ai nghe nổi. Chật vật luồn lách qua những người đang tìm cách thoát ra ngoài, Bonnie đến được đầu kia của căn phòng. Caroline đang đứng đó, da dẻ tái mét vì thiếu nắng mùa hè, đầu đội vương miện Nữ Chúa Tuyết. Bonnie kéo cô nàng ra chỗ micro.

“Cậu nói giỏi lắm mà. Bảo họ vào và ở yên trong này đi! Bảo họ tháo hết đồ trang trí xuống. Chúng ta cần tắt cả những gì cháy được - ghế gỗ, rác trong thùng, bất cứ thứ gì. Nói với họ đây là cơ hội duy nhất của chúng ta đây.” Cô nói thêm khi thấy Caroline hoảng sợ giương mắt nhìn mình, không hiểu đầu cua tai nheo ra hết. “Giờ cậu đội vương miện rồi - liệu mà làm chuyện gì cho xứng đáng với nó đi chứ!”

Bonnie chẳng kịp đứng lại nhìn Caroline làm theo lời mình, cô lại lao mình vào đám đông hỗn độn trong phòng. Vài giây sau, cô nghe thấy giọng Caroline, thoát nhiên hơi ngập ngừng nhưng dần dần trở nên gấp rút, vang lên trên loa.

*

Khi Elena mở mắt ra, chung quang lạng ngắt như tờ.

“Elena?”

Nghe tiếng ai đó thì thảo khản đặc, cô cố định thần lại và nhìn thấy một đôi mắt xanh lục tràn đầy đau khổ.

“Stefan,” Elena đáp. Cô dùng hết sức bình sinh rướn người về phía anh, ước gì mình có thể cử động được. Nghe ra thì thật vô lý, nhưng Elena có cảm giác rằng nếu như họ có thể ôm lấy nhau thì mọi thứ sẽ đỡ tồi tệ đi rất nhiều.

104. Chương 104

Một giọng cười trẻ thơ cất lên. Elena không thềm quay lại nhìn, chỉ có Stefan. Cô nhìn thấy phản ứng của anh, thấy một chuỗi những xúc cảm lướt qua trên khuôn mặt anh nhanh đến nỗi gần như không xác định

được là gì. Hoàn toàn choáng váng, sửng sốt, vỡ òa niềm vui - và rồi đến kinh hoàng. Một nỗi kinh hoàng khiến ắt anh mờ cả đi không nhìn thấy gì nữa.

“Katherine,” Stefan thốt lên. “Nhưng không thể như thế được. Không thể nào. Nàng đã chết rồi mà...”

“Stefan à...” Elena kêu, nhưng anh không đáp lại.

Katherine đưa tay che miệng và khúc khích cười.

“Chàng cũng dậy rồi sao,” ả nói, nhìn sang phía bên kia của Elena. Elena cảm thấy một đợt sóng Quyền năng dâng lên. Sau vài giây, Damon từ từ ngẩng đầu dậy, chớp mắt.

Khuôn mặt anh ta chẳng lộ vẻ gì kinh ngạc, Damon ngửa đầu ra sau, mắt nheo lại một mỗi quan sát kẻ đang cầm tù mình có đến cả phút. Rồi anh ta mỉm cười, một nụ cười yếu ớt và đau đớn, nhưng vẫn có thể nhận ra được.

“Nàng mèo con trắng bé nhỏ đáng yêu của chúng ta,” Damon thì thầm. “Lẽ ra ta phải biết trước chứ nhỉ.”

“Nhưng mà chàng đâu có biết, phải không nào?” Katherine nói, háo hức như một đứa bé đang chơi trò chơi. “Ngay cả chàng cũng không đoán ra được. Ta đã lừa được tất cả mọi người.” ả lại bật cười. “Thật là vui quá chừng. Ta đã theo dõi chàng trong lúc chàng theo dõi Stefan, và chẳng có ai trong hai người biết có mặt ta ở đó cả. Thậm chí có lần ta còn quào cho chàng một phát nữa kia!” Khoảnh ngón tay lại thành vuốt, ả ta bắt chước động tác mèo quào.

“Lúc ở nhà Elena. Ừ, ta nhớ rồi.” Damon chậm rãi đáp lời. Trông anh ta không giận dữ mà còn có vẻ thú vị một cách lơ đãng. “Nàng đúng là có tố chất của kẻ săn mồi thật. Vừa là một bậc đại tiểu thư, vừa là một nàng cọp, rõ ràng là thế.”

“Và chính ta đã ném Stefan xuống cái giếng đó,” Katherine khoe. “Nhìn hai chàng đánh nhau, ta rất thích. Ta bám theo Stefan đến bìa rừng, sau đó...” ả vỗ hai bàn tay khum khum lại với nhau như kiểu người ta bắt một con muỗi. Rồi từ từ hé tay ra, Katherine nhìn xuống đó như thể thật sự vừa bắt được con gì và khúc khích cười bí hiểm. “Ta đã định giữ chàng lại để chơi đùa cho vui,” ả tiết lộ, rồi trề môi ra nhìn Elena vẻ hằn học. “Nhưng người đã cướp mất chàng. Như vậy là chơi xấu, Elena à. Lẽ ra người không nên làm thế mới phải.”

Vẻ xảo quyệt kiểu trẻ con đáng sợ biến mất khỏi khuôn mặt Katherine, và trong khoảng khắc, Elena đã thoáng nhìn thấy lòng căm thù sục sôi của một người đàn bà trưởng thành.

“Lũ con gái tham lam đáng bị trừng phạt,” Katherine nói, tiến về phía cô, “và người chính là một đứa con gái tham lam.”

“Katherine!” Stefan đã bừng tỉnh khỏi cơn choáng váng, anh nói liến thoắng. “Chẳng lẽ nàng không định kể cho bọn ta nghe nàng còn làm gì ngoài những chuyện đó nữa sao?”

105. Chương 105

Bi phân tâm, Katherine bước lùi lại. ả tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi phồng mũi.

“Ừ thì - nếu như thực sự chàng muốn thế,” ả nói, đưa tay lên ôm cùi chỏ rồi lại xoay một vòng, mái tóc vàng xoắn lại trên sàn. “Thôi,” Katherine vui tươi thốt lên, quay lưng lại và chỉ tay về phía họ. “Các người đoán đi. Các người đoán rồi ta sẽ trả lời là ‘đúng’ hay ‘sai’. Đoán đi nào!”

Elena nuốt khan, lén đưa mắt nhìn Stefan. Cô chẳng thấy có lý do gì để câu giờ, cuối cùng rồi kết cục cũng thế cả thôi mà. Nhưng một thứ bản năng nào đó đã mách bảo cô phải bám víu vào sự sống càng lâu càng tốt.

“Cô đã tấn công Vickie,” Elena thận trọng nói. Giọng nghe thì thều thào, nhưng trong lòng cô lại rất cả quyết. “Cô gái ở trong nhà thờ đổ vào cái đêm đó.”

“Giỏi lắm! Đúng thế!” Katherine la lớn. ả lại khoằm tay giả mèo quào. “Nói cho đúng thì, con bé đó đang ở trong nhà thờ của ta,” ả lý luận. “Và mấy cái chuyện nó với thằng nhóc đó đang làm gì thì - người ta

không được phép làm như thế trong nhà thờ. Cho nên, ta đã cào cho nó một phát!” Katherine thốt lên từ đó một cách cường điệu như đang kể chuyện cho con nít nghe. “Rồi... ta liếm sạch máu đi!” Ả thè lưỡi liếm đôi môi hồng nhạt, rồi chỉ vào Stefan “Đoán tiếp đi!”

“Và từ đó đến nay, nàng đã không buông tha cô ấy,” Stefan nói. Anh không tham gia vào trò chơi; mà chỉ bàng hoàng đưa ra một nhận xét.

“Đúng, nhưng chúng ta nói xong chuyện đó rồi mà! Qua chuyện khác đi!” Katherine đành giọng. Nhưng rồi ả lại nghịch nghịch mấy chiếc nút ở cổ áo, những ngón tay hấp háy. Và Elena chợt nghĩ tới cảnh Vickie, với đôi mắt nai ngơ ngác, đứng cởi đồ trong nhà ăn trước mặt bàn dân thiên hạ. “Ta đã bắt con bé làm nhiều trò ngớ ngẩn.” Katherine cười lớn. “Đùa nghịch với nó thật là vui.”

Cánh ta Elena tê rần vì chuột rút. Cô nhận ra nãy giờ mình đang kéo căng sợi dây thừng ra theo phản xạ vì quá bức xúc với những lời Katherine nói, không ngồi yên nổi. Elena dừng lại và cố ngả người ta sau, tìm lại chút cảm giác cho đôi bàn tay tê cứng. Cô không biết mình định làm gì nếu thoát ra được, nhưng cũng phải cố thử.

“Đoán tiếp đi,” Giọng Katherine đầy đe dọa.

“Sao nàng lại bảo đó là nhà thờ của nàng?” Damon hỏi. Giọng anh ta vẫn thoảng nét khôi hài, cứ như những chuyện này chẳng ảnh hưởng gì đến mình cả. “Vây còn Honoria Fell thì sao?”

“Ôi, cái con ma già khộm đó!” Katherine độc địa đáp. Ả nhìn ra phía sau lưng Elena, môi trề ra, mắt long lên sòng sọc. Đến giờ Elena mới nhận ra họ đang xoay mặt về phía lối vào hầm mộ, ngôi mộ bị cướp phá thì ở sau lưng. Biết đâu bà Honoria sẽ giúp họ...

Nhưng rồi cô nhớ đến giọng nói khe khẽ từ từ lụi tắt. Đây là chuyện duy nhất mà ta có thể giúp được. Và Elena biết sẽ chẳng nhớ cạy thêm được gì nữa.

Như thể đọc được suy nghĩ trong đầu Elena, Katherine nói, “Mụ ta chẳng được tích sự gì đâu, chỉ là một nắm xương tàn mà thôi.” Hai bàn tay duyên dáng làm điệu bộ như đang đập vỡ mớ xương.” Mụ ta chỉ làm được mỗi một chuyện là nói và nói, mà rất nhiều lần ta đã ngăn không cho người nghe được tiếng của mụ.” Mặt Katherine lại sa sầm, và Elena cảm thấy nhói lên cảm giác sợ hãi.

106. Chương 106

“Chính cô đã giết con chó của Bonnie, Yangtze.” Elena bảo. Đó chỉ là một câu đoán bừa để đánh lạc hướng Katherine, nhưng nó đã có tác dụng.

“Phải! Buồn cười chết đi được. Cả lũ các người chạy tóa ra khỏi nhà, rên rỉ khóc lóc...” Lời nói của Katherine gợi lên ký ức như một cuốn phim câm: Chú chó nhỏ nằm trước cửa nhà Bonnie, ba cô gái cuống cuống xông ra và nhìn thấy xác nó. “Con chó có mùi vị dở tệ, nhưng kể ra cũng đáng. Ta bám theo Damon đến đó khi chàng ở trong lót quạ. Ta cứ bám theo chàng suốt. Nếu muốn, ta có thể dễ dàng tóm lấy con quạ đó và...” Ả làm động tác bẻ oặt một phát.

Giấc mơ của Bonnie, Elena nghĩ thầm, lạnh cả người khi vỡ lẽ ra. Cô thậm chí còn không biết mình đã buột miệng thành tiếng cho đến khi thấy Stefan và Katherine đang nhìn. “Bonnie đã nằm mơ thấy cô.” Elena thì thào. “Nhưng cậu ấy cứ ngỡ đó là tôi. Bonnie kể rằng cậu ấy mơ thấy tôi đứng dưới gốc cây, trời thì nổi gió. Và cậu ấy thấy sợ tôi, bảo rằng trông tôi rất khác, nhợt nhạt nhưng gần như tỏa sáng. Rồi một con quạ bay qua, thế là tôi tóm lấy bẻ cổ nó.” Cổ họng Elena đắng nghét, cô phải nuốt nước bọt. “Nhưng hóa ra đó là cô.” Elena nói.

Katherine trông rất hoan hỉ, như thể Elena đã chứng minh lời ả ta nói không sai. “Thiên hạ hay mơ thấy ta lắm.” Ả vênh vang tự phụ. “Di của người - cô ta cũng từng nằm mơ thấy ta rồi. Ta bảo rằng tại cô ta mà người mới chết. Cô ta cứ tưởng là người nói những lời đó chứ.”

“Ôi, Chúa ơi...”

“Ta ước gì người chết quách cho rồi,” Katherine nói tiếp, nét mặt trở nên cay cú. “Lẽ ra người phải chết rồi mới đúng. Ta đã dìu người dưới sông đủ lâu mà. Nhưng người đúng là thứ đồ lẳng lơ, dám đi nhận máu

từ cả hai người bọn họ nên mới sống lại được. Mà thôi.” Ả nở nụ cười bí hiểm. “Giờ thì ít ra ta có thể chơi đùa với người lâu hơn. Hôm đó ta đã nổi giận, bởi vì ta thấy Stefan tặng người chiếc nhẫn của ta. Nhẫn của ta!” Giọng Katherine the thé. “Của ta, thứ mà ta để lại cho họ có cái mà nhớ đến mình. Vậy mà chàng dám đem cho người. Đến nước đó thì ta biết ta sẽ không chỉ đơn thuần là chơi đùa với chàng thôi. Ta phải giết chàng.”

Ánh mắt Stefan đầy vẻ khổ sở và bối rối. “Nhưng ta cứ tưởng nàng đã chết rồi.” Anh nói. “Mà nàng chết thật rồi mà, từ trăm năm về trước, Katherine à...”

“Ôi, đó là lần đầu tiên ta cho các chàng vào tròng,” Katherine đáp, giọng không hề có chút nào đùa cợt. Ả sững sủa. “Ta đã sắp xếp hết mọi chuyện với Gudren, nhũ mẫu của ta. Hai chàng đâu có chịu chấp nhận giải pháp mà ta đưa ra.” Ả bùng nổ, giận dữ hết nhìn Stefan lại nhìn sang Damon. “Ta đã muốn cả ba chúng ta đều hạnh phúc; ta yêu các người. Ta yêu cả hai. Nhưng với các người như vậy vẫn còn chưa đủ.”

Khuôn mặt của Katherine lại biến đổi, và qua đó Elena nhìn thấy đứa trẻ bị tổn thương của năm thế kỷ trước. Chắc là hồi đó Katherine nhìn giống như thế này đây, cô thầm thất mắc. Đôi mắt xanh mở to thực sự là đang ngăn nước.

107. Chương 107

“Ta đã muốn cả hai chàng thương yêu nhau,” Katherine nói tiếp, giọng ngổ ngàng, “nhưng nào có như thế. Và ta cảm thấy thật tồi tệ. Ta cứ tưởng nếu hai người nghĩ ta chết rồi thì hai người sẽ chịu yêu thương nhau. Và ta cũng biết là đáng nào ta cũng phải ra đi, trước khi cha ta bắt đầu nghi ngờ.”

“Thế là Gudren và ta đã sắp xếp mọi chuyện.” Ả khẽ nói, chìm trong dòng hồi tưởng. “Ta cho làm một lá bùa chống ánh nắng mặt trời khác, và ta đưa cho nhũ mẫu cái nhẫn của mình. Bà ấy lấy bộ váy trắng của ta - bộ váy trắng đẹp nhất của ta - và tro trong lò sưởi. Bọn ta đem đốt mỡ để tro có mùi cho giống. Sau đó nhũ mẫu đem chúng để hết ra ngoài trời, nơi hai chàng sẽ tìm thấy, cùng với mấy dòng trần trối của ta. Ta không chắc hai người có bị lừa hay không, nhưng hai người đã hoàn toàn mắc mưu.”

“Nhưng rồi” - Khuôn mặt Katherine nhăn nhúm vì đau buồn - “các người làm ọi chuyện hỏng bét. Lẽ ra các người phải hối hận, khóc lóc và an ủi nhau. Ta làm điều đó vì các người mà. Nhưng mà thay vì vậy, mấy người lại chạy về nhà lấy kiếm. Tại sao lại làm thế hả?” Đó là một tiếng kêu từ tận đáy lòng. “Tại sao các người không chịu nhận lấy món quà của ta? Hai người đối xử với nó như rác rưởi. Ta đã nói trong di chúc là ta muốn hai người giải hòa. Thế mà các người không chịu nghe, lại đi rút kiếm đâm chết nhau. Tại sao lại làm như thế?”

Nước mắt rơi xuống má Katherine, khuôn mặt Stefan cũng ướt đầm. “Bọn ta thật ngu ngốc,” anh nói, mãi mê đắm chìm trong kí ức chẳng kém gì Katherine. “Bọn ta đổ lỗi cho nhau vì cái chết của nàng, và bọn ta đã thật ngu ngốc... Katherine, nghe ta này. Đó là lỗi của ta, ta là người tấn công trước. Và ta đã vô cùng hối hận - nàng không biết từ đó đến nay ta hối hận đến mức nào đâu. Nàng không biết bao nhiêu lần ta nghĩ đến chuyện đó và ước ao sao mình có thể làm được điều gì để thay đổi nó đâu. Ta sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được quay trở lại - mọi thứ. Ta đã giết chết anh mình...” Giọng Stefan vỡ òa, và nước mắt anh ứa ra. Elena, tim thắt lại vì đau buồn, nhìn sang Damon một cách vô vọng và nhận ra anh ta thậm chí còn không biết đến sự có mặt của cô. Vẻ khô hời đã biến mất, Damon đang dán chặt mắt vào Stefan với sự tập trung tột độ.

“Katherine, làm ơn nghe ta nói,” Stefan lấy lại giọng, run run nói. “Chúng ta làm tổn thương nhau vậy là đủ rồi. Xin hãy thả bọn ta ra. Hoặc cứ giữ ta lại nếu nàng muốn, nhưng hãy để cho họ đi. Ta mới là người có lỗi. Hãy giữ ta lại và ta sẽ làm bất cứ điều gì nàng muốn...”

Đôi mắt long lanh như ngọc của Katherine rơm rớm và xanh biêng biếc, ngập tràn một nỗi buồn vô hạn. Elena nín thở, không dám phá vỡ bầu không khí khi cô gái thanh mảnh tiến về Stefan, khuôn mặt dụi đi.

Nhưng rồi sự lạnh lẽo bên trong Katherine lại dâng lên, khiến cho những giọt trên gò má đóng băng lại. “Lẽ ra chàng phải nghĩ đến chuyện đó từ lâu rồi mới phải,” ả nói. “Lúc đó, may ra ta còn nghe chàng. Ban đầu, ta rất hối hận khi thấy hai chàng giết nhau. Ta bỏ đi mà không mang theo cả Gudren, quay trở về nhà.

Nhưng lúc đó ta chẳng còn gì, thậm chí không có cả áo mới, ta đói khát và lạnh lẽo. Chắc là ta đã chết đói rồi nếu Klaus không tìm ra ta.”

108. Chương 108

Klaus. Trong lúc thất vọng. Elena vẫn nhớ ra chuyện Stefan đã kể với cô Klaus là người đã biến Katherine thành ma cà rồng, người mà dân làng bảo là ác quỷ.

“Chính Klaus đã dạy cho ta sáng mắt ra,” Katherine nói. “Lão cho ta thấy thế giới này thật sự là như thế nào. Phải mạnh mẽ để giành được cái mình muốn. Chỉ được nghĩ tới bản thân mà thôi. Giờ thì ta là người mạnh nhất rồi. Thật đó. Các người biết làm sao ta được như vậy không? Ắ trả lời luôn không cần đợi những người xung quanh lên tiếng. “Sinh mạng. Rất nhiều sinh mạng. Cả người, cả ma cà rồng, tất cả bọn chúng giờ đây đều đã ở bên trong ta rồi. Sau một, hai thế kỷ gì đó thì ta đã giết luôn Klaus. Lão bắt ngờ lắm. Lão đâu biết ta học hỏi được nhiều để mức nào đâu.

“Ta đã sống rất hạnh phúc với việc tước đoạt mạng sống và nạp năng lượng ỳnh. Nhưng rồi ta nhớ ra các người, và những gì các người đã làm. Cách các người đối xử với món quà của ta. Thế là ta biết ta phải trừng trị các người. Cuối cùng rồi ta cũng tìm ra cách.

“Ta đã mang cả hai người đến đây. Ta đưa ý tưởng đó vào trong đầu chàng, Stefan ạ, cũng giống như cách chàng ám thị con người bình thường vậy. Ta đưa lối dẫn đường cho chàng đến chốn này. Rồi ta tìm cách đảm bảo sao cho Damon đi theo chàng. Elena đang sống ở đây. Ta nghĩ con bé chắc phải có bà con họ hàng gì với ta đó, vì trông nó giống hệt ta. Ta biết chàng sẽ nhìn thấy nó và mang mặc cảm tội lỗi. Nhưng chàng đâu có được phép phải lòng nó!” Sự bực bội trong giọng nói Katherine biến thành sự giận dữ tột độ. “Đáng lẽ chàng không được quên ta, không được mang nhẫn của ta đem tặng nó mới phải!”

“Katherine...”

Katherine ngắt lời. “Ồi, chàng khiến cho ta tức điên. Và giờ thì ta sẽ khiến cho chàng phải hối tiếc, thực sự hối tiếc. Ta đã biết mình ghét ai nhất rồi, và đó chính là chàng, Stefan. Bởi vì ta yêu chàng nhất.” Đường như đã lấy lại được tự chủ, ả lấy tay lau đi những vệt nước mắt cuối cùng còn sót lại trên mặt và ưỡn thẳng người lên, cổ tình ra vẻ kiêu hãnh.

“Ta không ghét Damon nhiều đến mức đó,” ả nói, “Thậm chí ta có thể để cho chàng ta sống.” Mắt Katherine nheo lại, rồi mở to ra vì chợt nảy ra sáng kiến. “Nghe đây, Damon,” ả làm giọng bí hiểm. “Chàng không ngu ngốc như Stefan. Chàng biết cuộc đời này thật sự là như thế nào. Ta có nghe chàng nói về chuyện đó. Ta cũng nhìn thấy những chuyện chàng làm.” Katherine chồm tới trước, “Ta đã sống cô độc từ lúc Klaus chết tới giờ. Chàng có thể bầu bạn cùng ta. Chỉ cần chàng nói là yêu ta nhất. Rồi sau khi giết hai đứa kia chúng ta sẽ cùng nhau ra đi. Thậm chí nếu muốn, chàng cũng có thể tự tay giết con bé nữa. Ta sẽ cho phép chàng. Chàng thấy thế nào?”

Ôi Chúa ơi, Elena nghĩ thầm và lại thấy muốn bệnh. Damon chăm chú dán mắt vào đôi mắt xanh mở to của Katherine, dường như đang dò xét khuôn mặt ả. Và rồi biểu hiện khô hài thú vị quay trở lại với anh ta. Ôi, Chúa ơi, không, Elena nghĩ. Làm ơn, đừng...

Damon từ từ nở nụ cười.

109. Chương 109

Chương 15

Elena nhìn Damon với nỗi sợ hãi căm lạnh. Cô biết quá rõ nụ cười đáng ghét đó. Nhưng ngay cả khi tim chùng xuống, tâm trí vẫn ném vào cô một câu hỏi nhạo báng. Có khác gì đâu cơ chứ? Đàng nào thì Elena và Stefan cũng sẽ chết. Damon muốn tự cứu lấy bản thân cũng hoàn toàn hợp lý thôi. Và thật không phải khi bắt anh ta đi ngược lại với bản chất của mình.

Cô ngắ m nụ cười khinh mạn đ iễn trai đó, lòng đầy tiếc nuối cho con người khác mà Damon có thể đã trở thành.

Katherine thích thú cười đ ắp lại, “Chúng ta sẽ rất hạnh phúc bên nhau. Khi chúng chết rồi, ta sẽ thả chàng ra. Ta không cố ý làm chàng đau đầu, tại ta giận quá thôi.” Ầ đưa bàn tay thanh mảnh vỗ vỗ vào má anh ta. “Xin lỗi nhé.”

“Katherine,” Damon cất tiếng, môi vẫn mỉm cười.

“Sao?” Ầ cúi xuống gần hơn.

“Katherine này..”

“Sao hả, Damon?”

“Cô cút xuống địa ngục đi.”

Elena cu rúm người lại trước những gì tiếp theo sau đó ngay cả trước khi cả nó diễn ra, khi cảm thấy Quyền năng trào lên dữ dội, một Quyền năng độc ác không bị kiềm nén. Cô hét lên khi thấy Katherine biến đổi. Khuôn mặt đáng yêu dó méo mó đi, biến dạng thành một thứ không phải người, không phải thú. Đôi mắt Katherine lóe ánh đỏ khi ả vỗ lấy Damon, cắn ngập răng nanh vào cổ anh ta.

Móng vuốt xòe ra khỏi đầu ngón tay Katherine, và ả dùng chúng cào vào ngực Damon vốn đang rỉ máu, xé toạc da anh ta trong lúc máu tuôn ra. Elena không ngừng thét lên, lờ mờ nhận ra cơn đau trên cánh tay là do vùng vẫy tìm cách thoát khỏi mớ dây thừng đang trói chặt mình. Cô cũng nghe cả tiếng Stefan la hét, nhưng vượt lên tất cả là tiếng rít chói tai như tiếng kim loại của Katherine.

Bây giờ thì người sẽ hối tiếc!Giờ ta sẽ khiến cho người hối tiếc! Ta sẽ giết người! Ta sẽ giết người!Giết người!

Riêng những lời đó thôi cũng đủ gây ra đau đớn, chúng chọc vào tâm trí Elena như những mũi dao. Quyền năng tỏa ra từ chúng làm cho cô tê liệt, làm lưng cô đập cả vào hàng rào sắt phía sau. Nhưng chẳng có cách chi thoát ra khỏi nó. Dường như nó dội lại từ khắp nơi chung quanh Elena, nện ầm ầm vào đầu cô.

*

Meredith quỳ lom khom bên cạnh dì Judith trong phong dự trữ lương thực khẩn cấp. Cô đổ trọng tâm, căng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài cánh cửa. Lúc chớ đã vào được tầng hầm, không biết là bằng cách nào, nhưng nhìn cái mồm rướm máu của vài con trong bọn thì cô đã đoán chúng đập vỡ ô cửa sổ sát mặt đất mà chui vào. Giờ thì đám chớ đã ở bên ngoài phòng dự trữ nhưng Meredith chịu không đoán được chúng đang làm gì. Ngoài kia yên ắng quá.

Margaret nép trong lòng chú Robert, bật lên một tiếng thút thít.

“Suýt,” chú Robert vội thì thào “Không sao đâu bé cưng. Mọi thứ sẽ ổn cả thôi mà.”

Meredith bắt gặp ánh mắt sợ hãi nhưng kiên quyết của chú phía trên mái đầu tóc bím của bé Margaret. Vậy mà suýt nữa bọn cháu đã tưởng chú là Quyền Năng Khác chứ, cô nghĩ bụng. Nhưng chẳng có thời gian đâu mà cảm thấy áy náy về chuyện đó.

110. Chương 110

“Chị Elena đâu rồi?” Chị Elena nói sẽ dôi theo cháu mà?” Margaret nói, đôi mắt mở to nghiêm trang. “Chị ấy nói sẽ quan tâm bảo vệ cháu mà.” Dì Judith đưa tay bịt miệng cô bé.

“Chị ấy đang bảo vệ em đây này,” Meredith thì thào “Chỉ khác là Elena nhờ chị làm dùm thôi. Đó là sự thật,” cô gay gắt nói thêm, và nhìn thấy ánh mắt quả trách của chú Robert trở nên lúng túng.

Bên ngoài, sự im lặng đã nhường chỗ cho tiếng cào cấu và nhai gặm. Lũ chớ đang tìm cách phá cửa.

Chú Robert ôm đầu bé Margaret sát vào lòng mình hơn nữa.

*

Bonnie không biết họ đã làm việc được bao lâu rồi. Chắc ít nhất cũng phải mấy giờ đồng hồ, nhưng thấy lâu như cả thiên thu. Lũ chó đã vào được qua ngã nhà bếp và cách mấy cánh cửa bằng gỗ cũ kĩ. Tuy nhiên, cho đến lúc này thì mới chỉ có khoảng một chục con vượt qua được hàng rào lửa chắn bên ngoài mấy lối ra vào đó. Và những người có súng đã xử lý được gần hết.

Nhưng lúc này mấy khẩu súng trường mà ông Smallwood và bạn bè ông ta đang ôm chẳng còn viên đạn nào. Họ cũng sắp hết sạch thứ để đốt.

Vài phút trước, Vickie tự nhiên trở nên kích động, ôm đầu la hét như thể có cái gì đang làm cho cô đau đớn vậy. Họ đang tìm cách khống chế cô lại thì Vickie ngất đi.

Bonnie đến chỗ Matt, lúc này đang nhìn qua ô cửa đã bị phá ở ngoài vòng lửa. Cô biết không phải cậu ta đang nhìn lũ chó, mà là một thứ khác xa xăm hơn nhiều. Một thứ không thể nhìn thấy được từ chỗ này.

“Lúc đó cậu buộc phải đi, Matt à,” Bonnie bảo “Cậu đâu có làm gì khác được.” Matt không trả lời, cũng không quay lại.

“Sắp sáng rồi.” Cô nói tiếp. “Biết đâu khi mặt trời mọc, lũ chó sẽ bỏ đi thì sao.” Nhưng ngay cả khi nói như vậy, cô cũng biết đó không phải là sự thật.

Matt không trả lời. Bonnie chạm vào vai cậu ta. “Có Stefan ở đó. Stefan ở cùng cậu ấy mà.”

Cuối cùng, Matt cũng đáp lại. Cậu ta gật đầu. “Ừ, có Stefan ở đó.” Matt nói.

Một cái bóng màu nâu gầm gừ khác lại xông ra khỏi bóng tối.

Mất một lúc sau, Elena mới dần dần hồi tỉnh. Cô biết thế bởi vì thị giác đã trở lại, không chỉ nhờ đám nền Katherine thấp lên mà còn cả luồng sáng xám xám mờ mờ đang hắt xuống từ cửa ra vào hầm mộ.

Cô cũng thấy cả Damon nữa. Anh ta nằm trên sàn, dây trói bị cắt đứt cùng với quần áo. Giờ đã có đủ ánh sáng để nhìn thấy toàn bộ thương tích của anh, và Elena tự hỏi không biết Damon có còn sống nổi không. Nhìn anh ta nằm im lìm như chết rồi.

Damon ư? Cô nghĩ thầm. Nghĩ xong Elena mới nhận ra những lời đó không thốt lên thành tiếng. Có lẽ bằng cách nào đó, tiếng rít của Katherine đã kết nối một mạch điện trong óc cô, hoặc đánh thức thứ gì đó đang say ngủ. Và máu của Matt rõ ràng đã giúp ích, cho cô sức mạnh để cuối cùng cũng tìm ra giọng nói tinh thần của mình.

111. Chương 111

Elena quay đầu sang bên phía kia. Stefan?

Khuôn mặt anh hốc hác vì đau khổ, nhưng vẫn còn nhận thức được. Nhận thức được quá nhiều nữa là khác. Elena ước phải chỉ anh cũng mê man bất tỉnh như Damon, không hề biết được chuyện gì sắp xảy ra cho họ thì tốt.

Elena, Stefan đáp lời.

Ả đâu rồi? Elena hỏi, chậm chậm đưa mắt nhìn khắp phòng.

Stefan nhìn về phía lối ra hầm mộ. Cô ta lên trên đó được một lúc rồi. Chắc để kiểm tra xem lũ chó làm ản ra sao.

Elena cứ tưởng mình đã đạt tới giới hạn cuối cùng của sợ hãi và kinh hoàng, nhưng hóa ra không phải. Lúc đó, cô đã không nghĩ tới người khác.

Elena, anh xin lỗi. Khuôn mặt Stefan ngập tràn một cảm xúc không lời nào diễn tả được.

Không phải tại anh mà, Stefan. Anh đâu có làm ả trở nên như thế này. Co ả tự gây ra ỉnh thôi. Hoặc là mọi chuyện thành ra như thế với Katherine là do bản chất của ả. Do bản chất của loài chúng ta. Đầu

Elena nghĩ tới chuyện cô đã tấn công Stefan trong rừng, tới cảm giác của cô lúc đang phóng về phía ông Smallwood và tính kế báo thù ông ta. Chuyện đó đã có thể xảy ra với em lắm chứ.

Không đúng! Không thể nào em trở nên như vậy được đâu.

Elena không trả lời. Nếu bây giờ có Quyền năng trong tay, cô sẽ làm gì Katherine nhỉ? Có chuyện gì mà cô không làm với ả đây? Nhưng Elena biết nói ra chuyện đó chỉ khiến cho Stefan thêm khổ sở hơn mà thôi.

Em cứ tưởng Damon sẽ phản bội chúng ta chứ, cô nói.

Anh cũng vậy, Stefan đáp. Anh nhìn sang người anh trai với nét mặt rất lạ.

Anh có còn ghét anh ấy nữa không?

Ánh mắt Stefan tối sầm lại. Không, anh khẽ đáp. Không, anh không còn ghét anh ấy nữa.

Elena gật đầu. Chẳng hiểu sao điều này rất quan trọng với cô. Rồi cô gật mình, thần kinh căng như dây đàn, khi một thứ gì đó hắt bóng xuống lối ra vào hầm mộ, Stefan cũng cứng người.

Cô ta đang trở lại, Elena.

Em yêu anh, Stefan, Elena tuyệt vọng nói, kho cái bóng trắng sương khói ầm ầm đáp xuống.

Katherine hiện hình ngay trước mắt họ.

“Chả biết chuyện gì đang xảy ra nữa,” Ả bực bội nói. “Người ngồi chặn mất đường hầm của ta rồi.” Ả nhìn lại sau lưng Elena về phía ngôi mộ vỡ và lỗ hổng trên tường. “Đó là cái ta dùng để di chuyển khắp nơi.” Katherine nói tiếp, dường như chẳng mảy may chú ý đến thân hình của Damon dưới chân mình. “Đường hầm chui bên dưới con sông. Cho nên ta không phải vượt qua bên trên dòng nước chảy, các người hiểu không. Thay vì vậy, ta lại vượt qua bên dưới.” Ả nhìn họ như thể chờ đợi một lời tán thưởng cho câu nói đùa của mình.

112. Chương 112

Dĩ nhiên rồi, Elena nghĩ bụng. Sao mình ngu thế không biết? Damon đã cùng đi với bọn mình trong xe của Alaric băng qua cây cầu bắc ngang sông. Anh ta đã vượt qua dòng nước chảy lần đó, và có lẽ nhiều lần khác nữa. Damon không thể nào là Quyền Năng Khác được.

Thật kì lạ khi cô còn có thể suy nghĩ được ngay cả khi đang sợ hãi đến mức đó. Giống như một phần tâm trí cô đang đứng quan sát từ đằng xa vậy.

“Giờ ta sẽ giết người,” Katherine nói tỉnh rụi, “Rồi ta sẽ băng qua bên dưới đáy sông để giết bạn bè người. Ta không nghĩ bọn chó đã làm xong chuyện đó. Nhưng thôi để ta tự tay làm vậy.”

“Thả Elena ra!” Stefan nói. Giọng anh nghèn nghẹn nhưng vẫn đầy cương quyết.

“Ta vẫn chưa quyết định được nên dùng cách nào,” Katherine chẳng thèm bận tâm đến Stefan. “Hay là nướng cháy các người nhỉ. Trời sắp sáng đủ cho việc đó rồi. Mà ta thì lại đang giữ mấy vật này,” Ả thọc tay vào phía trước ngực áo và nắm tay lại khi rút ra. “Một – hai – ba!” Katherine đếm, thả xuống đất hai chiếc nhẫn bạc và một chiếc nhẫn vàng. Những viên đá đính trên đó xanh biếc như chính đôi mắt ả, như chính hạt ngọc trên sợi dây chuyền Katherine đang đeo trên cổ.

Bàn tay Elena vịn vẹo điên cuồng, cô cảm thấy ngón tay đeo nhẫn của mình trống trơn. Đúng là như thế thật. Elena chưa bao giờ nghĩ rằng có lúc mình lại thấy trần trụi thế này khi không có cái vòng kim loại bé xíu đó. Nó vô cùng cần thiết cho sinh mạng của cô, cho sự sống còn của cô. Không có nó...

“Không có mấy thứ này thì các người chết chắc,” Katherine nói, lấy bàn chân đi đi những chiếc nhẫn trên mặt đất. “Nhưng ta không biết cách đó có đủ chậm không nữa.” Ả quay bước, đi đến gần chạm bức tường tít phía đầu kia của hầm mộ, chiếc váy bạc lóng lánh trong ánh sáng mờ mờ.

Đó là lúc Elena nảy ra một ý tưởng.

Cô có thể động dây được hai bàn tay, đủ để chạm tay này vào tay kia, đủ để nhận ra chúng không còn tê cứng nữa. Dây thừng đã lỏng ra.

Nhưng Katherine rất mạnh. Mạnh khủng khiếp. Và cũng nhanh nhẹn hơn Elena nữa. Ngay cả khi Elena có thoát ra được, cô cũng chỉ có đủ thời gian để hành động thật nhanh.

Cô xoay xoay một bên cổ tay, cảm giác được sợi dây thừng bung ra.

“Còn những cách khác nữa,” Katherine nói. “Ta có thể cửa cho các người vài phát và xem các người chảy máu. Ta thích xem cảnh này lắm.”

Nghiến chặt răng, Elena trì sợi dây thừng xuống. Tay bị bẻ oặt lại đau đớn, nhưng cô vẫn tiếp tục ấn và thấy sợi dây tuột ra bên đầu rất.

“Hay là dùng chuột,” Katherine đang trầm tư ngẫm nghĩ. “Cách này vui đây. Ta có thể ra lệnh cho chúng khi nào thì bắt đầu, khi nào thì ngưng lại.”

Giải thoát bàn tay còn lại dễ hơn nhiều. Elena ráng không để lộ sau lưng mình đang làm gì. Cô cũng muốn dùng tâm trí gọi Stefan nhưng không dám, sợ chẳng may bằng cách nào đó Katherine nghe thấy thì khốn.

Katherine đã bước tới trước mặt Stefan. “Ta nghĩ ta sẽ bắt đầu từ người trước,” ả nói, dí sát mặt vào anh. “Ta lại thấy đói rồi. Mà người thì quá đồi ngọt ngào, Stefan ạ. Ta đã quên mất người ngọt ngào như thế nào rồi.”

113. Chương 113

Có một vệt sáng hình chữ nhật trên sàn nhà. Ánh sáng của bình minh, đang rọi xuống từ cửa ra vào hầm mộ, Katherine đã bước vào vùng sáng đó. Nhưng...

Katherine bắt chợt mỉm cười, đôi mắt xanh lấp lánh. “Ta biết rồi! Ta sẽ uống gần cạn máu người rồi bắt người nhìn ta giết nó! Ta sẽ để lại cho người chỉ vừa đủ sức để nhìn con bé chết trước khi tới lượt mình. Kế hoạch đó chẳng phải rất hay ho sao?”

Ả vô tư vỗ hai tay vào nhau và lại xoay một vòng, nhún nhảy bước đi.

Một bước nữa thôi, Elena nghĩ thầm. Cô nhìn thấy Katherine tiến đến gần vạt nắng hình chữ nhật. Chỉ một bước nữa thôi...

Katherine bước thêm một bước. “Cứ vậy đi!” Ả bắt đầu quay người lại. “Đúng là một kế hoạch...”

Đến lúc rồi!

Giật hai cánh tay gò bó ra khỏi vòng dây thừng cuối cùng, Elena xông về phía ả. Giống như cú vỗ mồi của loài mèo. Một bước phóng tuyệt vọng để tới được chỗ con mồi. Một cơ hội duy nhất. Một hi vọng duy nhất.

Cô lao cả thân mình vào Katherine. Cú va chạm xô cả hai ngã lặn vào ô sáng chữ nhật. Elena nghe thấy tiếng đầu Katherine nện xuống mặt sàn đá.

Và cảm thấy cơn đau rất bỗng như thể toàn thân cô bị đem nhúng vào nước sôi vậy. Cảm giác đó giống như một cơn khát cháy cổ, chỉ có điều còn mạnh hơn thế. Một ngàn lần mạnh hơn thế. Không thể nào chịu nổi.

“Elena!” Stefan hét lên, bằng cả miệng và tâm trí.

Stefan, Elena nghĩ thầm. Bên dưới cô, Quyền năng trào lên khi Katherine định thần trở lại. Miệng ả méo mó đi vì giận dữ, răng nanh vọt dài ra đến nỗi cắm vào cả môi dưới. Ả rú lên một tiếng.

Bàn tay lỏng ngóng của Elena quờ quạng chụp lấy cổ Katherine. Những ngón tay cô siết quanh sợi dây chuyền kim loại lạnh ngắt của ả. Lấy hết sức bình sinh, Elena giật một phát và thấy sợi dây tuột ra. Cô cố gắng nắm chặt lấy lo, nhưng ngón tay cứ cứng đờ vụng về, lại thêm bàn tay Katherine quơ quào điên cuồng. Thế là sợi dây văng vào trong xó tối.

“Elena!” Stefan lại kêu lên thất thanh.

Elena cảm thấy cơ thể mình như đang ngập tràn ánh sáng. Giống như người cô trong suốt nhìn xuyên qua được vậy. Chỉ có điều, ánh sáng ở đây chính là cơn đau. Bên dưới cô, khuôn mặt nhăn nhúm của Katherine đang nhìn thẳng lên bầu trời mùa đông. Thay vì gầm rú, chỉ có một tiếng thét chói tai cứ càng lúc càng tăng cường độ.

Elena ráng nhắc mình lên, nhưng không đủ sức. Khuôn mặt Katherine rạn nứt và toác thành những khe lửa. Tiếng thét đã lên tới đỉnh điểm. Mái tóc ả bốc cháy, làn da sạm đen đi. Elena thấy như có lửa từ cả phía trên lẫn phía dưới mình.

Rồi có người chụp lấy vai Elena, lôi cô ra khỏi chỗ đó. Sự mát mẻ của bóng râm có cảm giác như nước đá vậy. Ai đó đang xoay người Elena lại và ôm cô trong tay.

114. Chương 114

Cô nhìn thấy đôi cánh tay Stefan, chỗ thì đỏ ửng lên vì tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, chỗ thì chảy máu vì giật tung mở dậy thường để thoát ra. Cô nhìn thấy khuôn mặt anh, lúc này đang choáng váng vì kinh hoàng và đau khổ. Rồi mắt Elena nhòe đi và cô không nhìn thấy gì nữa.

Meredith và chú Robert, nãy giờ đang đánh vào mấy chiếc mồm rướm máu đã chọc xuyên qua lỗ hổng trên cánh cửa, chợt dừng tay bối rối. Những chiếc răng đã thôi không đớp táp và cắn xé nữa. Một chiếc mồm giật bắn lên và rút ra mất dạng. Rón rén nép sang bên để nhìn con còn lại, Meredith thấy mắt nó đỏ đẫm và trắng đục. Hai trông mắt không hề nhúc nhích. Cô quay ra nhìn chú Robert, chú đang đứng thờ đốc.

Không có tiếng động nào trong tầng hầm. Mọi thứ đều im phăng phắc.

Nhưng họ không dám hi vọng gì.

Tiếng thét kinh hoàng của Vickie ngưng bật như bị cắt ngang bởi một lưỡi dao. Con chó đang cắn ngập răng vào đùi Matt chợt đông cứng người, rùng mình có giật rồi nhả cậu ta ra. Bonnie hỏn hển quay ngoắt người lại nhìn sang phía bên kia vòng lửa đã gần tàn. Trời vừa đủ sáng để nhìn thấy xác những con chó khác nằm rải rác bên ngoài, ngay tại nơi chúng ngã xuống.

Cô và Matt tựa người vào nhau, nhìn quanh ngơ ngàng.

Cuối cùng rồi tuyết cũng ngừng rơi.

Elena từ từ mở mắt ra.

Mọi thứ đều rất sáng sủa và yên tĩnh.

Cô thấy mừng vì tiếng thét đã ngưng. Tiếng động đó thật khó chịu, nó khiến cô đau đớn. Giờ thì không còn đau đớn gì nữa. Elena lại thấy như cơ thể mình ngập tràn ánh sáng, nhưng lần này không có cơn đau đi kèm. Giống như cô đang trôi nổi nhẹ nhàng trên chín tầng mây vậy. Elena gần như cảm thấy mình không có cả cơ thể.

Cô mỉm cười.

Xoay đầu sang bên không đau tí nào, mặc dù nó làm cho cảm giác trôi nổi bồng bềnh càng rõ hơn. Trong mảng ánh sáng nhợt nhạt hình chữ nhật trên sàn, Elena nhìn thấy tàn tích còn sót lại của một chiếc váy màu bạc đang cháy âm ỉ. Trò lừa gạt năm trăm năm trước của Katherine đã trở thành sự thật.

Vậy là xong. Elena nhìn đi chỗ khác. Giờ cô chẳng mong muốn gây tổn hại gì cho ai hết, và không muốn tốn thời gian nghĩ tới Katherine nữa. Còn quá nhiều chuyện quan trọng hơn nhiều.

“Stefan ơi,” Elena thốt lên, thở dài. Rồi cô mỉm cười. Dễ chịu thật. Chắc hẳn một chú chim cũng cảm thấy như thế này đây.

“Em không định làm ọi chuyện thành ra thế này đâu,” cô khẽ nói, giọng thoáng rầu rĩ. Đôi mắt anh ươn ướt. Nước mắt lại chực trào ra, nhưng Stefan vẫn cười đáp lại cô.

“Anh biết,” Stefan nói, “Anh biết, Elena à”

Anh đã hiểu. Vậy là tốt, chuyện đó rất quan trọng. Lúc này nhìn ra chuyện gì là quan trọng thật dễ dàng. Và chuyện Stefan hiểu được đối với cô có ý nghĩa hơn tất cả mọi thứ trên đời này.

115. Chương 115

Có vẻ như đã lâu lắm rồi kể từ lần cuối Elena thực sự nhìn kĩ anh. Kể từ cái hồi cô còn bỏ thời gian ra ngắm nghía để công nhận anh đẹp trai biết chừng nào với mái tóc đen và đôi mắt xanh màu lá sồi. Nhưng giờ Elena đã thấy rồi, và cô còn thấy cả tâm hồn anh ánh lên trong đôi mắt đó nữa. Kể ra cũng hoàn toàn xứng đáng, cô tự nhủ. Mình không muốn chết; mình không muốn chết lúc này đâu. Nhưng nếu cần thì mình vẫn sẵn sàng làm lại một lần nữa.

“Em yêu anh,” Elena thì thầm.

“Anh cũng yêu em,” Stefan đáp, siết lấy bàn tay cô.

Cảm giác nhẹ hẫng, uể oải kì lạ dịu dàng bao bọc lấy Elena. Cô gần như không cảm giác được Stefan đang ôm mình.

Cô cứ tưởng mình sẽ sợ chết đi được chứ. Nhưng không phải thế, miễn là có Stefan ở đây.

“Mọi người ở vũ hội – họ sẽ không sao, đúng không anh?” Elena hỏi.

“Giờ thì họ không sao rồi,” Stefan thì thầm. “Em đã cứu họ.”

“Em chẳng kịp chào từ biệt Bonnie và Meredith. Cả dì Judith nữa. Anh phải nhấn lại là em yêu quý họ lắm nhé.”

“Anh sẽ nhấn,” Stefan đáp.

“Em có thể tự đi nói với họ điều đó được mà,” một giọng khàn khàn khác hỏn hển cất lên, có vẻ như còn chưa quen với cách ăn nói đó. Damon đã lê mình trên sàn đến sau lưng Stefan. Khuôn mặt anh ta sứt sọc nhỏ máu, nhưng đôi mắt đen như có lửa nhìn xoáy vào Elena. “Dùng ý chí của em đi, Elena. Cố gắng lên. Em là người mạnh mẽ mà.”

Elena mỉm cười yếu ớt nhìn Damon. Cô biết sự thật rồi mà. Những chuyện xảy ra chỉ là kết thúc cho quá trình đã bắt đầu cách đây hai tuần mà thôi. Elena đã có mười ba ngày để dàn xếp mọi thứ, để sửa sai với Matt và nói lời tạm biệt với bé Margaret. Để nói với Stefan rằng cô yêu anh. Nhưng giờ thì khoảng thời gian ân huệ đã hết rồi.

Tuy vậy, chẳng có lí do gì để làm cho Damon đau lòng cả. Cô cũng yêu Damon mà. “Tôi sẽ cố,” Elena hứa.

“Bọn ta sẽ mang em về nhà,” anh ta bảo.

“Chưa được đâu,” cô dịu dàng bào “Anh ráng đợi thêm chút nữa đi.”

Có cái gì đó diễn ra trong đôi mắt đen sâu thăm thẳm, và ánh lửa cháy rực đó không tắt đi. Elena nhận ra rằng Damon cũng đã biết.

“Tôi không sợ đâu mà,” cô nói. ‘Ừ thì... cũng có, nhưng chút xíu thôi.’ Cảm giác ngầy ngật đã bắt đầu và Elena thấy rất dễ chịu, nhưng cô có cảm giác như mình sắp thiếp đi. Mọi thứ đang trôi dạt ra càng lúc càng xa.

Ngực Elena chột nhói buốt. Cô không sợ nhiều, nhưng lại thấy hối tiếc. Có quá nhiều thứ cô sẽ bỏ lỡ, quá nhiều thứ cô ước gì mình đã làm được.

“Buồn cười thật.” Elena khẽ nói.

Những bức tường hầm mộ dường như tan biến. Chúng trở nên xám xịt, mờ mịt và có cái gì đó như một cánh cửa xuất hiện, giống như ô cửa dẫn vào căn phòng ngầm dưới đất vậy. Tuy nhiên cánh cửa này dẫn tới một thứ ánh sáng khác.

116. Chương 116

“Vậy thì em sẽ không sợ.”

Có gì đó lấp lánh trên khuôn mặt Damon. Elena với tay chạm vào đó, và ngỡ ngàng rụt lại.

“Đừng buồn mà,” cô bảo anh ta khi thấy những đầu ngón tay mình ước ướn. Nhưng rồi một nỗi lo lắng chợt nhói lên day dứt trong cô. Giờ thì lấy ai mà hiểu Damon đây? Lấy ai dỗ ếp Damon để thấy được con người thực sự bên trong anh ta đây? “Hai anh phải quan tâm lẫn nhau thôi,” Elena chợt nhận ra. Chút sức lực quay trở lại với cô như ngọn nến lóe lên trong gió. “Stefan, anh có hứa với em không? Hứa rằng hai anh em sẽ lo lắng cho nhau ấy?”

“Anh hứa,” Stefan đáp. “Ôi, Elena ...”

Những đợt sóng buồn ngủ tràn qua người Elena. “Vậy thì tốt,” cô nói. “Vậy thì rất tốt, Stefan à.”

Cánh cửa càng lúc càng gần hơn, gần đến nỗi cô đã có thể chạm vào nó. Elena tự hỏi không biết cha mẹ mình có ở đâu đó phía bên kia không.

“Đến lúc về nhà rồi,” cô thì thầm.

Rồi bóng tối nhạt nhòa đi, và chung quanh chẳng còn lại gì ngoài ánh sáng.

Stefan ôm cô trong tay khi mắt Elena khép lại. Rồi hắn cứ ôm cô thế thôi, những giọt nước mắt kiềm nén này giờ bắt đầu tuôn xuống. Nỗi đau này không hề giống như lúc hắn vớt Elena lên khỏi đáy sông. Không hề có sự giận dữ, hay thù ghét nào ở đây cả, chỉ một cảm giác yêu thương dường như kéo dài cho đến vô tận mà thôi.

Điều đó khiến cho Stefan càng đau đớn hơn nhiều.

Hắn nhìn ra ô sáng hình chữ nhật cách mình chỉ vài bước chân. Elena đã đi về phía ánh sáng rồi. Cô đã bỏ Stefan lại đây một mình.

Không lâu nữa đâu, hắn nghĩ thầm.

Chiếc nhẫn của hắn nằm lẩn lóc trên sàn, Stefan thậm chí chẳng thèm liếc đến nó khi hắn đứng thẳng người dậy mắt vẫn không rời vật nặng hắt xuống từ trên cao.

Một bàn tay chụp lấy cánh tay hắn, kéo lại.

Stefan quay lại nhìn anh trai mình.

Đôi mắt Damon đen kịt như màn đêm, anh ta đang cầm trên tay chiếc nhẫn của hắn. Stefan chỉ biết trở mắt ra nhìn, không nhúc nhích gì được khi Damon ấn chiếc nhẫn vào ngón tay hắn rồi buông ra.

“Rồi đó,” anh ta nói, nặng nhọc ngồi trở xuống vì đau, “giờ muốn đi đâu thì đi.” Damon nhặt chiếc nhẫn Stefan đã tặng Elena lên khỏi mặt đất và chìa nó ra. “Cái này cũng của mày nốt. Cầm lấy. Cầm lấy rồi đi đi.” Anh ta quay mặt đi chỗ khác.

Stefan nhìn cái vòng tròn vàng nhỏ xíu trong lòng bàn tay mình một lúc lâu.

Rồi hắn nắm tay lại và nhìn sang Damon. Đôi mắt người anh nhắm nghiền, hơi thở nặng nhọc. Trông anh ta có vẻ kiệt sức và đau đớn lắm.

Mà Stefan đã hứa với Elena rồi.

“Đi thôi,” hắn khẽ nói khi nhét chiếc nhẫn vào trong túi. “Để tôi dìu anh tới chỗ nào đó nghỉ ngơi nhé.”

117. Chương 117

Stefan choàng tay qua người anh trai để giúp anh ta đứng dậy. Và rồi, trong một thoáng, hắn cứ ôm lấy Damon như thế.

Chương 16

Thứ Hai, ngày 16 tháng Mười Hai ,

Stefan đưa ình cuốn sổ này. Cậu ấy đang mang hết đồ đạc trong phòng đi cho. Mới đầu mình nói không muốn nhận, bởi vì biết làm gì với nó bây giờ. Nhưng giờ thì mình chợt nảy ra một ý tưởng.

Chưa gì mà thiên hạ đã bắt đầu quên rồi. Họ kể lại các tình tiết sai hết, thậm chí thêm vào những thứ họ tưởng tượng ra nữa. Chán nhất là ở chỗ họ ngồi nghĩ ra cách để giải thích ọi chuyện. Tại sao lại không thể có những thứ siêu nhiên được, tại sao cứ nhất thiết chuyện gì cũng phải có lời giải thích hợp lý? Thật là ngớ ngẩn hết sức, nhưng chẳng có cách chi để mà ngăn người ta lại, nhất là mấy người lớn ấy.

Thật là bực bội. Họ nói mấy con chó bị mắc chứng sợ nước gì gì đó. Ông bác sĩ thú ý thậm chí còn chế ra cả tên mới cho chứng bệnh, một dạng bệnh dại lây lan qua loài dơi. Meredith nói cách giải thích đó thật trùng hợp một cách oái ăm. Mình thì chỉ nghĩ nó thật ngu ngốc.

Bọn trẻ trẻ thì có khá hơn, đặc biệt là mấy đứa có mặt ở vũ hội. Có vài người mình thấy có thể trông cậy được, như Sue Carson hay Vickie chẳng hạn. Hai ngày vừa rồi, Vickie thay đổi nhiều đến mức gần như một phép lạ. Cậu ấy không xử sự như suốt hai tháng rưỡi qua, mà cũng khác cả con người trước kia nữa. Trước đây, Vickie khá giống một đứa con gái lẳng lơ chuyên bu theo đám đầu gấu trong trường. Nhưng đến giờ thì mình nghĩ cậu ta chơi khá được.

Ngay cả Caroline hôm nay xử sự cũng không quá tệ. Đám tang lần trước nó không phát biểu, nhưng lần này thì có. Nó nói Elena mới là Nữ Chúa Tuyệt thật sự, nói thế thì chẳng khác chi bê nguyên câu trong bài diễn văn của Sue hôm nọ vào, nhưng sức Caroline chắc chỉ làm được tới đó thôi. Dù sao thì đó cũng là một hành động thiện chí.

Nhìn Elena thật thanh thản. Không giống như búp bê sáp mà giống như đang ngủ vậy. Mình biết người ta lúc nào chả nói thế, nhưng đó là sự thật. Riền lần này thì đó đúng là sự thật.

Nhưng sau đó thì thiên hạ lại bắt đầu xì xào bàn tán về “sự thoát chết đuối thần kì” của cậu ấy và mấy thứ đại loại. Còn nói cậu ấy chết do đứt mạch máu não nữa chứ. Vợ vẫn không chịu được. Nhưng chính vì thế mà mình mới nảy ra ý này.

Mình sẽ lấy quyển nhật ký kia của cậu ấy ra khỏi tủ áo. Rồi mình sẽ nhờ bà Grimsby đem cả hai cuốn vào thư viện, không phải trong lồng kính giống như nhật ký của bà Honoria Fell, mà là ở chỗ nào người ta có thể cầm lên đọc được ấy. Bởi vì sự thật nằm ở đây. Đây chính là nơi ghi chép lại câu chuyện thật sự. Và mình không muốn bất kì ai quên nó đi.

Mình nghĩ có thể những người trẻ sẽ nhớ.

Chắc có lẽ mình cũng nên viết vào những điều đã xảy ra với những người còn lại chung quanh đây. Elena hẳn sẽ muốn điều đó. Cô Judith ổn ,mặc dù cô ấy là một trong những người lớn không thể chấp nhận nỗi sự thật. Cô ấy cần một lời giải thích hợp lý. Giáng Sinh này ,cô Judith và chú Robert sẽ cưới nhau. Thật tốt cho bé Margaret.

118. Chương 118

Margaret rất hiểu chuyện. Com bé nói với mình hôm đám tang rằng ngày nào đó nó sẽ được đến chỗ có chị Elena và ba mẹ, nhưng chưa phải lúc này, bởi vì nó còn nhiều chuyện phải làm ở ngay đây. Mình chẳng biết con bé lấy đâu ra suy nghĩ đó. Mới bốn tuổi mà sao nó không quá chừng.

Thầy Alaric và Meredith cũng ổn cả, dĩ nhiên rồi. Khi gặp lại vào buổi sáng khùng khiếp đó, sau khi mọi thứ đã lắng xuống và bọn mình thu dọn công chiến trường, hai người đó đã ngã vào vòng tay nhảy theo đúng

ngĩa đen.Mình nghĩ giữa hai bên chắc có “vấn đề” rồi.Meredith nói sẽ bàn đến chuyện đó khi cậu ấy mười tám tuổi và tốt nghiệp xong xuôi.

Biết ngay mà.Ai ai cũng có bồ hết.Chỉ riêng mình là đang phải nghĩ đến chuyện làm thử mấy cái nghi lễ của bà ngoại xem thử có bao giờ kiếm được chồng không đây.Mà nhìn quanh thì cũng chả có ai mà mình muốn cưới cả.

À ,còn có Matt.Matt cũng dễ thương.Nhưng lúc này trong đầu cậu ấy chỉ có một cô gái mà thôi.Mình chẳng biết điều đó có bao giờ thay đổi được không.

Hôm nay khi lễ tang kết thúc,Matt đã nện cho Tyler một cú vào mũi vì cái tội dám nói xấu Elena.Tyler là kẻ mà mình biết chắc sẽ không bao giờ thay đổi,dù cho có chuyện gì xảy ra đi nữa.Tên đó lúc nào cũng chỉ là một thằng tồi tệ,xấu tính xấu nét chả ra gì mà thôi.

Nhưng còn Matt-uhm,đôi mắt Matt xanh ơ là xanh.Và cậu ấy có một cú đấm móc hàm bằng tay phải không ché vào đầu được.

Stefan không đánh Tyler được vì cậu ta không có mặt ở đó.Vẫn có cả đồng người trong thị trấn nghĩ rằng cậu ấy đã giết Elena.Chắc chắn là thế rồi,họ bảo,bởi vì làm gì có ai khác ở đó đâu.Lúc người ta tởn hằm mộ để giải cứu thì tro tàn của Katherine đã bay tứ tán cả.Stefan nói ,tại mộ ta già quá nên mới bốc cháy như thế.Cậu ấy nói đáng lẽ phải nhận ra ngay từ cái lần đầu khi Katherine giả chết ,tàng một ma cà rồng trẻ sẽ không biến thành tro kiêu đó mà chỉ chết thôi,giống như Elena vậy.Chỉ có những ma cà rồng già mới bị tan ra thành tro bụi.

Vài người khác – đặc biệt là ông Smallwood và đám bạn – có thể sẽ đổ tội chp Damon nếu bắt được anh ta.Nhưng họ đâu có bắt được.Khi họ tới hằm mộ thì Damon đã không còn ở đó rồi,bởi vì Stefan đã giúp anh ta trốn đi.Stefan không chịu nói là đến chỗ nào,nhưng mình chợt nghĩ đến một nơi trong rừng.Ma cà rồng chắc phải hồi phục nhanh lắm,vì hôm nay khi gặp mình sau tang lễ,Stefan bảo Damon đã rời khỏi Fell’s Church rồi.Cậu ấy tỏ ra khá bức mình;chắc Damon đã không nói trước với cậu ta.Giờ thì vấn đề nằm ở chỗ: Damon đang làm gì ? Đi lang thang cắn mấy cô gái ngây thơ vô tội ? Hay là đã cải tà quy chính ? Mình không dám đánh cược vào bất cứ bên nào.Damon là một anh chàng rất kì cục.

Nhưng mà đẹp trai.Đẹp trai khủng khiếp luôn.

Stefan cũng không chịu nói là đi đâu.Nhưng mình thấy nghi nghi,rằng Damon thế nào cũng tha hồ mà ngạc nhiên khi nhìn lại sau lưng.Rõ ràng là Elena đã bắt Stefan hứa sẽ trông chừng anh ta hay sao đó.Mà Stefan lại là người rất ,rất trọng lời hứa.

119. Chương 119

Mình cũng mong cậu ta gặp may.Nhưng Stefan sẽ được làm điều Elena mong muốn cậu ấy làm ,nên chắc sẽ thấy vui.Vui hết chừng mực có thể,khi còn lại trên đời mà không có Elena nữa.Stefan đã lấy chiếc nhẫn của Elena xỏ vào sợi dây rồi đeo trên cổ.

Nếu bạn nghĩ mấy chuyện mình nói này giờ nghe có vẻ vô tâm,giống như mình chẳng quan tâm gì đến Elena thì bạn nhầm to.Thách ai dám nói với mình kiểu đó.Mình với Meredith khóc nguyên một ngày Thứ Bảy và gần hết ngày Chủ nhật.Và mình giận đến mức muốn xé tan mọi thứ thành từng mảnh và nghiền nát chúng.Mình cứ nghĩ,sao lại là Elena ? Tại sao kia chứ ? Trong khi có biết bao nhiêu người khác có thể mất mạng đêm đó.Cả một thị trấn ,vậy mà rốt cuộc có mỗi mình cậu ấy chết.

Dĩ nhiên,cậu ấy làm vậy là để cứu họ,nhưng mắc mớ gì phải hi sinh tính mạng vì điều đó? Thật không công bằng chút nào hết.

Ôi thôi,mình lại sắp khóc nữa rồi .Bất cứ lúc nào nghĩ đến chuyện lẽ công bằng trên đời là cũng thế đấy.Mà mình thì không thể giải thích được tại sao .Mình rất muốn đến chỗ mộ bà Honoria Fell mà hỏi,nhưng chắc bà ta không chịu nói chuyện với mình đâu.Mình không nghĩ có bất cứ ai trên đời này giải thích được điều đó.

Mình yêu quý Elena biết bao, và mình sẽ nhớ cậu ấy khủng khiếp. Cả trường sẽ nhớ cậu ấy khủng khiếp. Giống như một tia sáng đã vụt tắt đi vậy. Chú Robert nói đó chính là ý nghĩa của tên cậu ấy trong tiếng Latinh, “ánh sáng”.

Một phần trong mình sẽ luôn có mặt ở nơi tia sáng đó đã đi tới.

Mình ước phải chỉ được nói lời từ biệt Elena, nhưng Stefan nói cậu ấy có nhờ chuyển lời rằng cậu ấy rất yêu quý mình. Mình sẽ xem đó là nguồn sáng để mang theo trong tim.

Chắc mình nên ngừng lời ở đây thôi. Stefan sắp đi, Matt, Meredith, thầy Alaric và mình sẽ đi tiễn cậu ấy. Mình không định lậm quá sâu vào chuyện này, trước giờ mình đâu có viết nhật ký. Nhưng mình muốn mọi người biết sự thật về Elena. Cậu ấy chẳng phải thần thánh gì. Không phải lúc nào cũng ngọt ngào, tốt bụng, trung thực và dễ chịu. Nhưng Elena mạnh mẽ. Sống tình cảm, và trung thành với bạn bè, và vào phút cuối cùng cậu ấy đã xả thân làm được một chuyện không phải ai cũng làm được. Meredith nói điều đó có nghĩa là Elena đã lựa chọn ánh sáng thay vì bóng tối. Mình muốn mọi người biết điều đó, để họ không bao giờ quên.

Mình sẽ không bao giờ quên.

BONNIE MCCULLOUGH

16/12/1991

HẾT TẬP 3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-ma-ca-rong-tap-3-con-thinh-no>